

Dokument nr. 15:8

(2011–2012)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1051 – 1200

14. mars – 11. april 2012

Innhold

Spørsmål	Side
1051. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. mangelfull etterforskning av voldtekter i Oslo, besvart av justis- og beredskapsministeren	13
1052. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. konvertering av biler til å kunne kjøre på E85-drivstoff, besvart av samferdselsministeren	14
1053. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. anbudsgrunnlag og konkurransevilkår, besvart av samferdselsministeren	15
1054. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. handelsavtalen med Colombia, besvart av utenriksministeren	15
1055. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. Olavsvern Orlogsstasjon (OOS), besvart av forsvarsministeren	16
1056. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. (glattcellebrudd) registrert, av hhv. barn og voksne, besvart av justis- og beredskapsministeren	16
1057. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. anskaffelse av nye redningshelikoptre, besvart av justis- og beredskapsministeren	18
1058. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. nasjonale religiøse ledere i Afghanistan, besvart av utenriksministeren	18
1059. Fra stortingsrepresentant Håkon Haugli, vedr. likestilling mellom barnets to omsorgsgivere, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	20
1060. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. narkotikasalget i Grunerløkka bydel, besvart av justis- og beredskapsministeren	21
1061. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Den norske skole i Londons mulighet til å ta inn elever som ikke er norske statsborgere, besvart av kunnskapsministeren	23
1062. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. samhandlingsreformen, besvart av helse- og omsorgsministeren	24
1063. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. om pendlerstasjonen Steinberg i Nedre Eiker kommune, besvart av samferdselsministeren	25
1064. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. borreliose, besvart av helse- og omsorgsministeren	26
1065. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. konsesjonskraftinntekter, besvart av olje- og energiministeren	26
1066. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. innstramming av alkohollovens regler, besvart av helse- og omsorgsministeren ...	27

	Side
1067. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. import av snøskuter av type Lynx, besvart av samferdselsministeren	28
1068. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. utfordringene knyttet til reduksjoner i andre europeiske lands justisbudsjetter, besvart av justis- og beredskapsministeren	29
1069. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. avviklingen av tilnærmet like turnusordninger for saksbehandlere i UDI og politiansatte, besvart av justis- og beredskapsministeren	29
1070. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Stad skipstunnel, besvart av fiskeri- og kystministeren	30
1071. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. Navs kommunikasjonskanal til nordmenn som er bosatt i utlandet, besvart av arbeidsministeren	31
1072. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. Narvik VGS studiested Frydenlund, besvart av kunnskapsministeren	32
1073. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. familievernet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	32
1074. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. den nye kontantstøtteleven, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	34
1075. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. kontrollen av landbruksbygninger, besvart av justis- og beredskapsministeren	35
1076. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. borettslag, besvart av finansministeren	36
1077. Fra stortingsrepresentant Karin Yrvin, vedr. barns psykiske helse gjennom barnehagene, besvart av kunnskapsministeren	37
1078. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. regelverket for opplæring i 2. fremmedspråk i videregående skole, besvart av kunnskapsministeren	38
1079. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. brukerstyrt personlig assistent, besvart av helse- og omsorgsministeren	39
1080. Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. Norges statskalender, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	40
1081. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. betingelser for bevilgninger, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	41
1082. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Entra Eiendom AS, besvart av nærings- og handelsministeren	42
1083. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. eksportfinansieringsordningen, besvart av nærings- og handelsministeren	43
1084. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. ultralyd, besvart av helse- og omsorgsministeren	44
1085. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. ganding, besvart av justis- og beredskapsministeren	45
1086. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. visumopphold, besvart av justis- og beredskapsministeren	46
1087. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. Sandeid fengsel, besvart av justis- og beredskapsministeren	47

	Side
1088. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. religiøs virksomhet på skolens område i skoletiden, besvart av kunnskapsministeren	48
1089. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. opprydding av et nedlagt blåskjellanlegg som er gått konkurs, besvart av fiskeri- og kystministeren	48
1090. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt, besvart av justis- og beredskapsministeren	49
1091. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. pasientreiser, besvart av helse- og omsorgsministeren	50
1092. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. slagpasienter og Vestre Viken helseforetak, besvart av helse- og omsorgsministeren	51
1093. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. godkjenning av videregående utdanning, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	52
1094. Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. fagskolen i Vestfold, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren ...	53
1095. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. om EØS-borgere skal få permanent rett til sosialstønning, besvart av arbeidsministeren	55
1096. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. tariffavtale, besvart av arbeidsministeren	56
1097. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. kreftmedisinen ipilimumab, besvart av helse- og omsorgsministeren	57
1098. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. styrke barns rettigheter internasjonalt, besvart av utenriksministeren	58
1099. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bruk av masseuttak, besvart av samferdselsministeren	59
1100. Fra stortingsrepresentant Erlend Wiborg, vedr. en nye Kråkerøy-forbindelsen, besvart av samferdselsministeren	60
1101. Fra stortingsrepresentant Erlend Wiborg, vedr. Svinesundterskelen, besvart av fiskeri- og kystministeren	60
1102. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. taxinæringen, besvart av justis- og beredskapsministeren	62
1103. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. grensehandel, besvart av finansministeren	63
1104. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos, vedr. kjeveskadde, besvart av helse- og omsorgsministeren	63
1105. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Naturkraft AS sitt gasskraftverk på Kårstø og Statoil sitt kraftvarmeverk på Mongstad, besvart av miljø- og utviklingsministeren	64
1106. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. kostnader på utbygging av vei og bane, besvart av samferdselsministeren	65
1107. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. bivirkninger av strålebehandlinger og cellegift, besvart av helse- og omsorgsministeren	66
1108. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Entra Eiendoms datasenterplaner, besvart av nærings- og handelsministeren	67
1109. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. økt utbygging av infrastruktur i landet, besvart av finansministeren	68

	Side
1110. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. investering av oljepenger på kunstanskaffelser, besvart av kulturministeren	69
1111. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. behovet for å styrke kapasiteten i Altinn-organisasjonen, besvart av nærings- og handelsministeren	69
1112. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. Altinn-problemene, besvart av nærings- og handelsministeren	70
1113. Fra stortingsrepresentant Else-May Botten, vedr. netthandel av piratlegemidler, besvart av helse- og omsorgsministeren	70
1114. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. grunnlaget for utskriving av eiendomsskatt, besvart av finansministeren	71
1115. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. klimaforliket, besvart av kunnskapsministeren	72
1116. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. europeisk helsetrygdkort, besvart av arbeidsministeren	73
1117. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Altinn, besvart av nærings- og handelsministeren	74
1118. Fra stortingsrepresentant Jan Bøhler, vedr. datalagring, besvart av justis- og beredskapsministeren	74
1119. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. konkurranselovgivningen for klinisk veterinærsvakt, besvart av landbruks- og matministeren	76
1120. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. forvaltningsreformen, besvart av samferdselsministeren	76
1121. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. midtrekkverk på den smale vegen E8 Levangsdalen, besvart av samferdselsministeren	77
1122. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. arbeidsavklaringspenger, besvart av arbeidsministeren	78
1123. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. to norske borgere som har sittet fengslet i Kongo, besvart av utenriksministeren	79
1124. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. rundskriv om reservasjon for fastleger, besvart av helse- og omsorgsministeren	79
1125. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. voldtektsmenn som går fri, besvart av justis- og beredskapsministeren	80
1126. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. tidligere rusmisbruker og Nav, besvart av arbeidsministeren	82
1127. Spørsmålet ble trukket	83
1128. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. pasientsikkerheten gjennom bruk av sjekklister, besvart av helse- og omsorgsministeren	83
1129. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. nedleggelsen av solcelleprodusenten REC Wafer AS, besvart av kommunal- og regionalministeren	84
1130. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. en maskinentreprenør i Aurland, besvart av samferdselsministeren	85
1131. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. fraværsregler i skolen, besvart av kunnskapsministeren	86

	Side
1132. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. bistanden til Etiopia, besvart av utviklingsministeren	87
1133. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. Steinmeyerorgelet i Nidaros Domkirke, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	88
1134. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. økonomiske situasjonen i SAS, oppfølgingen av Core SAS, besvart av nærings- og handelsministeren	89
1135. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. ventelister for sykehjemsplass i Nordland, besvart av helse- og omsorgsministeren	90
1136. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. sykemelding relatert til komplikasjoner i fertilitetsbehandling, besvart av arbeidsministeren	90
1137. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. arbeidet med alternativer til dyreforsøk, besvart av landbruks- og matministeren	91
1138. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. forsvarlighetsvurderinger i banker - og Husbanken, besvart av kommunal- og regionalministeren	92
1139. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. Langsundforbindelsen, besvart av samferdselsministeren	93
1140. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. kastrasjon av gris, besvart av landbruks- og matministeren	93
1141. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. anskaffelse av IKT-løsninger på skoler, besvart av kunnskapsministeren	94
1142. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. tiltaket Dagsverket i arbeidsmarkedsbedriften ALF as i Bergen kommune, besvart av arbeidsministeren	95
1143. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. klimabehovet for bildene på Nasjonalgalleriet, besvart av kulturministeren	96
1144. Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. hva Mullah Krekar har kostet det norske samfunn, besvart av justis- og beredskapsministeren	97
1145. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. barnehagetilskudd, besvart av kommunal- og regionalministeren	97
1146. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. forsvarlig fødselsomsorg, besvart av helse- og omsorgsministeren	98
1147. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. dyrevelferd, besvart av landbruks- og matministeren	100
1148. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. politihøgskolestudenter, besvart av justis- og beredskapsministeren	100
1149. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. boliger til Forsvarets ansatte, besvart av forsvarsministeren	101
1150. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. mobildekningen i Andøy kommune, besvart av samferdselsministeren	102
1151. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. momsrefusjon, besvart av finansministeren	102

	Side
1152. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. stråling frå kraftlinja mellom Sogndal og Ørskog, besvart av helse- og omsorgsministeren	103
1153. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. straffehjemmelen i lov om bruk av bioteknologi, besvart av justis- og beredskapsministeren	104
1154. Fra stortingsrepresentant Svein Harberg, vedr. bygging av studentboliger, besvart av kunnskapsministeren	105
1155. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. varslingsystemene ved Nordnesfjellet, besvart av olje- og energiministeren	106
1156. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. flytting av merkevarebedriften Thulefjord, besvart av landbruks- og matministeren	107
1157. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. rammevilkår for hjelpekorpsene, besvart av miljøvernministeren	108
1158. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. kommunikasjon med Domstoladministrasjonen, besvart av justis- og beredskapsministeren	109
1159. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. utsettingen av ulv i Sverige, besvart av miljøvernministeren	109
1160. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. utviklingen i eierskap av flytende rigger, besvart av olje- og energiministeren	110
1161. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. dialog med rovviltnemndene, besvart av miljøvernministeren	111
1162. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. lokalisering av ny driftsbanegård for lokaltogene til Moss ved Moss Lufthavn, Rygge, besvart av samferdselsministeren	112
1163. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. rammeplanen for praktisk-pedagogisk utdanning, besvart av kunnskapsministeren	112
1164. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. Glomfjord i Meløy kommune, besvart av samferdselsministeren	113
1165. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. å foreta endring i strid med kongelig resolusjon, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	114
1166. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. infrastrukturinvesteringer i Norge, besvart av finansministeren	114
1167. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. asylbarn, besvart av justis- og beredskapsministeren	116
1168. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. samordning av tariffing i regionalnettet, besvart av olje- og energiministeren	117
1169. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. handel med USA, besvart av finansministeren	117
1170. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. langsiktig realavkastning for Oljefondet, besvart av finansministeren	118
1171. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. skatteavtalen mellom Danmark og Norge, besvart av finansministeren	119

	Side
1172. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. feil på telfoni/internett på Hesseng ved Kirkenes, besvart av samferdselsministeren	120
1173. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. nye utdanningskravene til ordensvakter, besvart av justis- og beredskapsministeren	121
1174. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. råfiskloven, besvart av fiskeri- og kystministeren	122
1175. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. forskjellsbehandling av elektronisk- og papirsøknader, besvart av landbruks- og matministeren	123
1176. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. veterinærvaktsystemet, besvart av landbruks- og matministeren	123
1177. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. montering av rekkverk langs riksveg 3, besvart av samferdselsministeren	124
1178. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. bruksendring av landbruksbygg som står tomme, besvart av landbruks- og matministeren	124
1179. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. kompetansenettverket BarnsBeste, besvart av helse- og omsorgsministeren	125
1180. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. lovforslag om å forby "propaganda for homoseksualitet" reist av medlemmer i det ukrainske parlamentet, besvart av utenriksministeren	126
1181. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. nytt kryss på E6 i Brumunddal med serviceanlegg, krodrift, bensinstasjon og plass til 20 trailere, besvart av samferdselsministeren	126
1182. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. gasskraftprosjekt, besvart av olje- og energiministeren	127
1183. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. GIEKs kompensasjon for garantiansvaret som GIEK påtar seg på vegne av den norske stat, besvart av nærings- og handelsministeren	128
1184. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. utestående garantiansvar i GIEK, besvart av nærings- og handelsministeren	129
1185. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. avskrivningssatsene, besvart av finansministeren	129
1186. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. funksjonshemmede, besvart av arbeidsministeren	130
1187. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. norske statsborgere med minoritetsbakgrunn, besvart av arbeidsministeren	131
1188. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. tungbilopplæringen, besvart av samferdselsministeren	132
1189. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. vektlegging av religion og kultur i søknad om omsorgslønn, besvart av helse- og omsorgsministeren	134
1190. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. oljepengebruk, besvart av finansministeren	135
1191. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. dyrt leskur, besvart av samferdselsministeren	135

	Side
1192. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. E18 gjennom Bærum og Asker, besvart av nærings- og handelsministeren	136
1193. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. kandidatar som tar medisinutdanning i EØS-land, besvart av helse- og omsorgsministeren	136
1194. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. utvalget som skal evaluere ulvesona, besvart av miljøvernministeren	137
1195. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. pasientrettighetsloven, besvart av helse- og omsorgsministeren	138
1196. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. psykisk vold mot barn, besvart av helse- og omsorgsministeren	139
1197. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. Nødnett og stråling, besvart av helse- og omsorgsministeren	140
1198. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. tilstanden ved Forsvarets boliger, besvart av forsvarsministeren	142
1199. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. utviklingen i Syria, besvart av utenriksministeren	142
1200. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. nødvendig kunnskap og kompetanse til ansatte i barnehagene om vold og overgrep mot barn, besvart av kunnskapsministeren	143

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1051 - 1200) for sesjonen 2011-2012.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Anundsen, Anders (FrP)	1165
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	1158
Aspaker, Elisabeth (H)	1131
Bakke-Jensen, Frank (H)	1140
Botten, Else-May (A)	1113
Bredvold, Per Roar (FrP)	1103, 1159, 1178, 1177, 1191
Bøhler, Jan (A)	1118
Dahl, André Oktay (H)	1068, 1069, 1122, 1148
Dåvøy, Laila (KrF)	1091, 1092, 1124, 1197
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	1057, 1149, 1150
Eriksen, Dagrun (KrF)	1088, 1141
Eriksson, Robert (FrP)	1126
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	1053, 1067, 1172
Giltun, Vigdis (FrP)	1189
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	1106, 1107
Graham, Sylvi (H)	1116
Grande, Trine Skei (V)	1061, 1078, 1105, 1167, 1187, 1193
Grimstad, Oskar J. (FrP)	1160, 1161, 1182
Gundersen, Gunnar (H)	1114, 1117, 1145, 1183, 1184, 1194
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	1097
Hagesæter, Gjermund (FrP)	1085
Harberg, Svein (H)	1154
Hareide, Knut Arild (KrF)	1195, 1196
Haugli, Håkon (A)	1059
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	1200
Hoksrud, Bård (FrP)	1052, 1063, 1099, 1121, 1181, 1188
Horne, Solveig (FrP)	1074
Høglund, Morten (FrP)	1192
Høie, Bent (H)	1079
Høybråten, Dagfinn (KrF)	1058, 1066, 1089, 1119, 1123, 1180
Håbrekke, Øyvind (KrF)	1073, 1133, 1153
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	1095, 1096
Kambe, Arve (H)	1062, 1076, 1151
Kjos, Kari Kjønnaas (FrP)	1064, 1104
Korsberg, Øyvind (FrP)	1139, 1155
Kristiansen, Ivar (H)	1156, 1157
Lødemel, Bjørn (H)	1152
Meling, Siri A. (H)	1065, 1168
Michaelsen, Åse (FrP)	1084, 1086
Nesvik, Harald T. (FrP)	1082, 1083, 1120, 1134, 1173, 1174
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	1071, 1142
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	1125, 1136

Rytman, Jørund (FrP)	1111, 1112, 1138, 1169
Sandberg, Per (FrP)	1080, 1144
Sjøli, Sonja Irene (H)	1146, 1179, 1186
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	1108, 1109, 1166, 1185, 1190
Sortevik, Arne (FrP)	1070, 1102, 1128
Starheim, Åge (FrP)	1130
Stordalen, Morten (FrP)	1094
Svendsen, Kenneth (FrP)	1135, 1164
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	1054, 1055, 1198, 1199
Tenden, Borghild (V)	1051, 1056, 1115, 1162, 1163
Thomsen, Ib (FrP)	1110, 1143
Thorsen, Bente (FrP)	1093
Trældal, Torgeir (FrP)	1072, 1075, 1129, 1137, 1175, 1176
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	1060, 1081, 1170, 1171
Vaksdal, Øyvind (FrP)	1087, 1090
Werp, Anders B. (H)	1147
Wiborg, Erlend (FrP)	1100, 1101
Woldseth, Karin S. (FrP)	1098, 1132
Yrvin, Karin (A)	1077

Dokument nr. 15:8

(2011–2012)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1051

Innlevert 14. mars 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 29. mars 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Er statsråden enig med leder, Hanne Kristin Rohde, i Oslopolitiets seksjon for vold og seksualforbrytelser, at mangelfull etterforskning av voldtekter i Oslo er et ressurspørsmål?»

BEGRUNNELSE:

I Aften tirsdag 13. mars kan vi lese at overgrepsmottaket i Oslo fikk 96 henvendelser etter overfalls-voldtekter i fjor, en økning på 50 prosent. Denne økningen ser ut til å fortsette i 2012. Kun én person er dømt i disse 96 sakene.

Bistandsadvokat Birgit Vinnes sier til Aften at:

"Det er åpenbart for meg at voldtektssaker ikke er høyt nok prioritert. Etterforskningen har i mange tilfeller ikke god nok kvalitet. Politiet tar ofte ikke vitneavhør før det er gått lang tid, slik at bevisverdien er redusert. Å få gjennomført ransaker, både på åsted og bopel, tar også svært lang tid. Man ville fått bedre resultater ved å ta inn flere ressurser."

Leder i Oslopolitiets seksjon for vold og seksualforbrytelser, Hanne Kristin Rohde, bekrefter langt på vei dette i samme artikkel. Hun sier at:

"Når det gjelder overfall, mener jeg vi er raskt ute hvis vi klarer å få gjerningsmannen identifisert. Men i andre typer voldtekter har vi ikke den fremdriften vi skulle ønske. Der blir de nyeste sakene fortløpende prioritert, og da blir de andre liggende. Det er et ressurspørsmål."

Venstre tok opp denne problemstillingen i et representantforslag om umiddelbar oppfølging av tiltakene for bekjempelse av voldtekt skissert i NOU

2008:4 (Voldtektsutvalget), Dokument 8:12 S (2011-2012), Innst.159 S (2011-2012). I dette forslaget vises det blant annet til opprettelse av Politiets sentrale enhet mot seksualisert vold (SEPOL), noe Venstre foreslo allerede i 2009.

Under behandlingen av Venstres forslag om umiddelbar oppfølging av tiltakene for bekjempelse av voldtekt uttalte statsråden 7. februar i år at:

"Når jeg ikke vil slippe tak i også andre typer voldtekter, handler det om at overfallsvoldtektene utgjør en mindre andel av det totale antall voldtekter."

Det bør derfor bekymre statsråden at politiet uttaler at de mangler ressurser til å etterforske voldtekter på en skikkelig måte.

Svar:

Voldtekt er alvorlig kriminalitet. Det er viktig å sikre at alle voldtektsanmeldelser gis tilstrekkelig prioritet, og å heve kompetansenivået på alle ledd i etterforskningen. Det framgår av Justisdepartementets tildelingsbrev til Politidirektoratet, samt av riksadvokatens årlige rundskriv om mål og prioriteringer for straffesaksbehandlingen i politiet, at voldtektssaker skal prioriteres.

Politiets arbeid og prioriteringer har stor betydning for hvordan det går med en voldtektsanmeldelse. I NOU 2008: 4 viser Voldtektsutvalget til at politiets håndtering av anmeldelser av seksuelle overgrep er av avgjørende betydning for de juridiske avgjørelsene som senere treffes. Både påtale- og domstolledet er avhengig av at politiet innhenter tilstrekkelig og pålitelig informasjon. Politiets arbeid er videre av

grunnleggende betydning for de involverte parters opplevelse av straffeapparatets generelle behandling av sakene, og dermed for samfunnets tillit til vårt strafferettssystem.

Regjeringen har over lengre tid arbeidet for å bekjempe voldtekt, herunder gjennom å styrke etterforskingen. Vi har blant annet etablert en voldtektsguppe på KRIPOS som skal arbeide mot seksualisert vold. Gruppen er blitt et viktig nasjonalt fagmiljø for informasjons- og kompetansedeling når det gjelder voldtekt. Den bidrar til økt kvalitet på etterforskningen og raskere oppklaring av voldtektssaker ute i politidistriktene. Den vil ved behov kunne bistå politiet, herunder politiet i Oslo.

Politi og påtalemyndigheten har fått tilført betydelige ressurser under denne regjeringen. Oslo politidistrikt er tilført økte ressurser for å kunne håndtere de kriminalitetsutfordringer distriktet står overfor. I kjølevannet av de mange voldtektene i Oslo høsten 2011 har politimesteren i Oslo opplyst at Vold- og se-

delighetsseksjonen i Oslo er styrket med 10 nye stillinger for å arbeide med etterforskning og analyse.

Jeg har tillit til at politimesteren i Oslo foretar gode vurderinger med utgangspunkt i Oslo politidistrikts egne analyser, slik at det gir en mest mulig effektiv kriminalitetsbekjempelse. Voldtekt og andre alvorlige volds- og sedelighetsforbrytelser er et prioritert område, og skal håndteres i tråd med de sentrale føringer som er lagt. Politidirektoratet vil følge opp situasjonen gjennom den løpende styringsdialogen.

Til tross for den innsatsen som har vært gjort vet vi at voldtekt fortsatt er et betydelig samfunnsproblem som krever vår iherdige innsats. Utfordringene omfatter flere departementers ansvarsområder. 15. desember i fjor besluttet regjeringen at det skal utarbeides en egen handlingsplan mot voldtekt. Gjennom en handlingsplan kan vi sikre sammenheng og helhet i arbeidet og styrke regjeringens samlede innsats mot voldtekt.

SPØRSMÅL NR. 1052

Innlevert 15. mars 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 27. mars 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I 2008 ble det svenske regelverket endret slik at det ble mulig å konvertere biler til å kunne kjøre på E85-drivstoff, dvs. et drivstoff med 85 % bioetanol (alkohol) og 15 % bensin. Slik konvertering kan i Sverige også typegodkjennes. Ap, SV og Sp er veldig opptatt av CO₂-utslipp, og en konvertering til E85 kan gi betydelige CO₂-reduksjoner sammenlignet med biler som kjører på rent fossilt drivstoff.

Hvilke planer har regjeringen når det gjelder innføring av et regelverk i Norge for konvertering av biler til E85?»

Svar:

Konvertering av eksisterende bensindrevne biler til etanoldrift vil kunne ha en positiv påvirkning på fossilt CO₂-utslipp fra bilen. Imidlertid vil slik konvertering påvirke bilenes øvrige miljøegenskaper og sikkerhet, i tillegg til at bilfabrikantens ansvar i forhold til typegodkjenningen påvirkes. En typegod-

kjenningsordning for konverteringssystemer som tar høyde for disse utfordringene, som man har i Sverige, kan være en løsning dersom man ønsker å legge til rette for denne typen konvertering.

TØI utarbeidet i 2010 en rapport om såkalt etterkonvertering av personbiler til etanoldrift, på oppdrag fra Vegdirektoratet. Rapporten konkluderte med at det i 2010 ikke var samfunnsøkonomisk lønnsomt med etterkonvertering til etanoldrift. I 2010 var det kun to konverteringssystemer som var godkjent i Sverige, og antatt antall konverterte biler var bare ca. 500. Til sammenligning var det i 2010 over 200 000 biler som var levert fra fabrikken klargjort for å kunne anvende E85 som drivstoff i Sverige. Dette viser at interessen for etterkonvertering i Sverige er lav, til tross for at Sverige har et godt utbygd nettverk med tanksteder for etanol. Ut fra dette har Vegdirektoratet anbefalt at det ikke prioriteres å lage et regelverk for etterkonvertering av biler til etanoldrift i Norge. Jeg slutter meg til dette synet.

SPØRSMÅL NR. 1053**Innlevert 15. mars 2012 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 26. mars 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Viser til svar på spørsmål 985. Svaret viser i prinsippet at departementet ikke har fulgt sitt eget anbudsgrunnlag. Hvor det står: Anbud skal legges frem for Luftfartstilsynet for gjennomgang av tekniske og operative forhold før et anbud blir valgt. Siden det i svaret kommer frem at SD senere er blitt kjent med, så anser jeg at dette ikke har vært en sak for Luftfartstilsynet.

Har departementet brutt konkurransevilkårene, ved og ikke kvalitetssikre kravene i anbudsgrunnlaget?»

Svar:

I forbindelse med gjennomføring av anbudskonkurranse på regionale ruteflyginger fastslås det i anbudsdokumentets del I, Konkurransgrunnlaget punkt 3.1, at anbudene skal legges frem for Luftfartstilsynet for gjennomgang av tekniske og operative forhold før en anbyder blir valgt. Alle anbudene som ble mottatt i tilknytning til nytt anbud på regionale ruteflyginger i Norge fra 1. april 2012, ble forelagt Luftfartstilsynet i henhold til dette. Forholdet som er omtalt i mitt svar på spørsmål 985 om flyoperasjonene på Florø, har framkommet i etterkant av denne gjennomgangen.

SPØRSMÅL NR. 1054**Innlevert 15. mars 2012 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 21. mars 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Handelsavtalen med Colombia ble undertegnet under EFTAs ministermøte i Genève i november 2008. Stortinget har fortsatt ikke blitt forelagt noen proposisjon for ratifikasjon av avtalen. I svar på skriftlig spørsmål nr. 1000, svarer nærings- og handelsministeren at fremdrift i saken nå avhenger av bilaterale konsultasjoner som UD er ansvarlig for.

Hva er status for disse konsultasjonene, hva gjøres fra norsk side for å skape fremdrift i saken, og når vil Stortinget kunne få seg forelagt en avtale for ratifikasjon?»

Svar:

På EFTAs ministermøte i juni 2010 ble det besluttet at det skulle legges frem et kapittel om bærekraftig utvikling, som omfatter miljø og arbeidstakerrettigheter, i alle fremtidige forhandlinger om frihandelsavtaler.

Siden avtalen med Colombia var ferdig forhand-

let før denne beslutningen ble vedtatt, inneholder avtalen kun referanser til arbeidstakerrettigheter og menneskerettigheter i fortalen. På denne bakgrunn har Regjeringen besluttet å inngå i bilaterale konsultasjoner om arbeidstakerrettigheter og menneskerettigheter med Colombia.

Disse bilaterale konsultasjonene om arbeidstakerrettigheter og menneskerettigheter med Colombia er foreløpig helt i startfasen. Utenriksdepartementet har de siste månedene hatt hyppig kontakt med colombianske myndigheter for å skape fremdrift, men det har vist seg mer komplisert enn først antatt å bli enige om rammeverket for konsultasjonene.

Denne forhandlingsprosessen pågår fortsatt. Tidspunktet for når en proposisjon om samtykke til ratifikasjon av frihandelsavtalen med Colombia vil legges frem for Stortinget er usikkert, siden dette vil være avhengig av utviklingen i de bilaterale konsultasjonene.

SPØRSMÅL NR. 1055**Innlevert 16. mars 2012 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 26. mars 2012 av forsvarsminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Undertegnede er kjent med at NATO i 2010, på norsk initiativ, strøk Olavsvern Orlogsstasjon (OOS) ved Tromsø fra alliansens styrke- og strukturregister.

Har man fra norsk side registrert om man på noe politisk eller militært nivå i NATO nå er i ferd med revurdere denne beslutningen og viktigheten av OOS som en fremskutt operasjonsbase i nordområdene?»

Svar:

Sletting fra NATOs inventarliste skjer normalt etter forespørsel fra vertsnasjon og når det ikke lenger er et militært behov for et objekt. Det er NATOs militære kommandoer, ved Allied Command Operations (ACO) eller Allied Command Transformation (ACT), som avgjør hvorvidt et objekt i inventarlisten dekker et militært behov i NATO eller ikke. Investe-

ringskomiteen i NATO skal deretter godkjenne sletting fra inventarlisten.

Forsvarsdepartementet sendte i november 2009 en anmodning til NATO om å slette Olavsvern fra NATOs inventarliste. Forsvarsdepartementet mottok 19. januar 2010 et brev fra SHAPE hvor det ble bekreftet at NATO ikke lenger hadde operativ bruk for fasilitetene ved Olavsvern, hverken nå eller i overskuelig fremtid. På dette grunnlag har Forsvarsdepartementet i tråd med normal fremgangsmåte gitt fullmakt til Forsvarsbygg om å igangsette avhendingsprosessen.

Det er vanlig at den formelle saksgangen knyttet til slettinger i NATO tar meget lang tid. Saken skulle vært sluttbehandlet i NATOs investeringskomité 14. februar 2012, men SHAPE har bedt om utsettelse. Det er likevel ventet at saken sluttbehandles våren 2012.

SPØRSMÅL NR. 1056**Innlevert 16. mars 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 29. mars 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvor mange har sittet i glattcelle i politidistriktene, hvor mange av disse er under 18 år og hvor mange brudd på politiarrestforskriften § 3-1 (glattcellebrudd) er det registrert, av hhv. barn og voksne, i årene 2009, 2010, 2011 og hittil i 2012?»

BEGRUNNELSE:

Folk som blir pågrepet av politiet og satt i arresten (glattcelle) skal overføres til en vanlig fengsels-plass innen 48 timer. Pågrepne skal dermed ikke sitte mer enn to døgn i politiarrest med mindre det av praktiske årsaker er umulig å overføre dem.

Det er ikke offentlig tilgjengelig oppdatert tallmateriale på hvor mange barn som settes på glattcelle årlig.

Norge har tidligere fått kritikk for bruken av

glattcelle, blant annet av Europarådets torturovervåkingskomité og FNs barnekomité.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at jeg er meget opptatt av regelverk og praksis knyttet til politiets bruk av arrest (glattcelle), særlig når det gjelder barn. Min oppmerksomhet er ikke bare rettet mot forekomsten av fristoverskridelser, men også mot lengden på samlet oppholdstid i arrest for den enkelte, samt forholdene for barn i politiarrest.

Som hovedregel skal en arrestant overføres til ordinært fengsel innen to døgn. At dette i enkelttilfeller ikke har vært mulig å iverksette er selvfølgelig en lite ønskelig og beklagelig situasjon. Å forhindre lange opphold i politiarrest har derfor vært og vil fortsatt være en sentral målsetting. Politidirektoratet har gitt følgende informasjon når det gjelder etterspurte tall:

Antall arrestforhold totalt og antall arrestforhold over 48 timer. 2009-2011.

	2009	2010	2011
Antall arrestforhold totalt	51916	55838	52891
Antall arrestforhold over 48 timer	3539	4059	3461
Antall arrestforhold over 48 timer (%)	6,80 %	7,25 %	6,50 %

Barn i politiarrest reiser særlige utfordringer. I dag har politiet ingen tilpasset arrest for barn. De såkalte glattcellene er et lite rom utstyrt med madrass og toalett, noe som tilsier at bruk av slik arrest begrenses til et absolutt minimum for barn. Rask overføring skal ivaretas og sikres gjennom politiets rutiner. FNs Barnekomité's anbefaling om at fremstilling

bør skje før det har gått 24 timer er et sterkt incitament til å unngå utsettelse av fremstilling der barn er siktet.

Når det gjelder barn har Politidirektoratet levert følgende oversikt som er laget manuelt. Tall for 2009 kunne ikke fremskaffes.

Antall dager i politiarrest. Prosentvis fordelt på alder. 2010-2011.

	2010			2011		
	15 år	16 år	17 år	15 år	16 år	17 år
Under ett døgn	88,2	91,7	93,2	96,5	87,7	84,9
Ett til to døgn	7,7	5,2	4,7	2,4	7,8	8,1
To til tre døgn	3,6	2,1	1,0	0,6	2,2	3,8
Tre til fire døgn	0,0	1,0	0,5	0,0	0,7	0,7
Fire døgn eller mer	0,5	0,0	0,6	0,6	0,7	0,5

Departementet konkluderte i proposisjonen Barn og straff med at det bør gis en særregel i politiarrestforskriften § 3-1 nytt annet punktum om at barn skal overføres til varetektscelle "snarest mulig og senest dagen etter pågripelsen". Det variable kravet "snarest mulig" understreker at overføring vanligvis må skje før utløpet av lengstefristen, slik at sittediden i politiarrest skal bare helt unntaksvis kunne overstige 24 timer som er i samsvar med Barnekomiteens anbefaling. Stortinget vedtok lovforslagene i desember 2011 og oppfølgingen inngår i arbeidet knyttet til barn i politiarrest.

Jeg vil også henlede oppmerksomheten på at barn kan plasseres i politiarrest etter politilovens regler. Da er det ikke nødvendigvis lovbrudd som er grunnlaget for innbringelse og eventuelt opphold i arrest.

Det kan også være at barnet, også under kriminell lovvalder, ikke er i stand til å ta vare på seg selv og derfor dessverre må plasseres i arrest i påvente av at foreldre eller barnevern overtar ansvaret for vedkommende. På dette grunnlaget er oppholdstiden begrenset til 4 timer. Mange barn som blir innbrakt på dette grunnlaget blir imidlertid ikke plassert i arrestlokalerne, men oppholder seg i stedet på et kontor eller lignende sammen med en voksen.

I årets tildelingsbrev fra Justisdepartementet til Politidirektoratet nevnes konkret oppfølging av Prop. L 135 (2010-2011) Barn og straff når det gjelder føringer for utviklingsarbeid knyttet til barn i politiarrest, herunder krav til rutiner for utstyr i cellen der barn plasseres og kvalitet på registreringer av slik plassering.

SPØRSMÅL NR. 1057**Innlevert 16. mars 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 10. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan statsråden bekrefte eller avkrefte at justisministeren har stanset anbudsprosessen knyttet til anskaffelsen av nye redningshelikoptre, for heller å foreta en direkte forsvarsanskaffelse?»

BEGRUNNELSE:

Etter hva jeg har oppfattet, skulle anbudsprosessen for nye redningshelikoptre videreføres gjennom en anbudsutlysning i januar i år.

Svar:

Jeg kan avkrefte at anbudsprosessen knyttet til anskaffelsen av nye redningshelikoptre er stanset. Prosessen fortsetter i tråd med Prop. 146 S (2010-2011) «Anskaffelse av nye redningshelikoptre mv. i perioden 2013-2020», og Stortingets behandling av Innst 82 S (2011-2012) fra justiskomiteen om anskaffelse av nye redningshelikoptre mv. i perioden 2012-2020.

Anbudsprosessen videreføres ved at anbudsutlysningen vil gå ut i markedet i løpet av de nærmeste uker.

SPØRSMÅL NR. 1058**Innlevert 16. mars 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 21. mars 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«En erklæring fra nasjonale religiøse ledere i Afghanistan skaper en begrunnet frykt for at regjeringen i samtaler med Taliban vil forhandle bort grunnleggende rettigheter for kvinner.

Hva gjør utenriksministeren for å motvirke at disse forhandlingene som Norge støtter, svekker menneskerettighetene og kvinners stilling?»

BEGRUNNELSE:

I en erklæring fra det regjeringsstøttede Ulemarådet av religiøse ledere i Afghanistan tas det til orde for å skille kvinner fra menn i det offentlige rom, herunder i undervisningsinstitusjoner, på arbeidsplasser og på offentlige steder. Kvinner skal ikke gå ut eller reise alene. Det gis aksept for et syn på kvinnen som annenrangs menneske som også kan straffes av sin mann.

Selv om uttalelsen også inneholder en bekreftelse av kvinners rett til å eie og å arve eiendom og advarer mot tvangsekteskap, er uttalelsen foruroligende med tanke på kvinners fremtidige stilling i landet. Uttalelsen skal ha blitt gjengitt på presidentens hjemmesider og forsvart av presidenten på en pressekonferanse.

Dette kommer i et særlig alvorlig lys fordi det nå

pågår forhandlinger mellom Karzai-regjeringen og Taliban. Norge har gjennom mange år arbeidet systematisk for å løfte kvinners stilling og status i det afghanske samfunnet, bl.a. gjennom bygging av jenteskoler. Utenriksministeren har uttalt at regjeringen støtter forhandlingene med Taliban.

Det er viktig at det internasjonale samfunn er krystallklare på at grunnleggende menneskerettigheter, herunder kvinners rettigheter ikke kan være gjenstand for forhandlinger.

Svar:

Fremme av kvinners rettigheter er blant Norges utenrikspolitiske prioriteringer. Dette er spesielt viktig i et land som Afghanistan, hvor kvinner er underrepresentert på alle områder av det politiske og økonomiske liv. Gjennom flere år har Norge støttet tiltak som kan styrke kvinners posisjon i det afghanske samfunnet. I den anledning viser jeg til mitt svar til representanten Ine Marie Eriksen Søreide (H) av 9. mai 2011 og mine årlige Afghanistan-redegjørelser til Stortinget hvor dette vektlegges.

Som representanten Høybråten viser til i sitt spørsmål har Norge lenge tatt til orde for at de interne konfliktene i Afghanistan kun kan løses gjennom di-

alog og en politisk prosess. Konfliktene kan ikke ale- ne løses med militære virkemidler. Norge støtter den afghanske regjeringens dialog med opprørsgrupper, inkludert Taliban. En politisk prosess må imidlertid være inkluderende og omfatte alle etniske grupper. Sivilt samfunn må gis anledning til å påvirke og kvinner må inkluderes. Prosessen må være afghansk ledet og alle parter må respektere landets internasjonale forpliktelser og menneskerettighetene. Dette har vi slått fast gjentatte ganger i samtaler med den afghanske regjeringen, i internasjonale konferanser og i samtaler med sentrale internasjonale aktører.

Norge har tett dialog med afghansk sivilt samfunn generelt og kvinneorganisasjoner spesielt. Under den internasjonale Afghanistan-konferansen i Bonn i desember møtte jeg representanter fra det afghanske kvinnenettverket (Afghan Women's Network). Jeg ba om konkrete innspill fra dem om hvordan Norge kan støtte kvinners rolle i politiske prosesser i Afghanistan. Møtet bekreftet afghanske kvinneorganisasjoners ønske om og vilje til å inngå i de pågående prosessene. Møtet resulterte videre en tett dialog om fredsprosessen og kvinners mulighet til å påvirke. Etter invitasjon fra oss var en delegasjon fra kvinnenettverket i Oslo i begynnelsen av mars for å videreføre dialogen. Vi diskuterer også prosjekt-samarbeid for styrke kvinners kapasitet til å delta i, påvirke og overvåke fredsprosessen.

Vi vil støtte opp om kvinners deltakelse i den politiske prosessen, ikke bare fordi vi mener at kvinner skal ha de samme rettighetene som menn, men også fordi vi mener det vil føre med seg mer lokal forankring, bredere eierskap og bedre løsninger. Kvinnene i Afghanistan utgjør en enorm ressurs.

Uttalelsen fra de religiøse lederne har bidratt til uro om hvorvidt kvinners rettigheter vil bli ofret i en forhandlingssituasjon med Taliban. Norge vil fortsette å kreve at en afghansk ledet fredsprosess må være tuftet på Afghanistans internasjonale forpliktelser og menneskerettighetene. Et positivt skritt er at Afghanistan har utarbeidet sin første rapport til FN-kommisjonen mot diskriminering av kvinner (CEDAW) siden landet ratifiserte kvinnekonvensjonen i 2003.

Under lanseringen av rapporten la afghanske myndigheter vekt på at Afghanistans internasjonale forpliktelser skal være førende for landets utvikling.

Vi skal fortsette å minne om de forpliktelsene afghanske ledere har påtatt seg.

Afghansk politikk er i dag preget av en gjennomgående usikkerhet knyttet til hva som vil skje når de internasjonale styrkene trekkes ut og til utfallet av eventuelle forhandlinger med Taliban. Norge er opp-tatt av å kommunisere langsiktigheten i vårt engasjement. Vi vil videreføre vår sivile innsats i Afghanistan. Bistand til å styrke kvinners deltakelse i samfunnet vil være en rød tråd i våre programmer. Arbeidet med å styrke kvinners rettigheter vil også ha et lang-siktig perspektiv, og det må også involvere afghanske menn.

Det internasjonale samfunn har en viktig støtten- de funksjon i arbeidet med å fremme kvinners stilling og rettigheter i Afghanistan. Dette gjelder både med hensyn til å påse at afghanske myndigheter legger seg på en riktig standard i forhold til landets internasjonale forpliktelser, og ved å gi finansiell støtte til tiltak som fremmer kvinners aktive rolle i samfunnet. Men ansvaret ligger først og fremst hos afghanerne selv, både kvinner og menn. De vet best hvordan de skal kjempe for sine rettigheter; hvilke virkemidler som fungerer. De er ekspertene som vi må lytte til.

De afghanske kvinnenettverkene skal også føle seg trygge på at Norge støtter dem når de er villige til å påta seg en risikofylt rolle som aktør i en politisk prosess. De kan stole på vår politiske og moralske støtte.

Vi kan ikke bøte på usikkerheten knyttet til det politiske bildet i Afghanistan og utfallet av fredsprosessen. Norge kan imidlertid legge press på afghanske myndigheter og støtte sivilt samfunns deltakelse. Parallelt med dette viderefører vi den langsiktige satsingen på kvinners rettigheter i form av støtte til jenters utdanning, helsetiltak og gjennom arbeidet til UN Women. Det skal være klart for alle at Norge ikke vil akseptere at Afghanistan går tilbake til situasjonen før 2001 hvor det hersket en fullstendig mangel på respekt for kvinners rettigheter.

Representanten Høybråten har stilt et relevant spørsmål om et tema som vil kreve full innsats i lang tid framover. Jeg vil oppdatere Stortinget om norsk innsats for kvinners rettigheter i Afghanistan i min Afghanistan-redegjørelse i Stortinget i slutten av mai.

SPØRSMÅL NR. 1059**Innlevert 16. mars 2012 av stortingsrepresentant Håkon Haugli****Besvart 10. april 2012 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvordan er hensynene til barnets beste og likestilling mellom barnets to omsorgsgivere vektlagt i forbindelse med at homofile foreldre, selv om disse er gift, ikke lenger kan dele foreldrepermisjon, og hva er begrunnelsen for endringen?»

BEGRUNNELSE:

Fram til våren 2010 hadde Nav en praksis der homofile par kunne dele foreldrepermisjonen seg imellom, uavhengig av hvem av de to som var biologisk forelder. Navs begrunnelse for praksisen, som var uhjemlet, var at man anså at en slik deling best ivaretok intensjonen bak foreldrepengeordningen, både med tanke på barnets beste og i forhold til likestillingshensyn. Som en følge av rundskriv fra Barne-, likestillings- og integreringsdepartementet ble praksisen endret fra våren 2010 til at kun biologisk forelder har rett på foreldrepenger. Permisjonen kan deles med ektefelle kun dersom det er gjennomført stebarnsadoptsjon. Da slik saksbehandling av slike adopsjonssaker har vist seg å ta mer enn ett år, er muligheten for deling av permisjon i praksis ikke til stede.

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at barnets beste er et sentralt hensyn for regjeringen i saker som angår barn. Dette gjelder også i tilfeller der barnet bor sammen med to voksne av samme kjønn.

Jeg understreker også at når det gjelder rett til foreldrepenger, er det ikke foretatt noen innstramming. Jeg vil for ordens skyld gi en redegjørelse for regelverket.

For å få rett til foreldrepenger, må man være juridisk forelder til barnet. Det gis altså ikke foreldrepenger til en sosial forelder. Dersom bare den ene av ektefellene/samboerne er juridisk forelder til barnet, vil vedkommende ha rett til hele stønadperioden alene.

Et lesbisk par kan bli foreldre sammen ved hjelp av assistert befruktning. Hvis barnelovens vilkår for fastsettelse av medmorskap er oppfylt, har den biologiske morens samboer/ektefelle samme rettigheter og plikter som en far fra det tidspunktet medmorskapet er etablert. Det betyr at mor og medmor kan dele foreldrepengeperioden mellom seg etter de ordinære regler. Medmor har plikt til å ta ut fedrekvoten på tolv uker.

Dersom adopsjon av ektefellens barn finner sted så tidlig at stønadperioden ved fødsel fortsatt løper,

kan det ytes foreldrepenger til adoptivforelderen. Vedkommende har i slike tilfeller tilsvarende rettigheter som fedre i den resterende del av stønadperioden, men har ikke plikt til å ta ut fedrekvote. Adoptivforelderens rettigheter gjelder først fra adopsjonstidspunktet. Ovennevnte følger av folketrygdloven § 14-5 tredje ledd. Bestemmelsen kom inn i loven etter forslag i Ot.prp. nr. 5 (2006-2007) Om lov om endringer i folketrygdloven (rett til foreldrepenger ved tidlig stebarnsadoptsjon). I den nylig fremlagte Prop. 64 L (2011-2012) Endringer i folketrygdloven (treddeling av foreldrepengeperioden) foreslår regjeringen at bestemmelsen blir videreført.

Dersom personer som ikke er barnets juridiske forelder tidligere har fått ta ut foreldrepenger, er dette uhjemlet, som også stortingsrepresentant Haugli viser til. Lovverket har ikke åpnet for utbetaling av foreldrepenger til andre enn barnets juridiske foreldre.

I 2009 orienterte Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet Arbeids- og velferdsdirektoratet om at den som skal motta foreldrepenger, må være juridisk mor eller far til barnet. Bakgrunnen for at orienteringen ble gitt var spørsmål fra en arbeidsgiver om hvilke rettigheter foreldrepengeregelverket ga et (heterofilt) par som hadde inngått avtale med surrogatmor om å overta barnet hun ventet. Departementet gjentok presiseringen overfor direktoratet i brev av mars 2010. Det er fra departementets side ikke gitt noen nye retningslinjer som innskjerper praktiseringen av regelverket. Man kan imidlertid ikke utelukke at presiseringen av regelverket har bidratt til å gjøre saksbehandlerne oppmerksomme på regelverket og at mulige tidligere feil dermed ikke har blitt gjentatt. Dette kan av brukerne ha blitt oppfattet som en innstramming.

Det går fram av spørsmålet fra stortingsrepresentant Håkon Haugli at saksbehandlingstiden i saker om stebarnsadoptsjon har vist seg å være mer enn ett år og at muligheten for deling av permisjonen mellom barnets omsorgspersoner i praksis derfor ikke er til stede.

Det er de fem regionene i Barne-, ungdoms- og familieetaten (Bufetat) som behandler og avgjør søknad om adopsjon i første instans. Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) er klageinstans over regionenes vedtak om adopsjon. Jeg har derfor bedt Bufdir om en oversikt over saksbehandlingstiden i de fem regionene i Barne-, ungdoms- og familieetaten i saker som gjelder stebarnsadoptsjon rett etter barnets fødsel.

Bufdir opplyser at søknad om adopsjon rett etter barnets fødsel har høy prioritet i Bufetat. I noen saker kan det imidlertid ta tid å innhente opplysninger fra kommunen.

Jeg legger til grunn at søknader om stebarnsadop-sjon rett etter barnets fødsel først og fremst dreier seg om to type saker:

- Kvinnelige par, der søker lever i et ekteskap eller registrert partnerskap og vilkårene for å etablere medmorskap etter barneloven ikke er tilstede.
- Der barnet er født av surrogatmor i utlandet og søker lever i et ekteskap eller i et registrert partnerskap.

Bufdir opplyser at saksbehandlingstiden i de førstnevnte sakene for tiden er på gjennomsnittlig 4 måneder i de fem regionene.

Når det gjelder søknad om stebarnsadop-sjon der barnet er født av surrogatmor i utlandet, er saksbe-handlingstiden gjennomsnittlig på 15 måneder. At saksbehandlingstiden er så vidt høy i disse sistnevnte sakene har i følge Bufdir sammenheng med at det kan ta tid å innhente samtykke eller uttalelse til adopsjo-nen fra surrogatmor i utlandet.

Jeg ser at det er et dilemma at saksbehandlingsti-den i flere av disse sakene er så lang at barnets om-sorgspersoner i praksis ikke får delt foreldrepengepe-rioden. Jeg vil derfor vurdere om det finnes mulighe-ter for å få ned saksbehandlingstiden.

SPØRSMÅL NR. 1060

Innlevert 16. mars 2012 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 10. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Bydel Grünerløkka i Oslo er plaget med et omfattende narkotikasalg. Dette er grundig dokumentert over lang tid av politiet, innbyggerne og lokal- og riksmidia. Til tross for dette fortsetter narkotikasalget som før.

Hvilke konkrete planer har regjeringen for å få bukt med narkotikasalget i Grünerløkka bydel?»

Svar:

Det problemet som berøres i spørsmålet er åpenbart, og det gjøres derfor mye fra myndighetenes side. Jeg skal derfor gi en oversikt over en rekke iverksatte tiltak.

Regjeringen fører en restriktiv rusmiddelpolitikk. En sentral del av denne politikken er å hindre åpenlys omsetning og misbruk av narkotika som er et av flere forhold som skaper utrygghet for innbyggerne. Tiltak mot narkotikakriminaliteten må ses i en helhetlig sammenheng. Illegal omsetning og misbruk av narkotika preger dessverre flere deler av Oslo sentrum, herunder narkotikasalget i Grünerløkka bydel.

Det er politiets oppgave å bekjempe åpenlys kriminalitet, hindre narkotikamisbruk og forebygge rekruttering til misbrukermiljøene for å skape trygghet for innbyggerne. Politidirektoratet tildeler politidistriktene et rammebudsjett. Det er politimesterens an-

svar å anvende resursene i politidistriktet på en slik måte at det gir en mest mulig effektivkriminalitetsbe-kjempelse og best mulig resultat på alle områder. Jeg har tillit til at politimesterens disponering av politiressursene gir en tilfredsstillende polititjeneste for hele distriktet. Dette gjelder også for politiets arbeid i Oslo sentrum.

Omfanget av den synlige omsetningen av både cannabis og andre stoffer som finner sted i det offentlige rom, har lenge vært en utfordring for politiet. Politiet har derfor økt sin tilstedeværelse i de aktuelle områdene i Oslo sentrum. Politiet er imidlertid ikke alene om å ha et ansvar for å skape trygghet, men er avhengig av å inngå tett dialog og samarbeid med både offentlige, private og frivillige aktører. Siden 27. juni 2011 har Oslo politidistrikt i fellesskap med Oslo kommune iverksatt en langvarig og helhetlig innsats for å løse et utfordrende og sammensatt samfunnsproblem. Et av målene er å redusere omsetning av narkotika og bidra til holdningsskapende arbeid, og på den måten øke faktisk og opplevd trygghet i disse områdene.

Oslo politidistrikt vedtok Overordnet plan – Innsats mot åpnerusmiljøer 8. juni 2011. Oslo politidistrikt har også utarbeidet Delplan «Innsats mot de åpne rusmiljøene i Oslo, særlig miljøet rundt Oslo sentralbanestasjon» 21. juni 2011. Planen inneholder følgende punkter:

- Åpenlys kriminalitet, omsetning og bruk av narkotika skal forebygges og forhindres.
- Synlig og permanent tilstedeværende politi i de åpne rusmiljøene ved Oslo S og nærområder i tidsrommet 10-22 (alle dager).
- Hindre nyrekruttering – særlig barn og unge under 18 år.
- Ta ut kriminelle nettverk som er involvert i salg av narkotika i de åpnerusmiljøene.
- Avklaring av identiteten på de mest aktive utenlandske selgerne med det formål å få dem uttransportert til hjemlandet.
- Gjengangertilnærming overfor de mest aktive utenlandske selgerne som ikke kan sendes ut.

I oppfølgingen av planen legger politiet vekt på at antall bortvisninger etter politiloven skal øke, at antall utlendinger pågrepet for salg/omsetning av narkotika skal reduseres på sikt, og bekymringsmeldinger til barnevernet skal benyttes.

Oslo politidistrikt har evaluert den målrettede innsatsen i de åpne rusmiljøene for perioden 27. juni til 25. september 2011. I perioden har det vært betydelig bedre politidekning i de åpne rusmiljøene. Alle stasjoner og flere seksjoner avgir mannskaper til patruljering i problemområdene. En mobil politipost har stått på Jernbanetorget alle dager. Denne har gitt et godt utgangspunkt for kontakt med publikum og næringslivet i området. Økt tilstedeværelse av uniformert politi er trykkeskapende og nødvendig.

Det observeres få mindreårige som oppholder seg i de åpne rusmiljøene. I tilfeller hvor dette oppdages blir bekymringsmelding sendt til barnevernet.

I perioden ble det ilagt 2932 bortvisninger (mot 46 i tilsvarende perioden året før). De fleste av disse skjer på bakgrunn av åpenlys bruk av narkotika, men mange også for forsøk på eller fullbyrdet kjøp/salg av narkotika. Politiet har meddelt at effekten av bortvisning har vært god. Alle personer som blir påtruffet i det området som de er bortvist fra, blir anmeldt og innbrakt til sentralarresten. I evalueringsperioden fra juni til september ble det registrert 204 anmeldelser for brudd på pålegg ombortvisning. Den målrettede innsatsen og den økte tilstedeværelsen har ført til flere anmeldelser i området for ordensforstyrrelser.

Jeg kan også meddele at Oslo kommune ferdigstilte «Handlingsplan for sentrumsarbeidet 2012 – 2015 for Oslo kommune» høsten 2011 i samarbeid med Oslo politidistrikt. Oslo kommune stiller med kommunale vektere i området i tillegg til uniformert politi fra Oslo politidistrikt. Sommeren 2012 vil Oslo politidistrikt tilsette 41 nye polititjenestemenn og -kvinner fra Politihøgskolen med grunnlag i tildelingen i årets budsjett. En god del av disse vil bli benyttet mot de åpne rusmiljøene i Oslo.

Den helhetlige og langsiktige innsatsen i Oslo,

hvor Oslo politidistrikt har en vesentlig rolle, er bygget på erfaringer fra fem byer i Europa som hadde større åpne rusmiljøer enn Oslo. Politidirektoratet understreker at Oslo politidistrikt over år har arbeidet med utfordringer i de åpne rusmiljøene i Oslo. Den helhetlige strategien som nå involverer flere aktuelle aktører med ansvar, har Politidirektoratet forventninger til at vil kunne bidra til å skape ny erfaring og bedre resultater.

I regjeringens kriminalitetsforebyggende handlingsplan «Gode krefter» er styrket samarbeid og samordning en av grunnsteinene. Handlingsplanen løper for perioden 2009-2012. Et av tiltakene i planen er styrket samarbeid mellom politi og kommune gjennom politiråd og Samordning av lokale kriminalitetsforebyggende tiltak (SLT). Politiet har innledet et politiråds-samarbeid med de fleste av landets kommuner. Dette gjelder også Oslo. Politiråd ble etablert i 2007 for å fremme det tverretatlige samarbeidet lokalt. Regjeringen vil fortsatt stimulere til slikt lokalt samarbeid.

På politirådets strategiske møte i november 2010 tok man initiativ til at kommunen skulle fremme forslag til egnede tiltak for å løse opp i de åpne misbruketstedene i Oslo sentrum. Rusmiddeletaten sammen med bydel og legevakt utarbeidet en handlingsplan. Denne handlingsplanen inkorporerte politiets handlingsplan med mål og strategier, samt hvordan arbeidet skal være organisert. Hovedinnsatsen for perioden fram til 2015 strekes opp i planen.

Et særskilt problem utgjør noen gjerningspersoner som er utenlandske statsborgere. Politiet har derfor også hatt fokus på utenlandske selgere i området. Politiets mål er å bidra til rask identifisering med formål å få personer som oppholder seg ulovlig og som begår kriminalitet, utvist og uttransportert til hjemlandet. Med fortsatt målrettet innsats mener politiet at det vil bli en reduksjon i antall utenlandske selgere i området. Det er derfor utviklet et nært samarbeid mellom Oslo politidistrikt, Politiets utlendingsenhet (PU) og Utlendingsdirektoratet (UDI). Gjennom dette samarbeidet sikres en effektiv saksbehandling overfor aktive lovbrøtere og rask retur i tilfeller hvor det er gitt endelig avslag. Tall fra PU viser at det var rekordmange straffedømte som ble sendt ut av Norge i 2011. Det ble i løpet av året uttransportert 1019 straffedømte – en økning på ca. 50 prosent sammenliknet med året før.

For å kunne motvirke at en utlending som er utvist på grunn av straffbare forhold begår ny kriminalitet før et utvisningsvedtak kan iverksettes, er det fra 1. mars 2012 iverksatt endringer av utlendingsloven §§ 105 og 106. Endringene innebærer en adgang til å pålegge asylsøkere eller utlendinger med ulovlig opphold, meldeplikt eller bestemt oppholdssted. Der som et slikt pålegg ikke overholdes, vil det hjemmel for pågrepelse og fengsling.

Jeg er opptatt av at utviklingen følges nøye. Jeg kan derfor meddele at jeg i nær framtid vil ha et møte med representanter fra Oslo kommune om arbeidet videre for å gjøre forholdene trygge for befolkningen

som ferdes i Oslo sentrum, herunder hvordan samarbeidet mellom politiet og kommunen kan videreutvikles på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1061

Innlevert 16. mars 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 28. mars 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Er statsråden villig til å bidra med en rask avklaring for Den norske skole i Londons mulighet til å ta inn elever som ikke er norske statsborgere?»

BEGRUNNELSE:

Den norske skolen i London, som driftes etter privatskoleloven, har i flere omganger søkt om godkjenning til å ta inn elever som ikke er norske statsborgere. Undertegnede har stor forståelse for at skolen ønsker en slik mulighet, all den tid økt internasjonalisering gjør at det stadig oftere oppstår situasjoner hvor dette er aktuelt.

Skolen har anført at de ønsker å kunne gi et tilbud til alle som kommer fra - og eventuelt skal tilbake til - norsk skole på grunn av foreldrenes arbeid eller utdanning. For eksempel kan dette gjelde barn av forskere uten norsk statsborgerskap som er utsendt fra norske universiteter til gjesteopphold ved tilsvarende institusjoner i Storbritannia, eller det kan være barn av utenlandske statsborgere ansatt i norske bedrifter som arbeider i Storbritannia for kortere eller lengre tid. Disse vil, etter dagens regelverk, ikke kunne få inntak ved Den norske skole i London. I tillegg ønsker skolen å kunne tilby skoleplass for elever som bl.a. kommer fra Danmark eller andre land som vi har et språkfelleskap med.

Skolen har også selv tatt til orde for at foresatte til elever som ikke er norske statsborgere skal kompensere økonomisk for at disse elevene ikke utløser statsstøtte, samt at virksomheten evt. deles regn-

skapsmessig, slik at man på denne måten kan sikre at statsstøtten forbeholdes elever som er norske statsborgere.

Den siste søknaden til Utdanningsdirektoratet ble utformet etter anbefalinger gitt av KD i august 2010, deretter avslått av Utdanningsdirektoratet - og anket av skolen i mai 2011.

Saken er imidlertid fortsatt ikke avklart fra departementets side.

Svar:

Den norske skole i London søkte i januar 2011 om tillatelse til å drive opplæringsvirksomhet for elever uten norsk statsborgerskap som annen virksomhet nært knyttet til skolevirksomheten, jf. privatskoleloven § 2-2 første ledd siste punktum. Søknaden er blant annet begrunnet med at et innslag av elever med annet statsborgerskap enn norsk kan virke positivt både pedagogisk og sosialt.

Utdanningsdirektoratet avslo søknaden i vedtak av april 2011. Direktoratets vedtak er i hovedsak begrunnet med at det vil være vanskelig å skille mellom den undervisning som foregår etter privatskoleloven med statsstøtte, og det som foregår ved siden av privatskoleloven som annen virksomhet.

Den norske skole i London har klaget på avslaget, og saken ble oversendt departementet for klagebehandling i mai 2011.

Jeg tar sikte på å avgjøre klagesaken før sommeren.

SPØRSMÅL NR. 1062**Innlevert 19. mars 2012 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 26. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Samhandlingsreformen er nå i sine første måneder og noen kommuner rapporterer om et økende problem som kanskje ikke er tenkt gjennom på forhånd. Kommuner opplever at helseforetak sender 24-timers-varsel til kommuner om pasienter hver dag som ender opp med å likevel ikke komme. Kommunen sitter da med regningen for tom seng og full bemanning.

Hvordan kan statsråden bidra til at slike problemer løses?»

BEGRUNNELSE:

Det vil alltid være oppstartsproblemer når en stor reform skal settes ut i livet. Problemstillinger på papir skal møtes med problemstillinger på sykehus, sykehjem og i hjemmetjenestene.

Pasienter kan endre tilstand til det bedre og verre både før og etter transport til og fra sykehus og sykehjem. Jeg har fått tilbakemelding fra to mindre kommuner i Rogaland og Hordaland, Bokn og Sveio, om et problem som setter dem i en økonomisk vanskelig situasjon. Jeg vil tro problemstillingen er lik for mange kommuner.

Problemstillingen gjelder pasienter som sykehuset mener er klar til å flyttes til sykehjem. Kommunen er da pliktig til å fremskaffe seng, rom og bemanning som skal stå klart når vedkommende kommer. Så lang er alt vel og bra. For mange kommuner oppstår det problemer når sykehuset likevel ikke sender pasienten. Da har kommunen fått mange utgifter, men ingen pasienter å hjelpe.

Det er selvsagt mange gode årsaker til at sykehuset må endre sine planer for noen pasienter og det virker i slike tilfeller som om det er pasientens beste det

er snakk om. Mitt poeng med dette spørsmålet er om statsråden kan bidra til å finne en løsning slik at kommuner kan få mer fleksibilitet når det gjelder bemanningen. Ingen er tjent med at kommuner får en ekstraregning som ingen drar nytte av.

I tillegg vil mange kommuner oppleve at ledige senger blir opptatt og at andre dermed må stå på ventelister. Man kan dermed ikke benytte disse sengene til f.eks. korttidsopphold og dette bidrar derfor til å redusere samlet kapasitet i kommune-Norge.

Ettersom målet med samhandlingsreformen er en bedre og helhetlig behandling for pasienter på tvers av forvaltningsnivåer, så burde disse eksemplene tilstrebe til en justering i regelverket.

Svar:

Forskriften om utskrivningsklare, § 11-4, og de lovpålagte samhandlingsavtalene i den nye kommunale helse- og omsorgstjenesteloven, skal sikre god samhandling mellom tjenestenivåene ved utskrivning av pasienter fra sykehus. Ordningen med utskrivningsklare pasienter bygger på en medisinskfaglig vurdering av behandlende lege i spesialisthelsetjenesten. Sykehuset skal ikke skrive ut pasienter som trenger videre oppfølging og behandling i spesialisthelsetjenesten, og det skal være en dialog mellom sykehus og kommuner før pasientene skrives ut. Prosesskravene som er nedfelt i forskriften skal sikre gode pasientforløp, herunder at kommunene får den informasjonen de trenger for å gi pasienten et godt faglig tilbud i kommunen.

Departementet følger utviklingen nøye, både gjennom et eget "følge med"-opplegg, samt en følgeevaluering i regi av Norges forskningsråd. Jeg vil iverksette tiltak dersom det blir nødvendig.

SPØRSMÅL NR. 1063**Innlevert 19. mars 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 28. mars 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Drammens Tidende skriver på lederplass 15. mars 2012 om pendlerstasjonen Steinberg i Nedre Eiker kommune, som statsråden og Jernbaneverket ønsker å legge ned. Både SSBs nye innvandrerfremskrivning for perioden 2011-2040 og den forrige befolkningsfremskrivningen peker på en stor forventet vekst i Drammens- og Oslo-området.

I hvilken grad bygger statsrådens beslutning om ikke å prioritere Steinberg stasjon på analyser knyttet til fremtidig befolkningsvekst og befolkningsstruktur?»

Svar:

Jernbaneverket, NSB og Samferdselsdepartementet har de siste årene jobbet målrettet for å legge til rette for et bedre togtilbud i Østlandsområdet. I Vestkorridoren er det investert åtte milliarder kroner for å forbedre infrastrukturen. Gamle spor er oppgradert, nye er bygd. I tillegg investerer NSB over fire milliarder kroner i 50 nye togsett.

Nå gjelder det å utnytte mulighetene som ligger i disse forbedringene for å kunne gi et bedre togtilbud i en tid der transportsystemet skal tilpasses både overgang fra privatbil til kollektiv, og en voksende befolkning. Jernbaneverket er kjent med de befolkningsfremskrivninger som gjøres av SSB, og har benyttet disse i trafikkberegninger. Nettopp utfordringene knyttet til befolkningsveksten er en sentral begrunnelse for "ny grunnrutemodell". Denne vil gi et forbedret tilbud med større punktlighet, økt frekvens og flere sitteplasser. Dette vil ventelig bidra til at flere velger å reise kollektivt og avlaste vegene.

NSB har i lengre tid arbeidet med å utvikle en modell for Østlandsområdet som gjør at flest mulig får et best mulig tilbud. Det har vært en stor og vanskelig oppgave med mange hensyn å ta. Mange tek-

niske begrensninger gjør at den ruteplanen som nå er valgt, og som det er inngått avtale med NSB om, er den beste løsningen for flest mulig.

Samferdselsdepartementet har også etter en grundig vurdering, og på anbefaling fra NSB og Jernbaneverket, kommet til at det er nødvendig å legge ned Steinberg stasjon fra desember 2012. Det ligger flere momenter til grunn for denne avgjørelsen.

En av årsakene er blant annet at en nedleggelse av Steinberg stasjon vil bidra til at kjøretidene mellom Drammen og Hokksund reduseres, fordi fastkryssing legges til Hokksund. Dette vil bidra til en mer robust togtrafikk, samtidig som dette vil legge til rette for Hokksund som kollektivknutepunkt. Hensynet til kostnadene ved en ombygging av Steinberg stasjon har også vært medvirkende til avgjørelsen. Dersom togene fortsatt skulle ha stoppet på Steinberg, viser Jernbaneverkets utredning og beregning at aktuelle oppgraderingstiltak ville beløpt seg til anslagsvis ca. 100 millioner kroner. Dette er en investering som ikke står i forhold til passasjergrunnlaget og de alternativer som nå er valgt for å kunne legge til rette for et bedre togtilbud på Østlandet. Jernbaneverket er gjennom samarbeidet i Buskerudbyen kjent med kommunenes og Buskerud fylkeskommunes planer i området, både vedtatte kommuneplaner og arbeidet med ny regional areal- og transportplan.

Jeg har forståelse for at en nedleggelse av Steinberg stasjon oppleves som en betydelig ulempe for de som i dag benytter seg av stasjonen. NSB og Jernbaneverket arbeider derfor med avbøtende tiltak der det blant annet tas sikte på å bedre korrespondansen mellom buss og tog, samt bedre parkeringsmulighetene ved nærliggende stasjoner. Steinberg vil derfor også i fremtiden kunne ha et godt kollektivtilbud og fortsette å være et attraktivt sted å bo.

SPØRSMÅL NR. 1064**Innlevert 19. mars 2012 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 26. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Borreliose er en kronisk, aktiv infeksjon som skyldes smitte av borreliabakterien fra skogflått. Mange nordmenn har hatt denne kroniske bakterieinfeksjonen i kroppen i mange år uten å vite det og blitt alvorlig syke uten å få stilt riktig diagnose og rett medisinsk behandling.

Er det korrekt at enkelte går syke i årevis med denne infeksjonen fordi det ikke finnes diagnoseverktøy, og hva vil statsråden gjøre for å gi denne pasientgruppen skikkelige behandlingsmuligheter?»

Svar:

Spørsmålet om nasjonale retningslinjer for diagnostikk og behandling av borreliose, i faglitteraturen omtalt som "Lyme borreliose", ble i 2009 behandlet av en bredt sammensatt ekspertgruppe under ledelse av Helsedirektoratet. Pasientorganisasjonene på området var også med i dette arbeidet.

Sykdomstilstanden Lyme borreliose har vært

kjent i ca. 20 år og er forårsaket av borreliabakterier i skogflått. I 2010 ble det i Norge meldt om 288 tilfeller av tilstanden med høyest forekomst i kystområdene på begge sider av ytre Oslofjord, Telemark og Agder-fylkene. I likhet med andre europeiske land har det vært rapportert økning av meldte tilfeller de siste årene. Lyme borreliose har siden 1991 vært meldepliktig til meldingssystemet for smittsomme sykdommer som Folkehelseinstituttet har ansvar for (MSIS). I Helsedirektorats rapport fremheves det at risikoen for smitteoverføring er liten selv i de mest utsatte områdene, samt at ikke alle som blir smittet får symptomer.

Behandling av borreliose skjer både i primærhelsetjenesten og i sykehus. Til støtte for diagnostikk og behandling finnes det i alt 17 medisinske mikrobiologiske laboratorier som utfører borreliadiagnostikk. Sørlandet sykehus har referansefunksjon på laboratoriediagnostikk på dette området og vil kunne bistå andre laboratorier der det er nødvendig og ønskelig.

SPØRSMÅL NR. 1065**Innlevert 19. mars 2012 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 30. mars 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«I skriftlig spørsmål nr. 954 (2010-2011) spurte undertegnede om statsråden ville ta initiativ til endring i regelverk for å sikre at kommuner som etablerer vannbåren varme ikke taper konsesjonskraftinntekter. I svarbrev, datert 3. mars 2011, skrives blant annet følgende: "Departementet legger til grunn at utbygging av fjernvarme ikke skal redusere kommunenes konsesjonskrafttilgang."

Har statsråden endret regelverket for å sikre gjennomføringen av dette prinsippet, eller hva tid skal dette være på plass?»

BEGRUNNELSE:

I svarbrevet fra daværende olje- og energiminister Terje Riis-Johansen, datert 3. mars 2011, henvises

også til nyhetssak av 10. mars 2010 om denne problemstillingen. En del kommuner har i tråd med dette planlagt anlegg med fjernvarme.

25.08.2011 sender imidlertid avdelingsdirektør Trond Ulven Ingvaldsen denne e-posten til Nord-Trøndelag fylkeskommune:

"Spørsmålet om fjernvarme og andre energikilders ev. innvirkning på fastsettelsen av kommunens behov til alminnelig elektrisitetsforsyning er nok ikke så avklart som den tidlegare pressemeldinga ga uttrykk for. Både NVE, LVK og enkelte andre fylkeskommuner har tatt opp spørsmål rundt pressemeldingen du sikter til. Som du vil være kjent med bestrider en del fylkeskommuner forståelig nok at en slik omlegging kan gjøres uten å endre loven. Det er behov for oppfølging av denne loven."

Svar:

Gjennom skattesystemet og konsesjonssystemet mottar vertskommuner for vannkraftverk en andel av verdiskapingen og en kompensasjon for ulemper av vannkraftproduksjon, herunder naturressursskatt, konsesjonsavgifter og konsesjonskraft samt muligheten til å skrive ut eiendomsskatt. Konsesjonskraft er den delen av kraftproduksjonen som eierne av et vannkraftverk i henhold til gitte konsesjoner er pålagt å levere til kommunene som er berørt av utbyggingen, eventuelt også fylkeskommunen og staten. Formålet var opprinnelig å sikre kommunene tilstrekkelig kraft til alminnelig forsyning til en rimelig pris.

Konsesjonæren skal avgi inntil 10 prosent av kraftproduksjonen, beregnet etter spesielle regler, til kommuner og fylkeskommuner og inntil 5 prosent til staten. Staten har ikke benyttet sin rett til å ta ut konsesjonskraft. Utbyggingskommunene har ikke rett til å ta ut en større mengde enn det som tilsvarer forbruket i alminnelig elektrisitetsforsyning innen kommunen. Fylkeskommunen har en rett til å ta ut en konsesjonskraftmengde som tilsvarer differansen mellom 10 prosent av kraftproduksjonen og kommunenes uttak.

Olje- og energidepartementet legger til rette for en sikker og miljøvennlig energiforsyning der omlegging fra fossil til fornybar energi (herunder bioenergi) står sentralt. Departementet har flere virkemidler som bygger opp under dette arbeidet.

Utbygging av fjernvarme er derfor en ønsket utvikling. Det er kommunene og fylkeskommunene som avtaler fordelingen av konsesjonskraft seg i mellom. Det er ingenting i dagens vassdragslovgivning som er til hinder for at kraftutbyggingskommunene og fylkeskommunene kan avtale fordeling av konsesjonskraft basert på andre kriterier enn alminnelig elektrisitetsforsyning i den aktuelle kommune. Departementet er kjent med problemstillingen om at blant annet omlegging til fjernvarme kan redusere kommunenes kraftforbruk i alminnelig elektrisitetsforsyning. I enkelte av kommunene kan dette føre til reduserte konsesjonskraftinntekter. Jeg legger til grunn at dersom kommune og fylkeskommune ønsker en utvikling med mer fjernvarme, blir dette hensyntatt i avtalene om fordeling av konsesjonskraft mellom de to partene.

SPØRSMÅL NR. 1066

Innlevert 19. mars 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 28. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Når fremmer regjeringen det varslede forslaget om innstramming av alkohollovens regler om maksimal skjenketid?»

Svar:

Regjeringen arbeider med en egen stortingsmelding om rusmiddelpolitikken. Den vil blant annet ta for seg en helhetlig alkoholpolitikk, herunder kommunenes forvaltning av alkoholloven. I denne sammenheng er også skjenketider et spørsmål som vurderes.

SPØRSMÅL NR. 1067**Innlevert 19. mars 2012 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 28. mars 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Bedriften NN valgte å kjøpe og importere 1 stk snøskuter av type Lynx, som produseres i Rovaniemi - Finland. Ved registrering hos Biltilsynet blir bedriften nektet å få utlevert skilt, da Biltilsynet hevder at fabrikkdokumentasjon og EU godkjenning på snøskuteren ikke er tilstrekkelig dokumentert. Den norske importøren importerer den samme snøskuteren etter nøyaktig de samme spesifikasjoner til Norge.

Er det ulike regler for en større importør og for andre bedrifter og privatpersoner?»

BEGRUNNELSE:

For ordens skyld så vil jeg peke på at det ikke er lov å kjøre på offentlige vei med snøskuter i noen av de nordiske land. Så på det området er det en vesentlig harmonisering av lovverket i Skandinavia. Og selv om det er forskjell på defineringen i EU og i Norge, i EU er en snøskuter betegnet som en arbeidsmaskin, mens den i Norge er definert som et kjøretøy, så er det ikke mange praktiske forskjeller knyttet opp til godkjenning og registrering.

Dokumentasjon på støy er i dag harmonisert gjennom EUs regelverk.

Det er et krav om understallsnummer, noe som er blitt oppgitt. Det er et krav om vognkort, med utfyllende innhold om totalvekt, effekt osv, noe som er blitt oppgitt.

Det hele saken koker ned til er et krav for beltemotorsykler fra 1972! Om type drivstofftank. Hvor følgende kan leses: "Drivstofftank av plast tillates, så sant den for følgende kategorier motorvogn tilfredsstiller følgende krav: SAE Recommended Practice J, October 1972 om forskrifter for bensintank." En forskrift som forøvrig det er gitt dispensasjoner for i mange år da forskriften, som alle forstår er gått ut på dato.

Importøren opplever ikke dette som et problem, det gjør derimot bedrifter og enkeltpersoner som ønsker å importere selv. Mye av hensikten med EU/EØS direktiver har vært som målsetting å harmonisere enkeltindividets rett til selv å velge i et fritt marked

for kjøp og salg av varer og tjenester. I denne sak så opplever en bedrift å bli tvunget til å gjøre sine innkjøp gjennom en større importør, grunnet et rigid og avleggs norsk regelverk, hvor byråkratiet demonstrerer sin myndighet, på bekostning av enkeltmennesket og bedrifters interesse.

Svar:

Svaret på spørsmålet er nei. Kjøretøy som godkjennes i Norge må tilfredsstille kravene i forskrift av 4. oktober 1994 nr. 918 om tekniske krav og godkjenning av kjøretøy, deler og utstyr (kjøretøyforskriften). Både de tekniske kravene og krav til dokumentasjon gjelder uavhengig av om kjøretøyene fremstilles av en hovedimportør eller en privatperson.

Statens vegvesen har ikke identifisert den konkrete saken som ligger til grunn for spørsmålet siden søkeren er anonymisert av representanten, og det er derfor umulig for meg å knytte kommentarer til saken.

På generelt grunnlag opplyser Vegdirektoratet at det i EØS-området ikke er harmonisert typegodkjenning for beltemotorsykler da disse i EU betraktes som arbeidsmaskiner og tekniske krav til arbeidsmaskiner er ikke harmonisert i EØS-området. Derimot utstedes det nasjonale typegodkjenninger i Norge etter søknad fra importør.

For beltemotorsykler som ikke kan godkjennes og registreres på offentlig veg er det gitt lempeligere tekniske krav både ved nasjonal typegodkjenning og ved enkeltgodkjenning enn for de beltemotorsykler som skal registreres for bruk på offentlig veg.

Bruktimportert kjøretøy skal tilfredsstille de tekniske krav som gjaldt i Norge da det ble registrert eller tatt i bruk uten registreringsplikt i annet land, jf. kjøretøyforskriften § 1-7. Dette er likevel ikke til hinder for at nyere strengere krav kan legges til grunn, dersom kjøretøyet tilfredsstiller disse.

Dersom man er misfornøyd med en avgjørelse om godkjenning av kjøretøy truffet ved en av Statens vegvesens trafikkstasjoner, kan vedtaket klages inn for Vegdirektoratet etter forvaltningslovens regler.

SPØRSMÅL NR. 1068**Innlevert 19. mars 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 30. mars 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan statsråden bes gi en oversikt over utfordringene knyttet til reduksjoner i andre europeiske lands justisbudsjetter, betydningen av dette og konsekvensene for Norge?»

BEGRUNNELSE:

Finanskrisen medfører også at flere land foretar innsparinger i sine respektive justisbudsjetter. Dette medfører ikke bare økte utfordringer på kriminalitetssiden for disse landene, men også for Norge som er del av en åpen verdensøkonomi og med fri bevegelse av personer, varer og tjenester. Lavere tilstede-

værelse av politi i f.eks. andre europeiske land krever sannsynligvis høyere behov for økt politidekning og beredskap i rike Norge.

Svar:

Spørsmålet betinger meget omfattende kartlegging og analyse av en stor mengde data. Jeg har ikke mulighet for å gjøre dette på en forsvarlig måte innen tidsrammen for skriftlige spørsmål fra Stortingets representanter.

Jeg vil vurdere å omtale situasjonen i den kommende meldingen om politiets resultatreform.

SPØRSMÅL NR. 1069**Innlevert 19. mars 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 29. mars 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«ASA førstelinjetjeneste i sin nåværende form skal legges ned fra 1.april, og kan det igjen bes om statsrådets tilbakemelding på hva avviklingen av tilnærmet like turnusordninger for saksbehandlere i UDI og politiansatte innebærer provenymessig, samt en nærmere begrunnelse for hvordan dette skal gjøre arbeidet mer effektivt hva angår oppfølgingen av kriminelle asylsøkere?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til svar på spørsmål Dokument nr. 15:986 (2011-2012) vedrørende at ASA førstelinjetjeneste i sin nåværende form skal legges ned fra 1.april. Jeg registrerer at spørsmålet delvis ikke ble besvart. Jeg tillater meg derfor å gjenta det ene spørsmålet knyttet til provenyberegning, samt ber om en konkret tilbakemelding på om statsråden kan bekrefte eller avkrefte at denne enheten skal erstattes med en annen enhet som IKKE går i turnus, ikke består av saksbehandlere og om statsråden har noen som helst oppfatning av om dette kan medføre noen realitet hva angår oppfølgingen av kriminelle asylsøkere.

Svar:

Jeg er opptatt av at alle søknader skal behandles raskt, effektivt og med rettssikkerhet for søker. Etter min vurdering foreligger det allerede gode rutiner og klare føringer til etatene hva angår prioritering og oppfølging av kriminelle asylsøkere. Ny førstelinje har dermed ikke hatt dette som et eget formål.

Utlendingsdirektoratet (UDI) har i oppstartfasen av ny førstelinje for asyl prøvd ut en midlertidig ordning som innebar at saksbehandlerne arbeidet turnus. Denne midlertidige ordningen vil opphøre fra 16. april i år, hvorpå førstelinjen i stedet vil bemannes av en ankomstenhet. Ankomstenheten vil bestå av saksbehandlere med ansvar for å gjennomføre ankomst-samtalene og differensiere de innkomne sakene så tidlig som mulig, for å nå hovedformålet om redusert saksbehandlingstid. Enheten skal sørge for at saker som skal inn i et hurtigspor, inkludert behandling av kriminelle, får vedtak etter samme hurtigprosedyrer som tidligere. Rent konkret innebærer bortfall av turnusordningen at asylsøkere som fremmer søknad sent ettermiddag og kveld som hovedregel vil få ankomstsamtale påfølgende dag. I arbeidet knyttet til den innledende asylsaksbehandlingen er det en del av

politiets ansvar og myndighet å undersøke om søkerne har vært utsatt for kriminelle handlinger, for eksempel i form av menneskesmugling, og avdekke om søkerne selv har begått straffbare handlinger. Denne oppgaven utføres uten at UDI er involvert og vil ikke påvirkes av hvordan UDI organiserer sin førstelinje.

I tildelingsbrevene til UDI og Utlendingsnemnda (UNE) i 2012 fremgår det at søknader om asyl fra personer som er anmeldt, tiltalt, siktet eller dømt for kriminelle handlinger i Norge eller utlandet skal behandles uten ugrunnet opphold, i den grad prioritert behandling medfører at disse raskere kan sendes ut av landet. I tildelingsbrevet til Politidirektoratet (POD) står det videre at personer som er straffedømt/utvist skal prioriteres for tvangsretur. Det er etablert egne rutiner som sikrer at disse sakene gis nødvendig prioritet gjennom hele saksbehandlingen. Hurtigprose-

dyrer i forbindelse med saker som gjelder kriminelle asylsøkere, blir altså ivaretatt av UDIs saksbehandlingsapparat som helhet, uavhengig av hvordan selve førstelinjen er organisert.

Når det gjelder representantens etterspørsel etter en provenyberegning viser jeg til at UDI opplyser at en turnusordning ikke er hensiktsmessig ressursbruk sett opp mot antall asylsøkere som henvender seg til Politiets utlendingsenhet utenom normal arbeidstid, og at ressursene utnyttes bedre til saksbehandling i ordinær arbeidstid. Jeg har tillit til at UDI vurderer hva som er hensiktsmessig organisering også for å sikre at utlendingsforvaltningen samlet sett ivaretar sine oppgaver på en best mulig måte. Jeg forventer for øvrig at effektene av omleggingen av førstelinjen vil fremgå av den kommende evalueringen.

SPØRSMÅL NR. 1070

Innlevert 19. mars 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 27. mars 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Ifølge informasjon fremkommet bl.a. i Bergens Tidende 14.3.2012 foreligger det nå ny rapport fra Kystverket om forholdene omkring Stad skipstunnel. Tidligere innvendinger mot tunnelen med påstander om at den ikke kunne brukes eller måtte stenges i dårlig vær er tilbakevist. I fagetatenes forslag til ny NTP 2014-2023 henvises det til pågående ekstern kvalitetssikring.

Kan statsråden bekrefte at den omtalte rapporten blir brukt i ks-arbeidet og bidrar til å sikre at Stad skipstunnel blir inkludert i den nye NTP-en?»

Svar:

Utredningen av Stad skipstunnel er av en størrelse som gjør det nødvendig å gjennomføre ekstern kvalitetssikring. Oppdraget er gitt til Holte Consulting og Pöyry. Arbeidet med ekstern kvalitetssikring (KS1) av Kystverkets utredning ble startet opp i februar 2011, og gjennomgår alle sider av Kystverkets utredning.

I løpet av kvalitetssikringen har det blitt reist spørsmål fra Holte Consulting og Pöyry om bruk av

tunnelen under dårlige værforhold er tilstrekkelig godt nok utredet. På bakgrunn av eksterne kvalitetsikrers ønske ble Kystverket derfor bedt om å vurdere dette nærmere. Det er denne tileggsutredning som det er referert til i Bergens Tidende 14. mars 2012, og som Fiskeri- og kystdepartementet har gitt innsyn i.

Etter regjeringas vurdering har det vært viktig å få på plass en fullstendig gjennomgang av prosjektet, der alle vesentlige spørsmål er utredet. Det er bedre å få svar på disse spørsmålene nå, enn at vi på et senere tidspunkt må ta et skritt tilbake for å foreta nye utredninger som igjen kan skape vansker for å holde den tidsplan som regjeringa har skissert i Nasjonal transportplan, med mulig oppstart i siste halvdel av planperioden 2010-2019 dersom det besluttes å gå videre med prosjektet.

Kvalitetssikringen ble overlevert departementet i dag. Regjeringa vil komme tilbake til Stortinget på egnet måte med et forslag om den videre oppfølging av Stad skipstunnel etter at vi har vurdert saken nærmere. Den eksterne kvalitetssikringsrapporten vil også offentliggjøres, slik at alle som er interessert kan sette seg inn i denne.

SPØRSMÅL NR. 1071**Innlevert 19. mars 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 28. mars 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Det viser seg at Nav bruker brevpost som kommunikasjonskanal til nordmenn som er bosatt i utlandet. Dette er lite tidsbesparende og gir stor usikkerhet om brevet overhodet kommer frem. Noe som igjen gir vansker i forhold til tidsfrister. I dagens teknologiske verden hadde en kanskje forventet at også Nav hadde gått fremover i kommunikasjon med sine utenlandske bosatte brukere.

Vil statsråden endre ordningen med post fra Nav til utlandet ved at en går over til å bruke forslaget som Datatilsynet kommer med om Digipost?»

BEGRUNNELSE:

Det viser seg at Nav foretrekker brevpost B-post som kommunikasjonskanal til nordmenn bosatt i utlandet. Dette gir store utfordringer i form av at brev ikke kommer frem og at det tar lang tid, ofte mer enn en måned. Dette blir feil. Både ovenfor brukere og for Nav. Sikkerhet er et av momentene som kommer frem og som gjør at en foretrekker post og ikke data. Nav skylder på Datatilsynet for at man må bruke brev. Mens Datatilsynet på sin side mener at kryptert e-post er like sikkert som å sende opplysninger i brev i rekommandert sending. I dagens samfunn der data og mailbruk er stadig høyere blir det da vanskelig å skjønne at Nav mener at man skal bruke brev når dette er tungvint og lite serviceinnstilt ovenfor brukerne. Og når også Datatilsynet på sin side klargjør dette og mener at det er Nav som må stå som garantist for sin kommunikasjon. Datatilsynet vurderer at Digipost vil være egnet for forsendelse av beskyttelsesverdig materiale, men den endelige avgjørelsen må Nav ta selv. Viser da til uttalelse fra Datatilsynet i Thailands Tidende 1. mars 2012.

Svar:

Jeg legger vekt på at kommunikasjonen mellom Arbeids- og velferdsetaten og etatens brukere er så effektiv og sikker som mulig. Dette gjelder også elektronisk kommunikasjon. Som begrunnelse for spørsmålet vises det til informasjon på Datatilsynets hjemmeside der det gis uttrykk for at Digipost kan være egnet for forsendelse av beskyttelsesverdig materiale.

Posten er imidlertid ikke den eneste aktuelle markedsaktøren på dette området. Nets og Altinn er andre aktuelle aktører, samtidig som det i regi av Difi har vært foretatt vurderinger av en egen offentlig meldingsboks. Tilpasninger til de ulike aktørers tjenester er kostnadskrevende. Ved valg av løsning vil derfor Arbeids- og velferdsetaten måtte velge et alternativ med tilstrekkelig lang levetid.

Før en løsning velges, må etaten dessuten sikre at en del kvalitetskrav er oppfylt på best mulig måte. Det må også sikres at løsningene for elektronisk kommunikasjon fungerer sømløst sammen med etatens øvrige systemer, slik at en får løsninger som totalt sett gir en best mulig brukeropplevelse og effektivitet. Et viktig element i etatens IKT-modernisering er dessuten å utvikle gode selvbetjeningsløsninger og portalløsninger.

Å velge en aktør ut fra behov, kostnader og kvalitet slik at etatens tilbud til brukerne blir mest mulig helhetlig, tilsier grundige vurderinger. Derfor kan Arbeids- og velferdsetaten ikke uten videre binde seg til Digipost.

Et moment i begrunnelsen for spørsmålet er at NAV Internasjonalt bruker B-post. I følge retningslinjene når det gjelder bruk av A-post og B-post ved NAV Internasjonalt, skal B-post være førstevalget for sending i Europa. Post til land utenfor Europa skal normalt sendes med A-post. Post sendt ut av Europa med B-post er derfor en eventuell rutinesvikt.

SPØRSMÅL NR. 1072**Innlevert 19. mars 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trædal****Besvart 28. mars 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Etter tragedien 22. juli uttalte Statsminister Jens Stoltenberg at vi skulle jobbe for å få mer demokrati i Norge. At ungdommer engasjerer seg i samfunnsdebatt er bra for alle.

Støtter statsråden skolens ledelse som diskriminerer enkelte grupper, og vil statsråden gripe inn slik at alle ungdommene i Narvik kan få tilbake ytringsfriheten og demokratiet kan gjenopptas?»

BEGRUNNELSE:

Leser på Fremover.no nett mandag 19.03.12. om representanter fra Narvik FpU som hadde en underskriftskampanje for valgfritt sidemål. Etter 10 minutter med aksjon tok ledelsen ved Narvik VGS studie-sted Frydenlund kontakt med ungdommene, og ba om at de forlot skolens område. En måned tidligere hadde Narvik Unge Høyre en underskriftskampanje på skolen, uten at skoleledelsen så det som et problem. Det har ved flere anledninger vært et problem å få drive med politisk aktivitet ved denne skolen.

Svar:

Skolen er en viktig arena for å lære om demokrati og medvirkning. Formålsbestemmelsen i opplæringsloven slår fast at opplæringen ”skal fremje demokrati”. Videre fremhever Læreplanen for Kunnskapsløftets generelle del at læring må skje i et samspill mellom skolen, foreldrene og lokalsamfunnet. For å sikre mest mulig elevmedvirkning og demokratiforståelse, har Kunnskapsdepartementet gitt Utdanningsdirektoratet i oppgave å lage ett veiledningsmateriale som vil bli viktig for hvordan vi skal bygge elevdemokrati i ungdomsskolen.

Ytringsfriheten har flere grunnleggende samfunnsmessige funksjoner. Den skal blant annet verne fri meningsdannelse og demokratiet. Ytringsfriheten er en nødvendighet for fri politisk aktivitet. Skoleeier og skoleledelse må ta hensyn til det samfunnsmandatet som ligger i lov og læreplan. Det bør gis rom for ulike oppfatninger hvilket innebærer at ulike organisasjoner bør likebehandles. Det er imidlertid skoleeier, i dette tilfelle fylkeskommunen, som har myndighet til å ta den endelige avgjørelsen av om organisasjoner skal få drive politisk virksomhet i skolen, og bestemmer rammene for hvordan dette i tilfelle skal gjøres.

SPØRSMÅL NR. 1073**Innlevert 23. mars 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 28. mars 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Familievernet står overfor store utfordringer. Det er store behov både innen lovpålagte oppgaver og på andre områder. I tillegg foreslår Raundalen-utvalget (NOU 2012:5) at familievernet skal bli en viktigere samarbeidspart for barnevernet og få ansvar for oppfølging av foreldre etter omsorgsovertakelse.

Hvilke ambisjoner og planer har regjeringen for familievernet og for å gi støtte til barn og familier som sliter?»

BEGRUNNELSE:

Familievernet er en tjeneste med familierelaterte problemer som sitt fagfelt. Familievernet er den eneste delen av hjelpeapparatet som har familien som hovedarbeidsområde. Antall samlivsbrudd er fortsatt høyt og mange foreldre har høyt konfliktnivå før, under og etter samlivsbrudd. Det gir familievernet en nøkkelrolle for barns livskvalitet. Det er allerede behov for en betydelig styrking av familievernet for at de skal håndtere utfordringene vi står overfor. Deres Raundalen-utvalgets forslag skal gjennomføres vil det kreve ytterligere satsing.

Svar:

Det er en viktig familiepolitisk utfordring å legge til rette for at flere skal kunne opprettholde et stabilt familieliv og å bedre foreldresamarbeidet i familier med høyt konfliktnivå. Alle barn skal ha en trygg og god oppvekst. Det er det som avgjør hva slags samfunn vi får. "Soria Moria II" har som et mål at utsatte barn og unge og deres familier skal få bedre samordnet bistand fra ulike deler av hjelpeapparatet. Det er avgjørende at barn og familier får tidlig hjelp for å forebygge senere problemer.

Arbeidet for gode samlivsforhold er et samfunnsanliggende både fordi det i stor grad angår barns oppvekstvilkår og fordi samlivskonflikter og samlivsbrudd kan ha negative konsekvenser for samfunnet, i tillegg til betydelige psykiske, fysiske, økonomiske og sosiale konsekvenser for de direkte berørte.

Tidlig hjelp til løsning av samlivskonflikter og hjelp til bedre foreldresamarbeid i høykonfliktfamilier kan redusere pågang til helsetjenestene, barnevernet, rettsvesenet og NAV.

Som stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke påpeker, er familievernnet den eneste delen av hjelpeapparatet som har familien som hovedarbeidsområde. Et viktig særtrekk ved familievernnet er at det er et gratis lavterskeltilbud på førstelinjenivå, samtidig som kontorene er tverrfaglig bemannet på spesialistnivå.

Det er solid barnefaglig dekning for li hevde at barn og unge tar skade av å leve med foreldre som har store og vedvarende konflikter - uansett om foreldrene lever sammen eller hver for seg. Departementet har derfor instruert Bufetat om at familievernnet skal prioritere arbeid med familier med barn og hvor konfliktnivået er høyt.

Antall barnefordelingssaker for domstolene har økt. Der saken er egnet for det, er det et mål å bidra til flere avtaleløsninger mellom foreldrene uten bruk av domstolene. Dette vil motvirke eskalering av konfliktnivået mellom foreldrene og gi raskere ro og forutsigbarhet for barna. Jeg vil denar videreføre arbeidet for en bedre utnyttelse av meklingsordningen fremfor å reise sak. for domstolen, og slik at foreldre og barn gis helhetlig hjelp.

Jeg vil også nevne at Bufdir har overtatt kursopplegget Fortsatt foreldre, som er utviklet av Modum Bad, og har startet arbeidet med å få familievernkontorene til å ta kursopplegget i bruk. Kursopplegget inngår også som en viktig del av pilotprosjektet Ser du meg? om bedre tilbud til barn og foreldre som lever i høy konflikt etter samlivsbrudd.

I saker der barn har det vanskelig, er det viktig at alle instanser samarbeider - på tvers av grenser. Gode hjelpetilbud til barn, unge og familier bør være lett tilgjengelige i nærmiljøet, slik at vi raskt fanger opp barn og unge som trenger særskilt oppfølging på et

tidlig tidspunkt. Dette forutsetter gode samarbeidsrutiner mellom ulike deler av tjenesteapparatet, som helsestasjoner, skolehelsetjeneste, Pedagogisk Psykologisk tjeneste, kommunepsykologer, familiesentre, barnevern og familievernkontor.

Samhandlingsreformen vektlegger behovet for å styrke de forebyggende helsetjenestene i kommunene. Det skal utvikles rutiner for å sikre en lettere vei fra bekymring til hjelp. Blant annet skal helsestasjonene og skolehelsetjenesten ha et helhetlig perspektiv på forebyggende arbeid som innebærer utstrakt tverrfaglig arbeid.

Kunnskap og årvåkenhet hos personalet i barnehage og skole som er i daglig kontakt med barnet vil kunne bidra til at barn og unge får adekvat hjelp. Disse tjenestene, sammen med kommunale helse-, sosial- og barneverntjenester, er i en særstilling når det gjelder å komme i kontakt med barn som har behov for hjelp. Det er av stor betydning at dette personalet har tilstrekkelig kompetanse og kjennskap til det lokale hjelpeapparatet og til lovverket (meldeplikt, taushetsplikt, opplysningsplikt, mv.).

Familievernnet er den tjenesten som har bredest kompetanse i håndteringen av relasjonskonflikter. Denne kompetansen bør utnyttes i det kommunale hjelpeapparat i større grad enn tilfelle er i dag. Rask og tidlig hjelp til utsatte familier og deres barn vil forebygge og hindre problemutvikling. Slik kunnskap i førstelinjetjenesten vil kunne fange opp problemer hos barn og unge på et tidlig tidspunkt. Dette er forebyggende barnevern og forebyggende arbeid mot vold i nære relasjoner.

I rapporten fra Raundalen-utvalget (NOU 2012: 5) fremmes blant annet forslag om et styrket samarbeid mellom familievernnet og barnevernet, til beste for barn og familier med behov for oppfølging og hjelp. Denne utredningen skal sendes på bred offentlig høring denne våren. Forslaget vil deretter bli vurdert i lys av høringsinstansenes syn.

En uttalt målsetting i samarbeidet mellom familievern og barnevern er å øke kvaliteten på tjenestetilbudet innenfor begge fagområder til beste for barn, unge og deres familier. Tjenestene har ulike metoder og kompetanse som kan komme til nytte for barn og familier i krise. En videreutvikling av relasjonene mellom de to tjenesteområdene vil profittere på at tjenestene kan utfylle hverandre fremfor å bli mer like. Mye tyder på at brukerne vil få det beste ut av begge tjenester dersom begge tjenesters egenart blir ivarettatt.

Et styrket tverretatlig samarbeid til beste for barn, unge og familier forutsetter et planmessig samspill mellom stat og kommuner. For brukerne er det ikke av vesentlig betydning om en tjenestetype er kommunalt eller statlig organisert, men at tjenestene virker sammen og utfyller hverandre. Flata-utvalget

(NOU 2009:22 Det du gjør, gjør det helt) avleverte sin innstilling i desember 2009. Dette utvalget hadde som mandat å vurdere mulighetene for et systematisk og forpliktende samarbeid mellom kommunale og statlige tjenester som gir hjelp til utsatte barn og deres foreldre. Utvalget har vurdert organiseringen av tjenestene, lovgrunnlaget og økonomiske virkemidler for samarbeid og foreslo 15 konkrete tiltak for å bedre samordningen av tjenester for utsatte barn og

unge. Forslagene dreier seg i hovedsak om samarbeidsutfordringer i aksene mellom barnevern og psykisk helsevern. Utredningen har vært på bred høring. Helse- og omsorgsdepartementet følger opp anbefalingene gjennom blant annet samhandlingsreformen. Regjeringen tar sikte på å legge fram en proposisjon for Stortinget i løpet av neste år på barnevernområdet. Der vil vi blant annet ta sikte på å redegjøre nærmere for oppfølgingen av forslag fra Flatøutvalget.

SPØRSMÅL NR. 1074

Innlevert 19. mars 2012 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 28. mars 2012 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for hjelpe de familiene som blir berørt, og mener statsråden virkelig at disse familiene har hatt gode muligheter til å innrette seg etter den nye kontantstøtteloven?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til en familie som nå har fått beskjed fra NAV om at de mister kontantstøtten til sine tvillinger som de har blitt lovet frem til barna fyller tre år. Tvillingene fylte ett år i desember 2011 og familien søkte i november 2011 om kontantstøtte. Familien får brev fra NAV 16. januar 2012 som viser at de er innvilget kontantstøtte frem til tvillingene fyller tre år. 14. februar 2012 får familien brev fra NAV om at de mister kontantstøtten fra desember 2012. Denne familien står nå uten mulighet til å søke barnehageplass, da søknadsfristen for barnehageplass i Fredrikstad er 1. februar, og kommunen sier de må stille bakerst i køen. NAV sier, beklager, og håper kommunen har en lokal kontantstøtte, noe de ikke har. Nå står familien uten kontantstøtte og barnehageplass og dette er de ikke alene om, da mange kommuner har søknadsfrist 1. februar og NAV sender brev ut om omgjøring av vedtak etter denne fristen. Statsråden har i svarbrev til undertegnede 3. mars 2012, vist til at familiene har hatt god tid på seg til å innrette seg etter det nye lovverket, og at regjeringen ikke vil foreslå overgangsordninger.

Svar:

Stortingets flertall støttet under behandlingen i desember regjeringens forslag til omlegging av kontantstøtten. Avviklingen av ordningen for toåringene

er begrunnet i de negative konsekvensene ordningen kan ha og anbefaling fra en rekke offentlige utvalg om at kontantstøtten bør fjernes. Ønsket om at kontantstøtten ikke lenger skal tilbys de eldste barna er i regjeringens opplegg kombinert med hensynet til at familiene skal få tid til å områ seg. Virkningstidspunktet ble derfor satt til starten av neste barnehageår august 2012. Som statsråd Halvorsen viste til i sitt brev av 9. mars 2012 (svar på spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 950) går det fram av all omtale i forarbeidene at endringene også vil omfatte løpende tilfeller. Jeg kan ikke se at noen av stortingsrepresentantene har tatt opp spørsmålet om overgangsregler under budsjett- eller lovbehandlingen.

Jeg viser til at det siden september 2011 har vært kjent at regjeringen ville foreslå avvikling av kontantstøtten for toåringene og endring av ordningen for ettåringene. Departementet har sendt ut pressemeldinger om forslaget. NAV har sendt brev direkte til alle kontantstøttemottakere og lagt ut informasjon på etasens internettside.

Stortingsrepresentant Horne viser til en familie som i januar 2012 har fått innvilget kontantstøtte for tvillinger fram til barna fyller tre år. Det er uheldig at det etter at loven ble vedtatt er innvilget kontantstøtte etter de gamle reglene for en lengre periode enn de nye reglene skulle tilsi. Dette rokker likevel ikke ved det faktum at Stortinget har vedtatt at endringene også omfatter barn som i dag er inne i ordningen.

Som statsråd Halvorsen skrev i brev av 9. mars, er saken forelagt Lovavdelingen. Departementet avventer deres tilbakemelding. På bakgrunn av Lovavdelingens uttalelse vil jeg vurdere om det er grunnlag for å foreslå endringer i Stortingets vedtak.

SPØRSMÅL NR. 1075**Innlevert 20. mars 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 10. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil statsråden anmode DSB om at forebyggen- de avdeling i de lokale brannvesener bør styrke kontrollen av landbruksbygninger?»

BEGRUNNELSE:

I fjor brant 304 driftsbygninger i landbruket. Det er en økning på 150 prosent fra 2007. Dette fører til store dyretragedier, og tap av store verdier.

Svar:

Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) er sentral brannvernmyndighet og forvalter brann- og eksplosjonsvernloven med tilhørende forskrifter. Kommunene er lokal tilsynsmyndighet, og kan styres av DSB gjennom regelverk, veiledningsmateriell og dialog.

Det er den enkelte kommunes risikovurdering som ligger til grunn for hvilke objekt det gjennomføres tilsyn med. Dersom kommunene og det lokale brannvesen mener det vil være riktig å føre tilsyn med driftsbygninger ligger det til rette for dette i eksisterende lovverk. Brann- og eksplosjonsvernloven § 13 gir tilsynsmyndigheten tilsynskompetanse gjennom enten å registrere driftsbygninger som særskilte brannobjekt, vedta en lokal forskrift eller gjennom enkeltvedtak.

DSB deltar aktivt i Landbrukets brannvernkomité. Landbrukets brannvernkomité er et samarbeid mellom sentrale aktører innen landbruksnæringen, brann- og bygningsmyndighetene og forsikringsnæ-

ringen. Komiteen arbeider for å forebygge og begrense omfanget av branner i landbruket og har satt følgende prioriteringer for arbeidet i 2012:

Mål:

1. Redusere antall feil i nye el-anlegg.
2. Avdekke brannfarlige feil i eldre anlegg.
3. Heve bevissthet om risikoområder og styrke egenkontroll og vedlikehold.

Middel:

1. Sikre at el-installatører har tilstrekkelig god kjennskap til krav og praktiske utfordringer som kjennetegner landbruksbygg.
2. Gjennomføre el-kontroll med termografering av godkjent kontrollør.
3. Gjennomføre HMS-kampanje i landbruket, der brannvern blir viktig tema.

DSB har også erfaring med og oppfordrer til samordnet og samtidig tilsyn i driftsbygninger med flere andre tilsynsmyndigheter, som for eksempel Mattilsynet, Arbeidstilsynet og Det lokale eltilsyn. Det er utviklet ulike modeller for slikt samarbeid i landbruket, for eksempel på Jæren og i Nord-Trøndelag.

DSB følger nøye med på utviklingen innen landbruket, og jeg mener at det allerede er satt søkelys på brann i driftsbygninger gjennom informasjon og tilsyn. Jeg vil imidlertid be DSB vurdere behovet for ytterligere styrking av tilsynsarbeidet rettet mot branner i landbruket.

SPØRSMÅL NR. 1076**Innlevert 20. mars 2012 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 27. mars 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Omsetning av forvaltningstjenester fra et boligbyggelig til et tilknyttet borettslag er fritatt fra merverdiavgift iht. merverdiavgiftslovens § 3-16.

Hvordan vurderer statsråden konsekvensene av å fjerne unntaket, herunder også de provenymessige konsekvensene?»

BEGRUNNELSE:

Det er en rekke hensyn som står opp mot hverandre i unntaksbestemmelsen for forvaltningstjenester til tilknyttede borettslag. Generelt bør momsgrunnlaget være bredt og med færrest mulig unntak. Dette tilsier at det må være særlige forhold som gir boligbyggelagene fritak samtidig som regelverket ikke uthules av for mange andre unntak.

Boligbyggelagene står i en særstilling overfor sine tilknyttede lag, som boligbyggelaget har opprettet for sine medlemmer. Samtidig har det vært en stor utvikling i regelverket rundt borettslag og boligbyggelag de senere årene, hvor denne organisasjonsformen har nærmet seg likestilling med sameier av selveierleiligheter.

Boligbyggelagene har et naturlig fortrinn i å tilby kvalitativt gode tjenester til sine tilknyttede borettslag som de har nært kjennskap til. Det ville like fullt vært sunt for konkurransesituasjonen om andre aktører, som regnskapsbyråer, advokater og andre boligbyggelag, kunne konkurrert på like vilkår med boligbyggelaget.

Jeg vil be om statsrådets vurdering av disse elementene og andre relevante problemstillinger rundt dette momsfrirket.

Svar:

Omsetning av forvaltningstjenester fra et boligbyggelig til et tilknyttet borettslag er unntatt fra merverdiavgiftsloven, se loven § 3-16. Eksempler på forvaltningstjenester som omfattes av unntaket er innkreving av husleie, betaling av utgifter, regnskapsførsel, selvangivelse for laget, budsjett, tilrettelegging av generalforsamling mv. Unntaket gjelder kun forvaltningstjenester som ytes fra boligbyggelaget til lagets tilknyttede borettslag. Statusen som tilknyttet borettslag følger direkte av borettslovgivningen. Unntaket må avgrenses mot tjenester som består i fysiske byggearbeider, tekniske bistand og lignende. Slike tjenester omfattes ikke av begrepet forvaltningstjenester, og vil derfor være avgiftspliktige.

Unntaket for omsetning av forvaltningstjenester fra boligbyggelig til tilknyttede borettslag kom inn i merverdiavgiftsloven i forbindelse med innføringen av generell merverdiavgiftsplikt på omsetning av tjenester i 2001. Om bakgrunnen og begrunnelsen for innføringen av unntaket vises det til Ot.prp. nr. 2 (2000-2001) Om lov om endringer i lov 19. juni 1969 nr. 66 om merverdiavgift avsnitt 7.2.13:

”Etter gjeldende rett er slike forvaltningstjenester som omsettes fra boligbyggelig til tilknyttede borettslag ikke avgiftspliktige. Ved innføring av en generell merverdiavgiftsplikt på omsetning av tjenester, vil disse forvaltningstjenestene imidlertid bli avgiftspliktige, med mindre det gis et særskilt unntak.

Boligsamvirket har spilt en viktig rolle ved gjennomføringen av den offentlige boligpolitikken. I juni 1997 ble det oppnevnt et utvalg til å vurdere og eventuelt komme med forslag til revisjon av gjeldende lovgivning for boligbyggelig og borettslag. Utvalget kom med sin innstilling i juni 2000, jf. NOU 2000: 17 Burettslovene. Utvalget foreslo at boligbyggelig og borettslag blir ført videre som lovregulerte sammenlutninger etter samme hovedlinjer som i dag. Det ble lagt fram utkast til en ny lov om boligbyggelig og en ny lov om borettslag. Ved spørsmålet om tilknytningen mellom boligbyggelig og borettslag uttalte utvalget blant annet (side 44):

«Bustadbyggjelaga og dei tilknytte burettslaga utgjer eit samla kooperativt system. Det er samspelet mellom bygging og forvaltning og mellom buande og hussøkjande medlemmer som har prega bustadsamvirket heilt frå det voks fram i noko omfang her i landet. Bustadsamvirket i denne forma har spela ei viktig rolle i bustadforsyninga her i landet i meir enn eit halvt hundreår. Gjennom bustadsamvirket - og offentleg tilrettelegging - har eige av bustad vorte vanleg også i grupper som i andre land for ein stor del bur i leigebustader, der gjerne med offentlege subsidiar. Utviklinga har i all hovudsak vore i samsvar med bustadpolitiske mål.

Mange vil meine at den integrerte organisasjonen, tilknyttinga mellom bustadbyggjelag og burettslag, har vore ein føresetnad for å få gjennomført dei oppgåvene som nettopp er nemnde. Noko sikkert svar på korleis det ville ha gått om tilknyttinga hadde vori ei anna, er det rimeleg nok vanskeleg å gje.

Det er grunn til å tru at forvaltninga av tilknyttede lag har lagt grunnlaget for kontinuitet i bustadkooperasjonen. Bustadbygginga er konjunkturavhengig og har svinga mykje både over tid og mellom regionane. Forvaltningsoppgåvene er stabile og har gjort det mogleg å halde oppe eit profesjonelt apparat i bustadbyggjelaga.»

A/L Norske Boligbyggelags Landsforbund har overfor departementet anført at en endring i denne forvaltningsstrukturen i boligsamvirket som følge av avgiftsmessige tilpasninger, kan undergrave det som er

oppnådd vedrørende forvaltningen av den kollektive bebyggelsen. Forbundet mener at boligbyggelagets forvaltningstjenester som ytes overfor tilknyttede borettslag, må unntas fra den generelle merverdiavgiftsplikten på omsetning av tjenester.

Departementet vil understreke betydningen av at generell merverdiavgiftsplikt på omsetning av tjenester innføres med færrest mulige unntak. Unntakene må ha en særskilt begrunnelse. Etter en konkret vurdering har imidlertid departementet kommet til at det bør gis unntak fra avgiftsplikten på forvaltningstjenester som boligbyggelagene omsetter til tilknyttede borettslag. Det er ved denne vurderingen blant annet lagt vekt på at en eventuell avgiftsplikt på omsetning av forvaltningstjenester fra boligbyggelagene til tilknyttet borettslag, vil kunne få uheldige konsekvenser for forvaltningsstrukturen i boligsamvirket, noe som ikke er ønskelig.”

Siden det her dreier seg om et unntak fra den generelle merverdiavgiftsplikten er det i forvaltnings-

praksis trukket en snever grense for unntakets rekkevidde. Kjerneområdet for unntaket er dermed de mest sentrale forvaltningsoppgaver som boligbyggelagene vanligvis utfører for de tilknyttede borettslagene.

Eventuelle provenyvirkninger av å avvikle unntaket vil være svært usikre, men kan anslås å være i størrelsesorden 100 mill. kroner årlig.

Jeg er opptatt av at merverdiavgiften skal være mest mulig generell. Unntak og særordninger har flere uheldige sider som avgrensingsproblemer og vridninger i forbruks- og næringsvalg. Ut fra slike generelle betraktninger er merverdiavgiftsunntakene til løpende vurdering.

Som sitatet fra forarbeidene viser ble gjeldende unntak innført med en særskilt begrunnelse. Det forligger nå ikke planer om å foreslå avvikling av unntaket.

SPØRSMÅL NR. 1077

Innlevert 20. mars 2012 av stortingsrepresentant Karin Yrvin

Besvart 28. mars 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hva gjør statsråden for fremme av barns psykiske helse gjennom barnehagene?»

BEGRUNNELSE:

Barnehagereformen har gitt uante positive effekter. Det er omfattende dokumentasjon for at barnehager av høy kvalitet har store og langvarige positive virkninger på barns senere psykiske helseutvikling. Virkningen er aller størst for barn som kommer fra hjem der foreldrene har lav utdanning og inntekt. Fordi barna begynner der i tidlig alder og nesten alle er der, og det miljømessige grunnlaget for god psykisk helse gjerne legges i de tidlige barneårene, har barnehagene fått en betydning for folkehelsen som ingen i utgangspunktet har regnet med. Det er i barnehagen barn lærer å regulere sine følelser (emosjonell utvikling), tenke logisk og kreativt (kognitiv utvikling), utfolde og styre sin adferd (adferdsutvikling), håndtere sitt forhold til andre (sosial mestring) og mestre utfordringer og konflikt (problemløsning). Barnehager av høy kvalitet er det viktigste instrumentet samfunnet har til å fremme barns psykisk helse. Det er viktig at barnehagene.

- sikrer helhetlig ivaretaking av barna (følelser, tanker, adferd, sosial mestring) under oppveksten
- fremmer psykisk helse og trivsel, og bygger opp evner til å stå imot belastninger som senere i livet kan føre til psykiske lidelser.
- sikrer mot for ensidig prestasjonsorientering når barnehager konkurrerer
- bidrar til bedre sikring og utvikling av landets mentale kapital.

Formålsparagrafen for barnehagene dekker i dag ikke psykisk helse.

Svar:

I dag har 9 av 10 barn i alderen 1- 5 år plass i barnehage. 97 prosent av alle femåringer har barnehagerfaring før skolestart. Det betyr at barnehagen er den viktigste forebyggende arena vi har for barn i førskolealder.

Barnehagen har et bredt samfunnsmandat. I formålsbestemmelsen heter det at ”Barnehagen skal i samarbeid og forståelse med hjemmet ivareta barnas behov for omsorg og lek, og fremme læring og danning som grunnlag for allsidig utvikling.”

Det innebærer blant annet å støtte og ta hensyn til det enkelte barn, samtidig som hensynet til fellesska-

pet ivaretas. Barnehagen skal sikre barn under oppføringspliktig alder et oppvekstmiljø som både gir utfordringer som er tilpasset barnas alder og funksjonsnivå, og trygghet mot fysiske og psykiske skadevirkninger. Barnehagens omsorgs- og læringsmiljø skal fremme barns trivsel, livsglede, mestring og følelse av egenverd.

Rammeplan for barnehagen understreker at barnehagen skal ha en helsefremmende og en forebyggende funksjon og bidra til å utjevne sosiale forskjeller. Foreldre og barnehagens personale har et felles ansvar for barns trivsel og utvikling.

Rammeplanen understreker også at barnehagen har et særlig ansvar for å forebygge vansker og å oppdage barn med særskilte behov. For disse barna kan det være aktuelt å gi et spesielt tilrettelagt tilbud. Tilretteleggingen kan gjelde både sosiale, pedagogiske og/eller fysiske forhold i barnehagen. Foreldre og eventuelt støtteapparat rundt barna er viktige samarbeidspartner for barnehagen.

Barn har rett til omsorg og skal møtes med omsorg. Barnehagens personale har en yrkesetisk for-

pliktelse til å handle omsorgsfullt overfor alle barn i barnehagen. Det daglige arbeidet i barnehagen er i seg selv forebyggende psykisk helsearbeid.

Barnehagepersonalets kompetanse er nøkkelen til et kvalitativt godt barnehagetilbud der tidlig innsats og forebyggende arbeid står sentralt. Regjeringen har satt i gang en rekke tiltak for å møte mangelen på kvalifisert personale i barnehagen. I inneværende år har vi igangsatt to viktige satsinger: Pilotprosjekt med tema Barnehagen som lærings- og dannelsesarena og kompetansesatsingen 2012: Vennskap og deltakelse. Målet med satsingene er å styrke personalets kompetanse i arbeidet med å omsette formåls-bestemmelsen i praksis i barnehagehverdagen.

Fra og med høsten 2013 skal vi få en enda bedre førskolelærerutdanning. Forslag til ny rammeplan for førskolelærerutdanningen er ute på høring med frist 13. april i år. Sist men ikke minst, jeg skal legge fram en stortingsmelding om framtidens barnehage i 2013. Meldingen skal blant annet danne grunnlag for revidering av rammeplan for barnehagens innhold og oppgaver.

SPØRSMÅL NR. 1078

Innlevert 20. mars 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 28. mars 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ser statsråden at regelverket for opplæring i 2. fremmedspråk i videregående skole kan være uheldig for enkelte elever på enkelte programområder, og er det mulig å lage et system med større fleksibilitet?»

BEGRUNNELSE:

Ved innføringen av Kunnskapsløftet ble regelverket for opplæring i 2. fremmedspråk likt for alle studieforbredende utdanningsprogrammer. Dette har for enkelte elever på enkelte programområder, som drama, ført til vesentlig innskrenkning i muligheten for fordypning i sitt fagområde.

Denne representant er enig i intensjonene om å styrke opplæringen i 2. fremmedspråk, men er usikker på om den manglende fleksibiliteten er tilsiktet ved innføringen av Kunnskapsløftet.

Svar:

Ved innføringen av Kunnskapsløftet høsten 2006 ble reglene for fremmedspråkopplæring endret. På

ungdomsskolen skal alle elever enten få opplæring i et fremmedspråk i tillegg til engelsk eller ha språklig fordypning i engelsk, norsk eller samisk. Elevene kan selv velge om de vil ha opplæring i fremmedspråk eller språklig fordypning. Videre ble fremmedspråk styrket på studieforbredende utdanningsprogram i videregående skole, ved at elever som ikke har hatt opplæring i et fremmedspråk i tillegg til engelsk i grunnskolen, nå må ha fremmedspråk som fellesfag i tre år dersom de velger denne retningen. Dette gjelder for alle de studieforbredende utdanningsprogrammene: studiespesialisering, idrettsfag og musikk, dans og drama.

De nye reglene for fremmedspråkopplæring ble innført gradvis. Elever som fullførte ungdomsskolen senest skoleåret 2007/2008 uten å ha hatt opplæring i et fremmedspråk i tillegg til engelsk, kunne velge om de ville ha fremmedspråk over to eller tre år på studieforbredende utdanningsprogram. Elever som har fullført ungdomsskolen etter skoleåret 2007/2008 uten å ha et fremmedspråk i tillegg til engelsk, må ta fremmedspråk over tre år. De får da 140 årstimer

opplæring i fremmedspråk som fellesfag i Vg3, og får timetallet til valgfrie programfag redusert tilsvarende. Elever på utdanningsprogram for idrettsfag eller musikk, dans og drama skal totalt ha 2943 timer over tre år i videregående skole. I løpet av de tre årene vil de ordinært ha 1428 timer med programfag. For elevene som får opplæring i fremmedspråk som fellesfag i Vg3, blir timetallet til valgfrie programfag da 1288.

Jeg har forståelse for at elever i videregående opplæring ønsker å bruke mest mulig tid på de fagene de interesserer seg mest for. Gode ferdigheter i fremmedspråk blir stadig viktigere, jeg planlegger derfor ikke å endre kravet om fremmedspråk på studieforberedende utdanningsprogram. Det er imidlertid svært viktig at elevene på ungdomsskolen får god informasjon og veiledning om utdanningsvalg og om de konsekvenser valgene vil kunne få.

I forkant av innføringen av Kunnskapsløftet ble det sendt ut informasjon om de nye reglene for fremmedspråkopplæring til alle kommuner og fylkeskommuner. Det ble også presisert i forskrift til opplæringsloven at elevene må gjøres kjent med at dersom de ikke velger fremmedspråk på ungdomstrinnet, vil timetallet til valgfrie programfag i videregående opplæring bli redusert med 140 timer. Jeg vil derfor understreke at det er de lokale skolemyndighetenes ansvar å sørge for å gi god informasjon når elevene skal velge om de ønsker fremmedspråkopplæring eller språklig fordypning, slik at hver enkelt elev får et godt grunnlag for å kunne velge det faget han eller hun mener vil være det beste for seg.

Jeg vil for øvrig også vise til at Kunnskapsløftet nå blir evaluert og at evalueringen legges frem i en egen stortingsmelding høsten 2013.

SPØRSMÅL NR. 1079

Innlevert 20. mars 2012 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 26. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Kan statsråden bekrefte at et forslag til lovfesting av rett til brukerstyrt personlig assistent vil bli lagt frem tidnok for behandling av Stortinget i løpet av våren 2012, slik regjeringspartienes representanter har klargjort var intensjon i Stortingets vedtak i forbindelse med Prop. 91 L (2010-2011) og Innst. 424 L (2010-2011), med sikte på ikrafttredelse fra 1. januar 2013?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med ny lov om kommunale helse- og omsorgstjenester vedtok Stortinget følgende:

"Stortinget ber regjeringen utrede videre de økonomiske og administrative konsekvensene og raskt komme tilbake til Stortinget med et forslag om rettighetsfesting av brukerstyrt personlig assistanse for brukere med stort behov innenfor den samme økonomiske rammen som gjelder i dag."

Under Stortingets møte tirsdag 14. juni utfordret undertegnede regjeringspartiene på Stortinget på hva "raskt" var, og fikk følgende svar av representanten Tore Hagebakken fra Arbeiderpartiet:

"Det står jo i anmodningsforslaget at regjeringa skal komme raskt tilbake til Stortinget med et forslag. Med «raskt» ønsker vi jo det raskest mulig, men i hvert fall i løpet av vårhalvåret 2012. Hvis vi da ser for oss normal tid, for å bruke det uttrykket, fra Stortinget fatter vedtaket til rettigheten iverksettes, så er jeg vel veldig nær ved å svare ja på spørsmålet fra Bent Høie, som bruker uttrykket «i løpet av 2012». Jeg tror jeg vil ordlegge meg slik."

SVs representant i helse- og omsorgskomiteen, Geir-Ketil Hansen, fulgte opp:

"Når det gjelder BPA, er det jo formulert veldig tydelig i det som blir vedtatt i dag, at man skal komme raskt tilbake til Stortinget med lovforslaget om BPA. Da forutsetter vi at det skjer raskt, og 2012 er naturlig å forvente det tilbake, til kommuneproposisjonen om nødvendig."

Undertegnede er gjort kjent med at Helsedirektoratet har gitt Rambøll Management Consulting i oppdrag å innhente "kunnskap om behov for og tildeling av" BPA. Oppdraget er tenkt slutført først i februar 2013. Helsedirektoratet har skrevet at "Formålet med oppdraget er å innhente kunnskap som gir et godt grunnlag for den videre utviklingen av brukerstyrt personlig assistanse."

Dato for slutføring gjør at undertegnede ser be-

hov for en klargjøring fra statsråden om når hun ser for seg at en lovfestet rett til BPA vil tre i kraft for de som har behov for dette så raskt som Stortinget har forutsatt, og at en sak vil komme tidnok til at Stortinget får behandlet dette i innværende sesjon, dvs. i løpet av våren 2012.

Svar:

Helsedirektoratet har i høst hatt en åpen dialog med blant annet bruker- og interesseorganisasjoner i sitt arbeid med utredningen av kriterier for en rettighet til brukerstyrt personlig assistanse (BPA). Utredningen har vært gjennomført i tråd med Stortingets anmodningsvedtak. Rapporten Brukerstyrt personlig assistanse – utredning av kriterier for en rettighetsfesting ble levert i desember 2011. Den kan leses fra Helsedirektoratets nettside: <http://www.helsedirektoratet.no/Om/nyheter/Sider/rettighetsfesting-av-brukerstyrt-personlig-assistanse.aspx>

Utredningen danner grunnlag for videre arbeid med saken.

Kommunene har etter helse- og omsorgstjenesteloven plikt til å ha tilbud om brukerstyrt personlig assistanse. I Nasjonal helse- og omsorgsplan går det frem at departementet vil legge til rette for at kommunene kan bygge ut dette tilbudet videre.

Dette er spesielt viktig for at personer med omfat-

tende tjenestebehov skal kunne delta i opplæring og arbeidsliv. Det er positivt at det har vært en stadig stigning i antall brukere.

Det går derfor flere parallelle prosesser knyttet til BPA. Jeg kan bekrefte at Helsedirektoratet har utlyst forskningsprosjekt om brukerstyrt personlig assistanse, slik representanten Bent Høie nevner. Formålet er å innhente kunnskap som skal kunne gi et godt grunnlag for den videre utbyggingen av BPA. I Helse- og omsorgsdepartementets budsjettproposisjon for 2012 går det fram at det er satt av midler til slik forskning. Det er behov for mer kunnskap om hvordan ulike sider ved ordningen fungerer. Slik kunnskapsinnhenting vil etter planen pågå i flere år. Kunnskapsinnhenting skal ikke forsinke arbeidet med høring om forslag til ny rett til brukerstyrt personlig assistanse i tråd med Stortingets anmodningsvedtak.

I mitt svar på spørsmål til skriftlig besvarelse fra representanten Elisabeth Røbekk Nørve av 2. desember 2011, står det at departementet vil sende ut høringsnotat med forslag til lovbestemmelser på ordinær måte. Departementet har ennå ikke ferdigstilt høringsnotatet. Ordinær høringstid for høringsnotater er 3 måneder, og det tilsier at saken ikke vil bli lagt fram for Stortinget i vår.

SPØRSMÅL NR. 1080

Innlevert 20. mars 2012 av stortingsrepresentant Per Sandberg

Besvart 28. mars 2012 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Norges statskalender har gitt en samlet oversikt over ansatte i staten, organisering av departementer og så videre. FrP mener det er viktig for offentligheten at denne opprettholdes, og er overrasket over at Departementenes servicesenter har jobbet for å nedlegge denne ordningen.

Vil statsråden sørge for at Statskalenderen igjen blir oppdatert og opprettholdt?»

BEGRUNNELSE:

Statskalenderen har kommet ut hvert år siden 1815, og har hatt en viktig funksjon både for lekfolk og fagfolk. Den har alltid vært en viktig kilde for forskere og journalister for å følge både organiseringen og karriereutvikling og så videre i offentlig sektor.

Statskalenderen er den eneste samlede oversikten over det offentlige Norge, og en nedleggelse av denne vil gjøre det vanskeligere for offentligheten å kikke regjering og byråkrati i kortene.

Saksbehandlingen av dette spørsmålet har også vært kritikkverdig. Med vedtaket om nedleggelse av statskalenderen bryter Fornyingsdepartementet med to kongelige resolusjoner, den ene fra 1875, den andre fra 1928, som slår fast at det skal gis ut en norsk statskalender.

Forvaltningsrettseksperten professor Jan Fridtjof Bernt ved Universitetet i Bergen har omtalt framgangsmåten til departementet i denne saken i svært kritiske vendinger. Han påpeker at når regjeringen gjennom Kongen i statsråd har påtatt seg ansvaret for å gi ut statskalenderen, må den også ta saken

opp i kongelig statsråd om de vil endre vedtaket.

Avviklingen av statskalenderen er gjennomført uten offentlig ordskifte og uten at for eksempel Riksarkivaren, som kanskje den fremste faginstansen, er spurt om råd. Riksarkivaren har uttalt at det vitner om manglende historisk perspektiv at statskalenderen blir avvirket.

I følge avisen Dag og Tid har det heller ikke vært noen kartlegging av bruken av kalenderen før arbeidet med nedleggelse ble iverksatt av DSS.

FrP ser alvorlig på denne saken. Ikke minst med de siste ukers medieoppslag om uberettigede tildelinger fra BLD til Sosialistisk Ungdom, Reform med flere fremstår det som svært uheldig at man fra regjeringens og byråkratiets side vil fjerne en åpen og oppdatert oversikt over det offentlige Norge. FrP håper statsråden vil gripe inn i denne saken.

Svar:

Norges statskalender legges ned da den ikke lenger er i bruk i samme grad som før. Departementenes servicesenter (DSS), som er ansvarlig utgiver, oppgir at antallet abonnenter er ca. 320. Det har vært en klar nedgang i abonnenter over tid. DSS gjennomførte i 2011 en representativ undersøkelse hos brukerne i det sentrale statsapparatet, offentlige etater, så vel som private abonnenter, som viste at Norges statskalender ikke lenger brukes som informasjonskilde om statsforvaltningen. Brukerne foretrekker gratis nettsi-

der, som for eksempel Norsk samfunnsvitenskapelig datatjeneste (NSD), Regjeringen.no og de aktuelle etaters hjemmesider. Disse nettstedene erstatter langt på vei statskalenderen og kan videreutvikles ved behov. Undersøkelsen til DSS ga så klare svar fra abonnentene at FAD ikke anså det nødvendig med en høringsrunde utover dette.

Norges statskalender har gått med underskudd i flere år. Den kulturhistoriske verdien har langt på vei vært begrunnelsen for videre drift. DSS har, i samråd med leverandøren, diskutert flere muligheter for å gjøre produktet levedyktig, for eksempel ved å utvikle Internett portalen, eller ved å legge ned papirutgaven og beholde den elektroniske versjonen. Da leverandøren sa opp sin avtale med virkning fra 1. januar 2012 pga. økonomisk tap, undersøkte DSS muligheten for selv å overta produksjonen. Beregninger viste imidlertid at statskalenderen, uansett løsning, måtte subsidieres for videre drift. DSS vurderte da situasjonen slik at kostnadene ikke lenger stod i forhold til behovet, og at statskalenderen derfor burde legges ned.

Jeg deler dette synet, men er samtidig åpen for å se på hvordan de nettstedene vi allerede har i dag kan videreutvikles.

Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet vil snarlig fremme en kongelig resolusjon om opphevelse av kgl. res av 27. november 1875 om utgivelse av en Statskalender.

SPØRSMÅL NR. 1081

Innlevert 20. mars 2012 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 28. mars 2012 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Viser til svar mottatt på skriftlig spørsmål nr. 1026 vedrørende betingelsene for økonomisk støtte til tenketanken Human Rights Service. Statsrådets svar er ikke tilfredsstillende.

Kan statsråden klargjøre hva som ligger i begrepet "driftsoverskudd", hvordan "statens andel" defineres, og hvor det er hjemlet at staten kan definere at andel av private midler som en organisasjon mottar tilhører staten, og om hvorvidt samme tilbakebetalingsordning gjelder for organisasjoner som Røde Kors, Norsk Folkehjelp etc.?»

BEGRUNNELSE:

I tildelingsbrevet til HRS står det følgende:

"I beregningen av beløpet som skal tilbakebetales tas det utgangspunkt i det totale driftsoverskuddet for organisasjonen. Det som kreves tilbakebetalt er en andel av dette, tilsvarende IMDIs andel av de totale driftsinntektene. Ubenyttede midler som ikke er tilbakebetalt vil bli trukket fra 2. terminutbetaling i 2013."

At bevilgede penger som ikke er benyttet for innværende bevilgningsår skal tilbakebetales, kan man for så vidt forstå. Men at staten skal kunne definere at en andel av private midler som en organisasjon har tilhører staten er urimelig og muligens også ulovlig. Uansett brudd på lovens intensjon.

Det er videre uklart hvordan staten har tenkt at frivillige organisasjoner som mottar offentlig støtte under kap. 821, post 71 (som HRS) skal kunne få inn private midler uten at dette medfører til en direkte forkortning av tilskudd fra staten.

En slik tilbakebetalingsordning gir jo ingen insentiver til å tiltrekke seg private midler. I realiteten betyr dagens praksis at organisasjoner på kap. 821, post 71, ikke har mulighet til å legge seg opp penger.

Svar:

Departementene skal utforme tilskuddsordninger og fastsette regelverk for ordninger innenfor rammene som er gitt i Bestemmelser om økonomistyring i staten, pkt. 6.2. Ordningen skal tilpasses blant annet det målet som søkes oppnådd. Følgelig vil tilskuddsordninger kunne være ulikt utformet og variere i hvilke krav som stilles til tilskuddsmottakerne. Økonomiregelverket stiller ikke krav om at tilskuddsordninger skal utformes slik at det kreves tilbakebetaling, men det er adgang til å stille denne typen krav.

Vilkår ved tildelingen må være klargjort for tilskuddsmottaker, normalt ved omtale i regelverket for ordningen og i tilskuddsbrev som tilskuddsforvalter

sender mottakerne. I svar til Stortingets president av 19.3.2012 fra Kristin Halvorsen vises det til rundskriv 5/11 fra Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi). I dette rundskrivet presiseres det at tilskuddet må benyttes og regnskapsføres i det budsjettåret det er bevilget for. Videre står det i rundskrivet at ubenyttede midler ved årets slutt skal tilbakeføres til IMDi. I og med at tilskuddsordningen var hjemlet i rundskriv, er det en naturlig følge at de samme kravene gjaldt for alle organisasjoner som mottok støtte fra denne ordningen.

I tilsagn om støtte til Human Rights Service (HRS) av 24.2.2011 skriver IMDi at det forutsettes at organisasjoner som mottar støtte over ordningen arbeider aktivt for å skaffe seg egenfinansiering; og at de utvikler sitt økonomiske grunnlag, slik at de over tid blir mindre avhengige av nivået på statlig støtte. Videre står det i tilsagnsbrevet at ubenyttede midler ved årets slutt skal tilbakeføres til IMDi. Det forklares at det skal tas utgangspunkt i det totale driftsoverskuddet for organisasjonen i beregningen av beløpet som skal tilbakebetales. Vilkår for tilbakebetaling av støtte har altså blitt klargjort for, og akseptert av, tilskuddsmottaker.

SPØRSMÅL NR. 1082

Innlevert 20. mars 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 30. mars 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden garantere at private næringsaktører har like rammevilkår som Entra Eiendom AS for å tilby etablering og utvikling av datasentre i Norge, og når vil statsråden utarbeide en statlig strategi for grønne datasentre i Norge?»

BEGRUNNELSE:

På Entra Eiendom AS sine nettsider 19.mars 2012 fremkommer følgende:

"Entra Eiendom planlegger å bygge et av verdens mest sikre, miljøvennlige samt energi- og kostnadseffektive datasentre i Norge."

Prosjektet går under benevnelsen Greenfield Datacenter. Intensjonen er å etablere et datasenter på nærmere 33 600 kvadratmeter estimert til å koste over 4 milliarder kroner. Datasenteret er tenkt lokalisert i Fet kommune på Romerike. Ifølge Entra vil

byggetiden være mellom 8 og 12 måneder, dvs. at senteret kan være operativt allerede 2.halvår 2014.

Entra vil trolig fatte beslutning om igangsettelse av prosjektet 28. mars 2012.

Entra Eiendom ble i sin tid etablert 1. juli 2000, da den konkurranseutsatte delen av Statsbyggs eiendommer ble skilt ut som eget aksjeselskap. Selskapet er heleid av staten og eierskapet forvaltes av Nærings- og handelsdepartementet.

Svar:

Entra Eiendom AS er et selvstendig rettssubjekt som opererer i åpen konkurranse med andre eiendomsselskap. Entra har samme rammevilkår som andre private næringsaktører i markedet for næringseiendom. Utover hovedmålet om å dekke det offentliges behov for lokaler er ikke Entra pålagt noen særskilte føringer utover de rent kommersielle.

Om Entra velger å engasjere seg innen bygging

av et datalagringscenter, skal dette være basert på forretningsmessige vurderinger. Eierskapet i Entra Eiendom er plassert i eierkategori 1, hvor målet er forretningsmessig lønnsomhet. Som en forutsetning for det vil staten som eier søke å bidra til at selskapet skal kunne ha en god industriell utvikling som støtter opp om lønnsomheten.

Statlig engasjement i tilknytning til utviklingen av grønne datasentre i Norge vil bli behandlet i regjeringens strategi for IKT-basert verdiskaping – Digital

agenda for Norge - som er under arbeid. I samarbeid med andre relevante departementer, følger Nærings- og handelsdepartementet imidlertid allerede arbeidet omkring etablering av datasentre med stor oppmerksomhet. Innovasjon Norge er en viktig støttespiller i dette arbeidet, bl.a. for å koordinere og fremme et godt samspill mellom aktuelle norske vertskap i deres internasjonale profilering. Innovasjon Norge har også vært engasjert i enkelte konkrete prosjekter for datalagring. Entrass prosjekt er ikke et av disse.

SPØRSMÅL NR. 1083

Innlevert 20. mars 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 29. mars 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for status vedrørende eksportfinansieringsordningen slik den ble skissert i forbindelse med behandlingen av Prop. 34 S (2011-2012) og Prop. 42 S (2011-2012)?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget behandlet før jul 2011 Prop. 34 S (2011-2012) og Prop. 42 S (2011-2012) vedrørende Eksportfinansiering.

Dette innebar blant annet at det ble gitt fullmakt til Nærings- og handelsdepartementet om å inngå en avtale med Eksportfinans ASA om en overgangsordning for CIRR-lån.

Svar:

Eksportfinansieringsordningen som ble foreslått gjennom Prop. 34 S (2011-2012) og Prop. 42 S (2011-2012), er en overgangsordning for CIRR-kva-

lifiserte lån. Overgangsordningen er operativ. I tråd med fullmakter gitt av Stortinget, signerte Nærings- og handelsdepartementet en avtale med Eksportfinans ASA 21. desember 2011 vedrørende tilretteleggingstjenester frem til 1. juli 2012. Avtalen innebærer at Eksportfinans ASA tilrettelegger og inngår låneavtaler på vegne av staten med staten som långiververmotpart i avtalene. I tråd med fullmakter gitt av Stortinget, har staten også overtatt enkelte lån fra Eksportfinans, herunder lån hvor marginbindingsperioden er utløpt.

Nærings- og handelsdepartementet har oppnevnt et interimsstyre som skal lede arbeidet med å etablere en ny statlig enhet for eksportfinansiering. Interimstyret skal komme med en anbefaling til departementet om innretting og organisasjonsform for den nye enheten, samt vedtekter og budsjettrelaterte fullmakter. Utover dette vil interimstyret ha ansvar for å følge opp alle spørsmål som er relevante for å gjennomføre etableringsprosessen av den nye enheten.

SPØRSMÅL NR. 1084**Innlevert 20. mars 2012 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen****Besvart 28. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvorfor har ikke Norge innført rutinemessig ultralyd av kvinner med tett kjertelvev, både som et ledd i mammografiprogrammet i forkant og i etterkontrollene etter en brystkreftdiagnose?»

BEGRUNNELSE:

Mange kvinner som kommer rutinemessig til mammografiundersøkelse, har så tett kjertelvev at det kan være vanskelig å diagnostisere ondartede svulster i et tidlig stadium. Bruken av ultralyd som tilleggsmetode ville i mange av disse tilfellene ha kunne avdekket disse svulstene. Dette gjelder spesielt yngre kvinner som ikke har kommet i overgangsalderen. Videre ser man at i oppfølgingen av brystteftpasienter etter behandling, ikke blir brukt ultralyd rutinemessig hos de kvinnene som har tett kjertelvev.

I Tyskland og andre land vi sammenligner oss med, er det rutine at begge undersøkelsesmetoder blir brukt. Det må også nevnes at ultralyd er en kostnads-effektiv, skånsom og smerteløs undersøkelse i sammenligning med mammografi.

Svar:

Helsedirektoratet har, i samarbeid med fagmiljøene, utarbeidet faglige retningslinjer for diagnostikk, behandling og oppfølging av en rekke kreftsykdommer. De nasjonale retningslinjene er å betrakte som anbefalinger og råd, basert på oppdatert faglig kunnskap som er fremskaffet på en systematisk, kunnskapsbasert måte. De nasjonale retningslinjene gir uttrykk for hva som anses som god praksis på utgivelsestidspunktet og er ment som et hjelpemiddel ved de avveininger tjenesteyterne må gjøre for å oppnå forsvarlighet og god kvalitet i tjenesten.

Kvinner under 50 år som ikke har kommet i overgangsalderen, og som generelt ofte har tettere kjertelvev, faller ikke inn under det offentlige mammografiprogrammet. Disse kvinnene kan henvises til kli-

nisk mammografi etter henvisning fra lege. Det nasjonale handlingsprogrammet med retningslinjer for diagnostikk, behandling og oppfølging av pasienter med brystkreft anbefaler at ultralyd i visse tilfeller kan erstatte mammografi som basisundersøkelse hos kvinner under 35 år. Det framgår av retningslinjene at ultralyd alene ikke er noen fullgod erstatning for mammografi, særlig fordi visse forstadier av brystkreft, såkalt ductalt carcinoma in situ (DCIS), lett vil kunne bli oversett ved bruk av ultralyd alene. I henhold til det nasjonale handlingsprogrammet for brystkreft skal pasienter med mistanke om brystkreft henvises til et brystdiagnostisk senter med mulighet for såkalt trippeldiagnostikk, dvs. mammografi, celleprøve og ultralyd.

Det nasjonale handlingsprogrammet for brystkreft anbefaler at kvinner som har gjennomgått brystbevarende kirurgi henvises til årlig mammografi i 10 år. Ifølge opplysninger fra de regionale helseforetakene er det den enkelte radiolog som foretar en faglig vurdering av om det er indikasjon for å supplere mammografi med ultralyd i de tilfellene hvor kvinnen ha tett kjertelvev. Ifølge tilbakemeldingen jeg har fått fra de regionale helseforetakene, har radiologene ved de brystdiagnostiske sentrene generelt lav terskel for å utføre supplerende ultralydundersøkelse der dette anses indisert. De nasjonale handlingsprogrammene for diagnostisering, behandling og oppfølging av kreft er under kontinuerlig oppdatering i forbindelse med ny kunnskap om ny teknologi og nye metoder. Et revidert handlingsprogram for brystkreft vil foreligge før sommeren.

Det vises i spørsmålet til at det i Tyskland og andre land vi sammenligner oss med er rutine at begge undersøkelsesmetodene blir brukt. I den forbindelse vil jeg vise til at norsk kreftbehandling kommer godt ut i internasjonale sammenlikninger. For brystkreft viser tall fra OECD at Norge er best i Europa målt etter femårs overlevelse.

SPØRSMÅL NR. 1085**Innlevert 21. mars 2012 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 30. mars 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan det å kaste gand, eller "ganding" være straffbart etter norsk lov?»

BEGRUNNELSE:

Ganding er en avledning av et gammelt nordisk ord som fra 1500-tallet, og særlig i nordafjelsk folketro, er blitt brukt om trolldomskunster og tryllemidler knyttet til finner og samer. "Å gande" eller "å sette gand" eller "kaste gand" vil i dagens tradisjon si å utøve trolldom, nemlig med å kaste vondt over folk, helt abstrakt. Fenomenet ganding blir særlig tillagt samene.

Også i 2012 er ganding en levende del av folketroen i Finnmark. Dagbladet kunne 20. mars fortelle om en politiker i Sametinget som fryktet at han hadde blitt gandet for sitt politiske standpunkt, og fordi han opplevde helseplager i etterkant av en episode som kunne oppfattes som ganding.

Selv om mange vil avfeie den slags påstander om trolldom som innbilning og tull og tøys, kan det oppleves skremmende nok for den som blir gandet. Gand har fellestrekk med en trussel, selv om gandet ikke medfører at noen fysisk volder en skade, men muligens abstrakt eller magisk.

Spørsmålet er om det er et hull i dagens lovverk hva slike former for trusler angår. Det er klart at bevisbyrden vil være utfordrende dersom ingen vedgår å ha kastet gand. Men dersom gand brukes som ledd i en trussel der en person sier at han eller hun kaster gand, stiller det seg annerledes.

Svar:

Å «kaste gand», eller «ganding», omtales av stortingsrepresentant Hagesæter som utøvelse av trolldom med grunnlag i folketro, hvor hensikten er å «kaste vondt» over den som utsettes for gandingen. Hvorvidt ganding kan være straffbart etter norsk lov, vil avhenge av de konkrete omstendighetene gandingen utøves under.

Det kan spørres om ganding vil kunne oppfylle vilkårene for straffbare trusler etter straffeloven 1902 § 227. Anvendelse av straffeloven § 227 forutsetter for det første at det aktuelle ritualet innebærer at det gjennom ord eller handling trues med et «straffbart Foretagende» som kan medføre høyere straff enn

fengsel i 6 måneder. Det avgjørende må i denne sammenheng være om gandingen innebærer en trussel om en slik straffbar handling. Det er neppe tilstrekkelig at det trues med å «kaste vondt» over den som utsettes for gandingen, med mindre det kan konstateres at det med å «kaste vondt» menes skadevirkninger som omfattes av beskrivelsen i et straffebud med tilstrekkelig høy strafferamme. Høyesterett har lagt til grunn at det ikke behøver å være en trussel om en spesifisert straffbar handling, dersom det etter omstendighetene kan konstateres at trusselen er egnet til å fremkalle alvorlig frykt for en tilstrekkelig alvorlig forbrytelse av noe slag.

Videre er anvendelse av straffeloven § 227 også betinget av at trusselen fremsettes «under saadanne Omstændigheder, at Truselen er skikket til at fremkalde alvorlig Frygt». Trusselen må objektivt sett være «skikket til» å fremkalle alvorlig frykt. Dette må vurderes på grunnlag av trusselens innhold, sett i sammenheng med de omstendighetene den blir fremsatt under. Det kan være nærliggende å hevde at en trussel fremsatt gjennom ganding ikke objektivt sett er skikket til å fremkalle alvorlig frykt.

Det følger likevel av straffeloven 1902 § 390 a at den som «ved skremmende eller plagsom opptreden eller annen hensynsløs atferd krenker en annens fred eller som medvirker hertil» straffes med bøter eller fengsel inntil 2 år. Jeg legger til grunn at ganding i prinsippet kan rammes av denne bestemmelsen. Momenter ved vurderingen av om den «annens fred» er krenket, vil bl.a. være om vedkommende kjente til gandingen og hvilken virkning vedkommende antar at den kan ha.

Jeg peker for ordens skyld på at de ovennevnte bestemmelsene i straffeloven 1902 er videreført i straffeloven 2005 som ikke har trådt i kraft. Straffeloven 2005 § 263 viderefører gjeldende rett med hensyn til trusler, med unntak av at kravet om at trusselen må gjelde en straffbar atferd som kan medføre fengsel i mer enn seks måneder er sløffet, og at den øvre strafferammen for fengselsstraffens vedkommende er senket for å gjenspeile det faktisk forekommende straffenivået. Straffeloven 2005 § 266 viderefører gjeldende rett med hensyn til hensynsløs atferd, med den endring at også forsøk på slik overtredelse vil være straffbart, jf. straffeloven 2005 § 16 første ledd.

SPØRSMÅL NR. 1086**Innlevert 21. mars 2012 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen****Besvart 29. mars 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvilke kontrollrutiner og innreisestrukturer for registrering brukes det i dag for å kunne kontrollere at personer som har 3 måneders visum inn til Norge, faktisk reiser ut igjen etter endt tid?»

BEGRUNNELSE:

Mange utenlandske statsborgere kommer til Norge på 3 måneders visumopphold. Dessverre ser vi at mange også blir værende selv om visumet har gått ut på dato. Videre vet vi at mange beveger seg rundt innen Schengen-området, på tvers av landegrenser.

Svar:

Som Schengenmedlem er Norge forpliktet til å følge Schengenregelverket. En utlending som får innvilget visum til Norge, vil normalt få et Schengenvisum. Visumet skal kontrolleres og stemples av grensekontrollen når man reiser inn og ut av Schengenområdet. Det skal da også kontrolleres om personen har returbillett og tilstrekkelige midler til livsopphold i perioden han eller hun skal oppholde seg her. Det føres imidlertid ikke ordinær inn- og utreisekontroll mellom Schengenstatene, og de som reiser mellom to Schengenstater har ikke meldeplikt ved passering av grensen mellom disse landene. Dette byr på en del utfordringer i forhold til kontroll med i hvilken grad de som har vært her på visum, faktisk har forlatt Norge og/eller Schengenområdet når visumet utløper. Jeg vil i denne sammenheng vise til at politiet i Norge og i andre Schengenland fører territorialkontroller som ikke er systematiske, men basert

på konkrete risikovurderinger. Under slike aksjoner kontrolleres også om oppholdsvilkår for Norge eller andre Schengenland er til stede.

Slik jeg ser det, skjer det viktigste kontrollarbeidet allerede i vurderingen av den enkelte visumsøknad. Vilkårene for å få innvilget et Schengenvisum er strenge. Dersom det er mistanke om at visumsøkeren vil bli i Schengenområdet utover perioden han eller hun har søkt om visum for, vil søknaden bli avslått.

Schengenlandene arbeider aktivt for å forebygge at personer som har kommet på visum oppholder seg ulovlig i Schengenområdet etter at visumet er utløpt. Landene har et utstrakt samarbeid for å sikre at man har en lik vurdering av visumsøknader. Det er innført et felles system, Visa Information System (VIS), der opplysninger om visumsøkere til Schengenlandene skal lagres i en sentral database. I VIS registreres visumsøkere med fingeravtrykk og ansiktsfoto. Bruken av VIS startet nylig opp. Dette systemet vil bli til stor hjelp i utlendingsforvaltningen med hensyn til kontroll og oversikt i visumsaksbehandlingen. I tillegg planlegges det å utvikle et automatisert inn- og utreisestruktur for hele Schengenområdet. Et slikt system ville kunne effektivisere grensekontrollen og bidra til å motvirke ulovlig opphold i Schengenområdet.

Jeg vil avslutningsvis understreke at det i utforming av gode kontrollordninger er viktig å sikre effektivitet og smidighet i behandlingen av visumsøknader, bl.a. for å ivareta næringslivets behov og legge til rette for turist- og familiebesøk til Norge. Vi må i denne sammenheng ha med oss at det store flertallet av personer som får innvilget et visum har til hensikt å reise hjem innen visumet utløper.

SPØRSMÅL NR. 1087**Innlevert 21. mars 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 29. mars 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Er justisministeren kjent med den endrede situasjonen for Sandeid fengsel og de utfordringer dette medfører for både ansatte og innsatte, og hvilke grep vil justisministeren ta for å bedre ressurs situasjonen ved fengselet?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:883 (2011-2012) datert 20. februar om den vanskelige ressurs situasjonen ved Sandeid fengsel. I svaret fra justisministeren hevdes det at narkotikasituasjonen er under kontroll og at sikkerheten ved fengselet ikke er truet, dette til tross for uttalelser gjengitt i Haugesunds Avis fra både ansatte og innsatte om det motsatte.

Sandeid fengsel ble i sin tid etablert som en arbeidskoloni der hovedsakelig personer sonet straffer for overtredelse av vegtrafikkloven. Etter fengselsreformen 2001 der en gikk over til mer samfunnsstraff og hjemmesoning for slike lovbrudd, er klientellet i Sandeid fengsel i dag et helt annet. De innsatte soner nå betydelig lengre straffer, og de fleste er dømt for narkotika, sedelighet, vold eller vinningsforbrytelser. Den gjennomsnittelige soningstiden er nå over et år.

Sandeid fengsel har hele tiden tilpasset seg den nye situasjonen og gjort dette uten økt bemanning. Fengselet blir fortsatt bemannet som en arbeidskoloni og ikke som et fengsel med lavt sikkerhetsnivå. Sammenligner man bemanningen ved Sandeid fengsel med andre fengsel med samme klientell ser man at Sandeid er kraftig underbemannet.

De ansatte ved Sandeid fengsel gjør en utmerket jobb, men økte ressurser kunne bidratt til at situasjonen ble forbedret.

En bedret ressurstilgang ved fengselet ville også gitt de ansatte større mulighet til å drive rehabilitering av de innsatte slik at disse i større grad ville være forberedt på et liv utenfor fengselet. Økte ressurser ville også bedret arbeidsmiljøet ved institusjonen og virket positivt både for ansatte, innsatte og ikke minst samfunnet.

Svar:

Jeg er kjent med at Sandeid fengsel, og andre fengsler med lavere og begrenset sikkerhet, over tid

har fått et endret klientell med lengre dommer og innsatte som har utført mer alvorlig kriminalitet. Dette er en bevisst satsning for å få avvirket soningskøen og for at domfelte ikke skal sone under strengere regime enn nødvendig. Dette medfører endrede utfordringer for fengslene. Jeg er også kjent med at tilsatte og deres organisasjoner fremhever at ressurs situasjonen er vanskelig.

Jeg er opptatt av de utfordringene Sandeid og andre fengsler står ovenfor. Jeg har derfor bedt om opplysninger fra Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF). KSF opplyser at kun var tre unnvikelser fra fengselet i 2011. Alle tre vendte tilbake til fengselet etter kort tid. To av disse innsatte hadde et ulovlig opphold på fengselets ytre område.

Det var ett forsøk på unnvikelse som ble oppdaget av tjenestemenn ved fengselet og stoppet. Det var ingen unnvikelser fra fremstillinger utenfor fengselet.

KSF har også opplyst at det ikke var tilfeller av vold mot tjenestemenn ved fengselet i 2011. To tilfeller av trusler ble anmeldt til politiet. Narkotikasituasjonen ved fengselet følges nøye. Det blir rutinemessig og på mistanke gjennomført visiteringer, tatt urinprøver og foretatt søk med narkotikahund. I 2011 ble det beslaglagt narkotika ved 41 tilfeller, og det ble avlagt 476 urinprøver. 100 av prøvene påviste illegalt inntak av narkotika i fengselet. Innsatte blir overført til fengsler med høy sikkerhet ved lovbrudd og ved brudd på interne regler. KSF vurderer at sikkerhetsarbeidet og risikovurderingene ved Sandeid fungerer meget bra.

Sandeid fengsel har også et lavt sykefravær sammenliknet med staten for øvrig. I 2011 var det samlede sykefraværet i fengselet på 5,4 %.

Jeg er enig med representanten i at de tilsatte ved Sandeid fengsel gjør en utmerket jobb noe som statistikken fra fengselet bekrefter.

For blant annet å ta bekymringsmeldingene fra Sandeid på alvor, skal KSF utføre analyser av forholdet mellom ressurser og oppgaver ved enkelte fengsler i 2012 av eksternt kompetanse. Sandeid fengsel er valgt ut som ett av disse fengslene.

Jeg har også fått opplyst at regiondirektøren i Region sørvest er kjent med bekymringsmeldingene, og at han følger situasjonen ved Sandeid fengsel løpende.

SPØRSMÅL NR. 1088**Innlevert 21. mars 2012 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen****Besvart 2. april 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«På stadig nye skoler nekter skoleledelsen elevene å organisere egen religiøs virksomhet på skolens område i skoletiden. Andre typer elevstyrt organisasjonsvirksomhet tillates, men man vil at skolen skal være en religionsfri arena. Elevene argumenterer for at ulike typer aktiviteter må sidestilles og tillates i et åpent og tolerant samfunn.

Hvordan vil statsråden sikre elevstyrte aktiviteter på skolene i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

I desember 2010 gikk rektor på Tjodalyng skole ut og ville nekte elevene å holde kristne møter på skolen i et friminutt.

Våren 2011 bestemte også rektorkollegiet i Mandal kommune at det ikke skulle være tillatt for religiøse organisasjoner å reklamere for sine fritidstilbud på skolene.

Nå senest i februar i år var det en liknende sak på Moster skule, der elevene ble nektet å starte kristent skolelag.

Kunnskapsdepartementet har i disse sakene bekreftet prinsippet om å tillate elevaktiviteter i skoletiden, og at ungdom skal få kunne møtes i friminutt eller midttid uavhengig av om det er religiøst eller ikke.

Etter at sakene har havnet i media, har skoleledelsen snudd i alle sakene, og tillatt religiøse møter likevel.

Svar:

Det følger av opplæringslovens formålsparagraf at opplæringen i skolen skal fremme åndsfrihet og at alle former for diskriminering skal motarbeides. Bl.a. i lys av dette, vil det fort kunne føles støtende og lite legitimt dersom skolen nekter at elevene på helt frivillig basis å organisere for eksempel egen religiøs virksomhet i friminuttene. Jeg forutsetter da at slik aktivitet ikke drives på en på en uheldig måte som går ut over ro og orden i skolen.

Selv om skolen i utgangspunktet har rett til å styre det som skjer på skolens område, er det viktig at denne styringsretten anvendes på en klok måte og som ikke overkjører viktige prinsipper. Kommunen/fylkeskommunen som skoleeier har myndighet til å overprøve den enkelte skole i denne sammenheng.

I en del tilfelle kan det være fornuftig å ta spørsmålet om denne type aktivitet opp i skolens samarbeidsutvalg.

Jeg vil vurdere utviklingen, før jeg tar stilling til om det er behov for mer informasjon fra sentrale myndigheter i denne sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 1089**Innlevert 21. mars 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 27. mars 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Nedlagte og eierløse oppdrettsanlegg utgjør et miljø- og sikkerhetsproblem flere steder langs kysten.

Hvordan mener statsråden at statlige myndigheter bør bidra for å rydde opp i slike forhold?»

BEGRUNNELSE:

Rennesøy kommune har gjennom lengre tid arbeidet for å få til et samarbeid med statlige myndig-

heter om opprydding av et nedlagt blåskjellanlegg som er gått konkurs. Fiskarlaget Vest har påpekt at nett under bøyer ved anlegget løsner, fortøyningsystem begynner å svikte og noen markeringsbøyer mangler lys. Kommunen har foreslått et spleiselag for å få dette fjernet, noe Fiskeridirektoratet tidligere har uttrykt interesse for. Direktoratet har imidlertid trukket seg fra samarbeidet 12.3.12, og har meddelt kommunen at det ikke er satt av midler til slike løsninger.

Svar:

I akvakulturloven er det slått fast at enhver som driver akvakulturvirksomhet plikter å foreta opprydding på lokaliteten ved helt eller delvis opphør av produksjonen. Ansvar for å sikre at blåskjellanlegg fjernes fra sjøen etter endt virksomhet påligger i utgangspunktet innehaveren av blåskjelltillatelsen.

Blåskjellnæringa har i lengre tid vært prega av dårlig økonomi. Dette har resultert i at flere næringsutøvere har gått konkurs, som igjen har medført at flere blåskjellanlegg har blitt liggende igjen i kystsonen. Årsaken til det skyldes at det ansvarlige rettssubjektet noen ganger er ukjent, fordi konkursbehandlingen er avsluttet og selskapet er oppløst.

Som en følge av disse erfaringene, er det fra 2007 innført krav om økonomisk sikkerhetsstillelse for opprydding etter permanent opphør av driften på en blåskjellokalitet. Kravet gjelder for tillatelser som er tildelt etter 2007. Når det gjelder blåskjellanlegg som ble etablert før 2007, gir regelverket ikke noen klar anvisning på hvem som har ansvaret for opprydding, dersom eieren av blåskjelltillatelsen er ukjent, eller det juridisk ansvarlige subjektet er opphørt å eksistere.

Fiskeridirektoratet har ved flere anledninger iverksatt opprydding av abandonerte og havarete blåskjellanlegg for egen regning, til dels i samarbeid med andre. I perioden januar 2008 til mars 2009 ryddet Fiskeridirektoratet opp anlegg som beslagla til sammen 5 370 dekar i kystsonen. I denne sammenheng ble også 179 passive blåskjelltillatelser trukket tilbake. I november 2011 ble ytterligere 13 anlegg fjernet fra sjøen i Finnmark. Denne oppryddingsaksjonen ble iverksatt i et samarbeid mellom Finnmark fylkeskommune, Innovasjon Norge, Kystverket og Fiskeridirektoratet.

Opprydding av blåskjellanlegg er kostbart. Etter det jeg har fått opplyst har Fiskeridirektøren, basert på en konkret vurdering, kommet til at Fiskeridirektoratet innenfor rammen av direktoratets tildelte midler for 2012 ikke har kunnet bidra til å finansiere prosjektet som det er henvist til i begrunnelsen for spørsmålet.

Jeg mener at mine etater bør være med – i samarbeid med andre – for å finne praktiske løsninger for å få fjernet eierløse anlegg som kan være en ulempe for andre brukere av kystsonen, slik det har skjedd tidligere.

SPØRSMÅL NR. 1090

Innlevert 21. mars 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 29. mars 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Når har justisministeren til hensikt å stille nødvendige midler til rådighet slik at de 18 stillingene som på grunn av ressursmangel holdes ledige ved Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt, kan besettes?»

BEGRUNNELSE:

Ressurssituasjonen ved Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt har lenge vært anstrengt og distriktet er blant de dårligst bemannede i landet. Dette har ved flere anledninger medført manglende utrykning i alvorlige situasjoner og dette medfører økende utrygghet hos befolkningen.

Det er kjent at politidistriktet skal tilføres ti nyutdannede polititjenestemenn fra årets kull på politihøgskolen og justisministeren bekrefter i sitt svar til undertegnede på spørsmål Dokument nr. 15:1001

(2011-2012) at det er tatt høyde for dette i budsjettet for inneværende år.

I samme spørsmål ba undertegnede om svar på om justisministeren ville sørge for tilstrekkelige midler til også å drifte de 18 stillingene som grunnet pengemangel holdes ledige, slik at distriktet fikk en fullt ut operativ polititjeneste.

Dette ble ikke besvart.

Svar:

Haugaland og Sunnhordland politidistrikt har siden regjeringen tiltrådte fått økt sitt budsjett jevnlig. Politidistriktet fikk økt sine budsjetttrammer med 4,5 % fra 2011 til 2012.

Ordningen med å budsjettere med stillingshjemler ble avviklet i 1997, samtidig som systemet med rammebudsjettering ble innført. Dette betyr at Politidirektoratet foretar en årlig økonomisk rammetilde-

ling til politidistriktene, og den enkelte politimester har ansvaret for å anvende ressursene i politidistriktet på en slik måte at det gir en mest mulig effektiv kriminalitetsbekjempelse og en best mulig polititjeneste. Det er altså politimesteren og politidistriktets ledelse som bestemmer hvor mange årsverk distriktet skal ha og hvilken kompetanse en har behov for.

Regjeringen har i de siste års budsjettforslag lagt opp til en vesentlig styrking av politibemanningen

ved å øke opptakene til Politihøgskolen, i tråd med anbefalingene i bemanningsrapporten «Politiet mot 2020».

Bevilgningene til politiet er samtidig økt for å legge til rette for jobb til de nyutdannede politistudentene. Dette kommer blant andre Haugaland og Sunnhordland politidistrikt til gode ved at de for inneværende år har fått ekstra midler til å lønne 10 politiårsverk.

SPØRSMÅL NR. 1091

Innlevert 21. mars 2012 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 30. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva kan gjøres for å bedre tilbudet til Pasientreiser?»

BEGRUNNELSE:

Mange pasienter og pårørende har dårlige erfaringer med Pasientreiser. Det kan dreie seg om at de kommer gjentatte ganger for sent til avtaler med spesialisthelsetjenesten. For å redusere kostnadene etter konsultasjonen må man vente i opptil to timer før hjemreisen kan starte. Ofte må man også kjøre lange omveier for å slippe av flere andre pasienter før man kommer hjem. En medtatt pasient kan oppleve dette som belastende etter at man kan ha fått nedslående opplysninger hos spesialisten. Ledsagere kan ha vansker med å få dekket sine utlegg. Pasientreiser, kan ifølge pårørende, kreve fersk dokumentasjon før hver eneste pasientreise som er nyere enn en måned. Dette kan være vanskelig å få skaffet fra en travel spesialist og dermed kan pasient og ledsager få avslag.

Svar:

Helseforetakenes senter for pasientreiser ANS (Pasientreiser ANS) har i samarbeid med pasientreisekontorene rundt omkring i landet, etablert en nasjonal rekvisisjonspraksis med utgangspunkt i gjeldende lovverk. Nasjonal rekvisisjonspraksis regulerer arbeidsdelingen, roller og ansvar i gjennomføring av pasientreiser med rekvisisjon. Praksisen skal bidra til at pasienter med behov for tilrettelagt transport får gjennomført reisen på en god måte, og sikre at pasienten rekker timen til behandling. Det fremgår av rekvisisjonspraksisen at en behandler ved rekvirering også kan legge inn tidspunktet for avreise til og fra

behandling, slik at pasienten blir hentet til rett tid. Pasientreiser ANS er kjent med at rekvisisjonspraksisen per i dag praktiseres noe ulikt. Ikke alle behandlere rekvirerer etter anbefalt praksis. Det er pasientreisekontorene ved de enkelte helseforetakene som har kontakt med behandlerne i egen region.

Selve transporten gjennomføres av de transportørene det er inngått avtale med. Avtalene er inngått av helseforetakene etter en offentlig anbudsrunde. Kvalitet på tjenesten er et viktig element ved valg av leverandører, å kunne bringe pasienten til og fra behandling til riktig tid er et viktig kvalitetskriterium. Dersom det er problemer med at transportør ikke møter opp hos pasient som avtalt, blir dette tatt opp med transportøren. Det er viktig at pasienten tar slike tilfeller opp med pasientreisekontoret slik at man får frem informasjon om at transportøren ikke ivaretar tjenesteansvaret sitt i henhold til avtalen.

Det er gjeldende praksis at pasientreisekontorene skal samordne reiser når det er mulig, jf. begrunnelse for overføring av finansieringsansvaret for syketransport i Ot.prp. nr 66 (2002-2003). Samkjøring kan medføre noe ventetid etter behandling samt at reise-strekningen blir noe lengre. Når medisinske grunner ikke utelukker samkjøring er slik praksis samfunnsøkonomisk gunstig. Det er behandleren som rekvirerer en reise som vurderer om pasientens helsetilstand er slik at pasienten ikke kan vente eller samkjøre med andre pasienter. Helseforetakene har fokus på kostnadseffektivisering slik at helsebudsjettet i størst mulig grad kan benyttes til behandling. Det er imidlertid viktig at pasienten informeres om at samkjøring må forventes. Informasjon om samkjøring er å finne på nettstedet www.pasientreiser.no.

Nødvendig ledsager har etter pasient- og bruker-

rettighetsloven § 2-6 og syke transportsforskriften § 9 rett til å få dekket utgifter i forbindelse med reisen. Ledsagerbehovet skal normalt dokumenteres. Det stilles i utgangspunktet krav til dokumentasjon for hver enkeltreise, og da med bakgrunn i at pasientens behov for ledsager kan variere fra gang til gang.

Pasientreiser ANS har sett et behov for å kunne ha informasjon og dokumentasjon om pasienten tilgjengelig i de tilfellene der pasienten forventes å reise jevnlig, for å forenkle saksbehandlingen for pasi-

enten og pasientreisekontorene. Departementet kjenner til at Pasientreiser ANS som en del av sitt løpende utviklingsarbeid, vurderer hvordan dette kan håndteres. En slik løsning må eventuelt finnes innenfor rammene av helseregisterlovgivningen. Saksbehandler-systemet for pasientreiser er definert som et helseregister. Helseregisterlovgivningen setter klare grenser på hva som skal registreres og hvordan helseopplysninger skal oppbevares i datasystemene.

SPØRSMÅL NR. 1092

Innlevert 21. mars 2012 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 30. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vestre Viken helseforetak har som målsetting at de skal behandle 85 prosent av sine områdepasienter. Blant annet vil overflytting til andre sykehus bety tap av tid.

Burde ikke Vestre Viken helseforetak overta behandlingen av alle sine slagpasienter slik så mange pasienter som mulig kan få den beste behandlingen?»

BEGRUNNELSE:

I strategiplanen for Vestre Viken helseforetak legges det opp til desentralisert akutt slagbehandling. Det planlegges mellom 6 og 12 senger på hvert av de fire sykehusene i området. Akutte slagpasienter har kun en time fra symptomdebut til behandlingsstart. 80 prosent av slagpasientene har blodpropp i hjernen, de resterende hjerneblødning. For pasienter med kortvarig symptomdebut, er det derfor av avgjørende betydning at de får utført rask billeddiagnostikk i form av CT bilder av hjernen slik at det blir avklart om de kan få trombolyserende behandling. Blodproppen kan enten løses opp medisinsk eller ved en enklere kirurgisk prosedyre. Det er et fåtall pasienter som blir definert som akutte slagpasienter, men desto viktigere at de aktuelle pasientene blir utredet og behandlet fort siden dette har store kliniske konsekvenser for den enkelte pasient.

Svar:

Vestre Viken HF's opptaksområde dekker 450 000 innbyggere. Helse Sør-Øst RHF opplyser at ved etablering av slike store sykehusområder skal helseforetakene kunne behandle flere pasienter selv. Det

er beregnet at de enkelte sykehusområdene i Helse Sør-Øst RHF på denne måten kan dekke 80 - 90 prosent av pasientene med behov for sykehusbehandling, jf. representantens spørsmål. En del tilstander krever imidlertid behandling på regionalt nivå eller ved en landsfunksjon, så som hjertekirurgi og spesielle kreftformer. Pasienter i Vestre Vikens sykehusområde får slike tjenester ved Oslo universitetssykehus HF.

Helse Sør-Øst RHF opplyser at alle akutte slagpasienter i Vestre Viken legges inn i et av helseforetakets somatiske sykehus. Det er viktig at pasienter med hjerneslag kommer raskt til sykehus for diagnostikk og behandling. Tidlig diagnostikk er spesielt viktig for å avklare om pasienten skal ha blodproppopløsende behandling, som må gis så tidlig som mulig.

Behandling av hjerneslag følger nasjonale retningslinjer. Alle de fire somatiske sykehusene i Vestre Viken HF tilbyr intravenøs blodproppopløsende behandling. Av pasienter med hjerneinfarkt med alder under 80 år fikk 9,6 prosent slik behandling i Vestre Viken HF i 2011. Dette er på nivå med landsgjennomsnittet. Det er en nasjonal målsetting å øke andelen av pasienter med hjerneslag som får denne behandlingen til 20 prosent i 2012. Noen pasienter viser seg å ha behov for behandling der man går direkte inn i blodårene i hjernen for å fjerne blodproppen. Dette er behandling på regionalt nivå, og slike pasienter overflyttes til Oslo universitetssykehus for behandling i tråd med retningslinjene. Det opplyses at Vestre Viken HF arbeider med en behandlingslinje for hjerneslag som dekker hele forløpet fra hjem til hjem. Behandlingslinjen planlegges fullt ut implementert fra 1. mai 2012.

SPØRSMÅL NR. 1093**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 2. april 2012 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Viser til svar på spørsmål nr. 1084 (2012). I svaret kommer det frem at fylkeskommunen ikke foretar noen som helst form for verifisering av søkeres papirer fra videregående opplæring. Dette selv om søkere kommer fra land som står på listen over land som må ha verifiserbare papirer før godkjenning gis.

Ser statsråden at dette er en brist i godkjenningssystemet, og vil hun sørge for at samme praksis innføres i fylkene som NOKUT og Samordna Opptak bruker ved godkjenning av utenlandsk utdanning?»

BEGRUNNELSE:

Det virker ulogisk og ufullstendig at fylkene ikke praktiserer noen form for verifisering av utdanning der søkere kommer fra land som står på liste som må ha kontrollert utdanning.

Svar:

Jeg vil vise til at fylkeskommunene har ansvaret for å oppfylle retten til videregående opplæring for både ungdom og voksne, jf. opplæringsloven § 13-3. Fylkeskommunene foretar i denne sammenheng ingen godkjenning av utenlandsk utdanning.

Samordna opptak har på sin side ansvaret for å vurdere om søkere med utdanning fra utlandet (utenom Norden) har generell studiekompetanse og dermed kan tas opp til høyere utdanning i Norge. Den såkalte GSU-listen, som forvaltes av NOKUT, beskriver hvilken utenlandsk utdanning som ligger på samme nivå som norsk generell studiekompetanse, og hvilke fag som eventuelt må tas i tillegg for å opp-

nå slik kompetanse. NOKUT har også ansvaret for å gi generell godkjenning av utenlandsk høyere utdanning hvis utdanningen er fra et godkjent/akkreditert lærested. Dette gjøres på bakgrunn av en vurdering av innsendte dokumenter, som må kunne verifiseres.

Problemstillingen i den konkrete saken som danner bakgrunnen for representant Thorsens spørsmål, jf. også spørsmål nr. 1084, er knyttet til regelverket om voksnes rett til videregående opplæring. Jeg viser til opplæringsloven § 4A-3, som bestemmer at voksne som har fullført grunnskolen eller tilsvarende, men som ikke har fullført videregående opplæring, etter søknad har rett til videregående opplæring. Dette innebærer at utenlandske søkere som har fullført videregående opplæring i sitt hjemland, men som trenger ett eller flere fag for å oppnå generell studiekompetanse i Norge, etter loven ikke har krav på opplæring i de fagene de mangler.

I St.meld. nr.44 (2008-2009) Utdanningslinja varslet departementet at det vil vurdere om opplæringsloven bør endres, slik at voksne som tidligere har fullført, men ikke bestått, videregående opplæring skal få rett til fornyet opplæring slik at de kan oppnå nødvendig formell kompetanse. En slik eventuell lovendring kan utformes slik at også utenlandske søkere som trenger ett eller flere fag for å oppnå generell studiekompetanse i Norge, gis rett til videregående opplæring i de fagene de mangler. Jeg vil vise til at en lovendring som utvider voksnes rett til videregående opplæring i samsvar med ovennevnte, vil medføre økte kostnader for fylkeskommunene og dermed også er et budsjettspørsmål som må vurderes i forbindelse med de årlige budsjettforslagene.

SPØRSMÅL NR. 1094**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Morten Stordalen****Besvart 2. april 2012 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere statlige driftsmidler over et antall år til Fagskolen i Vestfold som et prosjekt, dette for å se om det vil være veien å gå med maritime fagskoler?»

BEGRUNNELSE:

Norge har lang tradisjon innen maritime fag. En lang kystlinje og behov for å handle varer med utlandet har vært viktig grunnlag for denne næringen. Maritim næring griper inn i mange andre næringer som offshore virksomhet og fiskerinæringen. Næringen er derfor en av de viktigste næringer for Norge. Det er viktig å gi maritim offisersutdanning forutsigbare økonomiske rammer for å sikre videre drift av sjøoffisersutdanning. Fagskolen i Vestfold er eneste fagskole på Østlandet som tilbyr maritim offisersutdanning. Maritim utdanning er kostnadskreven selv med en samarbeidsavtale med Høgskolen i Vestfold. Det budsjettet skolen har å forholde seg til, basert på overføringer fra staten, vil ikke dekke de kostnadene skolen har til drift. En nedleggelse av denne utdanningen på Østlandet vil få konsekvenser for Høgskolen i Vestfold og for den videregående opplæring sjøfartsfag.

Statsråden besøkte Høgskolen i Vestfold 13. mai 2011 hvor regjeringens oppfølging av Stø Kurs-programmet ble presentert, der ble det uttrykt stor positivitet hvordan samarbeidet i Vestfold var innrettet. Statsråden presenterte samtidig en bevilgning på 18,5 millioner kroner hvorav 13,6 millioner til de maritime utdanningene og arbeidet med Maritim Kompetanse mot 2020 (MARKOM 2020). Pengene skal gå til felles prosjekt og aktiviteter, som skal resultere i bedret utdanning og forskning innen maritim profesjonsutdanning, og til at maritim utdanning skal bli mer attraktiv og interessant.

Samarbeidet mellom de to skolene (Høgskolen i Vestfold og Fagskolen i Vestfold) har fungert meget bra og har gitt offisersutdanningen i Vestfold et løft for begge skolene. Fagkompetansen har blitt samlet på et sted og samarbeid mellom undervisningspersonalet fungerer godt. Tilbakemeldinger indikerer at yrkesfaglig studiekompetanse med fagbrev er en vel så god bakgrunn for å studere som studieforberedende utdanning på videregående skole. Fagskolens studenter har en helt klar fordel innen funksjonsfagene, mens studenter fra Høgskolen har en fordel innen allmennfag. Studentene samarbeider og drar nytte av sin tidligere erfaring og kunnskap. Fagskolestudente-

ne arbeider målbevisst. De har motivasjon og vet hva de går til av arbeidsoppgaver når de er ferdig utdannet.

Frafallet er lavere for fagskolestudentene og det virker som om fartstid kombinert med videregående utdanning sjøfartsfag gir et godt grunnlag for å gjennomføre maritime studier.

Svar:

Fagskolene er viktige som alternativ til høyere utdanning, og denne regjeringen har hatt stor oppmerksomhet på fagskolenes rolle i utdanningslandskapet. De bidrar til et differensiert utdanningstilbud, tilpasset ulike yrkesgrupper og ulike behov i arbeidsmarkedet. Fagskoleloven har som formål å sikre fagskoleutdanning av høy kvalitet gjennom en offentlig godkjenningsordning, hvor NOKUT er godkjenningsorgan. Loven tar utgangspunkt i at tilbudet av fagskoleutdanning primært skal være styrt av arbeidslivets etterspørsel etter kvalifisert arbeidskraft. Det kan likevel gis offentlig tilskudd til særskilt prioriterte utdanninger. Dette følger imidlertid ikke automatisk av godkjenning som fagskole. I hovedsak er det tekniske utdannelser og helse- og sosialutdanning som fram til i dag har mottatt offentlig tilskudd.

Når det gjelder tekniske fagskoler, herunder de maritime utdanninger ved Fagskolen i Vestfold, så har de fram til 31. desember 2009 fått offentlig tilskudd gjennom en statlig rammestyrte ordning. Tilskuddet har blitt beregnet på grunnlag av studenttall innrapportert til Kunnskapsdepartementet. Det betyr at tilskuddet per student har variert fra år til år, avhengig av totalt antall studenter nasjonalt. Det er fylkeskommunene som har forestått den endelige fordelingen av tilskuddet til de forskjellige utdanningene, men de støtteberettigede utdanningene ved Fagskolen i Vestfold har samlet sett fått det samme tilskuddet per student som fagskolene ellers i landet. Til tross for variasjonen i studenttilstrømmningen har bevilgningsrammen også vært relativt stabil i de senere år, og den enkelte fagskole har hatt og har fortsatt et selvstendig ansvar for å planlegge og dimensjonere tilbudet etter tilgjengelige ressurser.

Stortinget vedtok i forbindelse med forvaltningsreformen å overføre finansieringsansvaret for fagskolene til fylkeskommunene fra og med 2010. I tråd med dette ble midler til fagskoler som tidligere fikk tilskudd over Kunnskapsdepartementets budsjett overført til rammetilskuddet til fylkeskommunene over Kommunal- og regionaldepartementets bud-

sjett. Midler til fagskoler over Helse- og omsorgsdepartementets budsjett ble som en overgangsordning ikke overført til fylkeskommunenes rammetilskudd, men beholdt som en særskilt tilskuddsordning forvaltet av Helsedirektoratet.

Gjennom statsbudsjettet for 2011 vedtok Stortinget å føre tilbake til Kunnskapsdepartementet bevilgningen til fagskolene som tidligere lå under kap. 6 A i privatskoleloven. Dette for å sikre stabile rammer og videre drift av disse. Bakgrunnen var at dette er skoler med et nasjonalt nedslagsfelt, som er økonomisk sårbare og som slik sett skiller seg fra de tekniske og helse- og sosialfaglige fagskoletilbudene.

For de øvrige fagskolene er det fylkeskommunene som har ansvar for at det er godkjente fagskoletilbud i fylkene som tar hensyn til både lokale, regionale og nasjonale kompetansebehov. Prinsippene for fordeling av midler til fylkeskommunene knyttet til fagskoler er imidlertid ikke endret med overføringen til fylkeskommunenes rammer. Bevilgningene for ett år er basert på elevtallet to år tidligere, og det er fra Kunnskapsdepartementet og Kommunal- og regionaldepartementet ikke reduserte rammer for fagskolene.

Fylkeskommunene driver i dag de tekniske fagskoleutdanningene. De har imidlertid ikke noe lovpålagt ansvar for drift av disse utdanningene. Det nye ansvaret for å sørge for et fagskoletilbud innebærer at fylkeskommunene får utvidet mulighet til å gjøre vurderinger av hvilke typer fagskoler det særskilt skal legges til rette for gjennom offentlige tilskudd. Vestfold fylkeskommune vil med andre ord i større grad ha anledning til å disponere og målrette fagskolebevilgningene i fylket ut i fra kompetansebehov og andre relevante forhold. I dette ansvaret ligger det også en mulighet for fylkeskommunen til å prioritere mer midler til fagskolene innenfor rammetilskuddet til fylkeskommunene.

I tillegg har Kunnskapsdepartementet en rettet satsing på maritime utdanninger, ”Stø kurs”, som er regjeringens strategi for miljøvennlig vekst i de maritime næringer. Denne satsningen har siden 2008 tilført betydelige midler til høyere utdanningsinstitusjoner og fagskoler som gir maritime utdanninger. Høgskolen i Vestfold og Fagskolen i Vestfold har et tett samarbeid gjennom MARKOM2020-prosjektet, som er en direkte oppfølging av MARUT-utvalgets rapport om de maritime utdanningene. Gjennom ”Stø kurs” har de begge mottatt midler over flere år. I forbindelse med statsbudsjettet for 2012 (Prop. 1 S (2011-2012) og Innst. 12 S (2011-2012)) ble det bevilget 18,5 mill. kroner til ”Stø kurs” også for 2012. Med fortsatt videreføring av disse midlene gir det mulighet for utdanningstilbyderne i Vestfold til å søke om midler for å stimulere til utviklings-, kvalitetshevings- og kompetansehevingstiltak innenfor maritime utdanninger.

Etter min oppfatning eksisterer det allerede en åpning for Fagskolen i Vestfold, og øvrige tilbydere av maritime utdanninger, til å søke om midler. At de innenfor rammen av denne ordningen må konkurrere med andre utdanningstilbydere om midler ser jeg på som et positivt trekk. Og jeg konstaterer at Fagskolen i Vestfold over flere år har nådd opp i konkurransen om midler.

Gitt dagens rammer knyttet til fagskoleutdanning, er prioritering av og mellom fagskoler et spørsmål om budsjettprioritering i de enkelte fylkeskommunene.

Jeg har tillit til at fylkeskommunene forvalter sitt finansieringsansvar på fagskolefeltet på en god måte, og kan ikke se at det på det nåværende tidspunkt er behov for å gjøre noen form for særskilte endringer knyttet til maritime utdanninger i måten disse fagskolene finansieres på.

SPØRSMÅL NR. 1095**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 30. mars 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Kan EØS-borgere få permanent rett til sosialstønad etter å ha hatt et så kort arbeidsoppdrag som 14 dager i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Fra 1/1-2012 trådte en ny forskrift i sosialtjenesteloven (FOR 2011-12-16 nr 1251) i kraft, som fastslår at EØS-borgere under visse omstendigheter har rett til sosiale tjenester. Spørsmålsstilleren har fått opplysninger om den nye forskriften som tilsier at dersom en EØS-borger kan fremvise en arbeidsavtale på 14 dager eller mer, vil man ha rett til et registreringsbevis. Registreringsbeviset har ingen utløpsdato og er således i praksis permanent. Med et slikt registreringsbevis vil man ha rett til sosialhjelp, og NAV vil være pliktig til å hjelpe en med bolig, m.v. Dersom dette medfører riktighet fremstår det for spørsmålsstilleren – gitt den vanskelige økonomiske situasjonen i store deler av Europa – som betenkelig at EØS-borgere kan få permanent rett til sosialstønad etter så kort tid i inntektsgivende arbeid.

Svar:

En EØS-borger med gyldig identitetskort eller pass har rett til å ta arbeid og oppholde seg i Norge i inntil tre måneder, uten å registre seg. Det er et vilkår for oppholdsretten at EØS-borgeren kan forsørge seg selv. Generelt vil derfor et opphold på slikt grunnlag ikke gi vedkommende rett til økonomisk stønad etter lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen.

Lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen gjelder i utgangspunktet for alle som oppholder seg i Norge. Kongen kan gi forskrifter som begrenser anvendelsen av loven på personer som ikke er norske statsborgere, eller som ikke har bopel her. Denne forskriftshjemmelen er brukt ved forskrift om sosiale tjenester for personer uten fast bopel i Norge. Personer med opphold av kortere varighet har kun begrenset rett til tjenester. Rett til økonomisk stønad er en subsidiær ytelse som forutsetter at alle muligheter til å forsørge seg ved egen hjelp er utnyttet.

Vilkår for oppholdsrett og vilkår for bort- og utvisning av EØS-borgere fremgår av utlendingsloven kapittel 13. Bestemmelsene i utlendingsloven må ses i sammenheng med EØS-avtalens grunnleggende prinsipp om fri bevegelighet for personer (EØS-avta-

lens art. 1 nr. 2 bokstav b), som angir retten til innreise, opphold og arbeid i et annet medlemsland for EØS-borgere og deres familiemedlemmer.

EØS-borgere som ønsker å oppholde seg i Norge i mer enn tre måneder, plikter å registrere seg hos politiet eller ved et Servicesenter for utenlandske arbeidstakere. Fristen for registrering er tre måneder etter innreise. EØS-borgeren må ha et gyldig identitetskort eller pass og dokumentere at vilkårene for et oppholdsgrunnlag fylles. Borgeren vil ha gyldig oppholdsgrunnlag hvis han/hun er arbeidstaker, selvstendig næringsdrivende, tjenesteyter eller er student opptatt ved en godkjent utdannings situasjon. Alternativt må borgeren ha tilstrekkelige midler til å forsørge seg selv og eventuelle medfølgende familiemedlemmer. EØS-borgere som ikke fyller vilkårene for et oppholdsgrunnlag, har ikke oppholdsrett utover tre måneder, og må reise ut av Norge. Dette innebærer at en EØS-borger normalt vil miste retten til opphold og dermed også rett til økonomisk stønad i det arbeidsforholdet opphører.

En gruppe kan være i Norge utover tre måneder uten å registrere seg, nemlig EØS-borgere som er arbeidssøkere. Disse kan oppholde seg i Norge i inntil seks måneder dersom de etter tre måneder melder seg som arbeidssøkere hos politiet eller et servicesenter for utenlandske arbeidstakere. Får de arbeid i løpet av denne perioden, inntreer plikten til å registrere seg.

En arbeidstaker eller selvstendig næringsdrivende som opphører å være arbeidstaker eller selvstendig næringsdrivende, beholder oppholdsretten sin i noen tilfeller. Det er når vedkommende er midlertidig arbeidsufør på grunn av sykdom eller ulykke, eller er ufrivillig arbeidsløs etter å ha hatt lønnet arbeid i mer enn ett år og har meldt seg som arbeidsledig hos Arbeids- og velferdsetaten. Også personer som kan dokumentere å være ufrivillig arbeidsløs etter utløpet av en tidsbegrenset arbeidskontrakt av mindre enn ett års varighet, eller ufrivillig har mistet sitt arbeid i løpet av de første tolv månedene, og har meldt seg som arbeidsledig hos Arbeids- og velferdsetaten, beholder oppholdsretten. I disse tilfellene opphører likevel oppholdsretten etter seks måneder.

Departementet er oppmerksom på at det kan forekomme tilfeller hvor EØS-borgere med registreringsbevis søker økonomisk sosialhjelp selv om oppholdsretten er bortfalt. Jeg har derfor satt i gang et arbeid i departementet med å få en bedre oversikt over omfanget av dette og for å avklare hva som kan gjøres, enten rutineendringer eller regelendringer, for å hin-

dre at noen får utbetalt stønad de ikke er berettiget til.

Vi har imidlertid ikke informasjon som tilsier at det er mange EØS-borgere som har rett til økonomisk

stønad i lange perioder med utgangspunkt i et kortvarig arbeidsforhold.

SPØRSMÅL NR. 1096

Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 28. mars 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«I flere av arbeidsmiljølovens paragrafer åpnes det for at det kan inngås avtaler med ”tillitsvalgt i virksomheter som er bundet av tariffavtale”.

Hvilke minstekrav setter loven til hva som omfattes av begrepene ”tillitsvalgt” og ”tariffavtale” i denne sammenhengen?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidsmiljøloven åpner for en viss grad av fleksibilitet, spesielt for virksomheter som er bundet av tariffavtale. Det er ikke like godt kjent blant alle arbeidsgivere, blant annet fordi det ikke er umiddelbart tilgjengelig hva som legges i sentrale begreper i loven. I DN 28. november 2011 skrev arbeidsministeren at ”[k]ravet om tariffavtale er heller ikke omfattende krav – det kan for eksempel være en avtale mellom arbeidsgiver og to ansatte”. Det ville vært formålstjenelig dersom arbeidsministeren i mer detalj kunne redegjøre for hvilke minstekrav som gjelder for bedrifter og ansatte som ønsker å benytte seg av denne fleksibiliteten. Det gjelder for eksempel om hvorvidt ansatte må være tilknyttet en større fagforening, eller om kravene til tillitsvalgte og tariffavtaler kan tilfredsstilles lokalt uten noen form for tilknytning til øvrige arbeidsgiver- eller arbeidstakerorganisasjoner.

Svar:

Hva som skal regnes som en tariffavtale defineres i arbeidstvistloven. En tariffavtale er en avtale mellom en fagforening og en arbeidsgiver eller en arbeidsgiverorganisasjon om arbeids- og lønnavkår eller andre arbeidsforhold. Det stilles i loven krav om

at tariffavtalen skal opprettes skriftlig, og at den bør inneholde bestemmelser om ikrafttredelsestidspunkt, varighet og oppsigelsesfrist.

En fagforening defineres i samme lov som enhver sammenslutning av arbeidstakere eller av arbeidstakernes foreninger som har til formål å ivareta arbeidstakernes interesser overfor deres arbeidsgivere. Det stilles verken organisatoriske krav eller krav til medlemstall. Små og løst organiserte sammenslutninger av arbeidstakere med det nevnte formål vil derfor være fagforeninger i lovens forstand. På den annen side vil begrepet også omfatte sammenslutninger av flere foreninger.

Lovens tariffavtalebegrep er på bakgrunn av dette både enkelt og omfattende. Det favner alt fra hovedavtaler, landsomfattende tariffavtaler og avtaler med eller for en enkelt virksomhet. I prinsippet kan to arbeidstakere i fellesskap inngå tariffavtale med arbeidsgiver.

Begrepet tillitsvalgt defineres ikke i loven. Av forarbeidene går det fram at hvem som skal regnes som tillitsvalgte må avgjøres etter en fortolkning av de enkelte bestemmelser i loven. Det sentrale er at den tillitsvalgte representerer de arbeidstakere som berøres av de konkrete spørsmål det er tale om. Videre fremkommer det av forarbeidene at termen ”tillitsvalgt” ikke skal forstås snevert som bare representanter for arbeidstakere som er organisert i tradisjonelle fagforeninger/fagforbund. Begrepet kan også omfatte representanter for en fast eller ad-hoc sammenslutning av to eller flere personer uten organisasjonsmessig tilknytning, for eksempel en såkalt husforening. Begrepet kan i tillegg omfatte andre valgte representanter for arbeidstakere som ikke er fagforeningsmedlemmer.

SPØRSMÅL NR. 1097**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 30. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at kreftmedisinen ipilimumab snarest blir tilgjengelig for pasienter med alvorlig føflekkreft med spredning, og hva vil statsråden gjøre for å forenkle prosedyrene slik at nye medisiner kan komme inn under refusjonsordningen og kan bli raskere tilgjengelig for norske pasienter?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede vil vise til oppslagene i TV2 denne uken hvor vi ser en pasient fra Hordaland som har vært med på et forsøksprosjekt med kreftmedisinen ipilimumab og opplever å ha fått livet i gave på nytt. Samtidig ser vi en 20 år gammel mann, som også har malignt melanom med spredning hvor legene sier at de ikke kan gjøre mer med de behandlingsmetoder som er tilgjengelig. I Danmark har dette legemiddelet vært tilgjengelig siden oktober 2011. I Norge er medikamentet godkjent, men det hevdes at det nå gjøres en kost/nytte vurdering. En behandling for denne personen er anslått å koste 800.000 kroner. Så lenge dette oppfattes som en ny og lovende behandling for en pasientgruppe som til nå har hatt meget dårlig prognose, så virker det meningsløst for undertegnede at ikke medisinen blir raskt tilgjengelig og kommer inn under refusjonsordningen.

Det er også grunn til å stille spørsmål om hvorfor det tar så mye lenger tid å få godkjent nye medikamenter og å få tatt dem i bruk i Norge enn det vi kan se fra våre naboland. Helsedirektøren antyder i oppslaget i TV2 at en skal se på rutinene for dette, og det synes åpenbart at det her må være mulig å få til langt raskere fremdrift, og en langt bedre refusjonsordning, til beste for norske pasienter.

Svar:

Legemiddelet representanten Gåsvatn viser til heter Yervoy og inneholder virkestoffet ipilimumab. Behandlingen består av fire kurer som gis på sykehus over en tre måneders periode. Helsedirektoratet vurderer tilgjengelig internasjonal kunnskap. Det vil, ut fra det vi vet i dag, for de fleste være livsforlengende behandling og ikke kurativ behandling. Legemiddelet har alvorlige og for noen pasienter livstruende bivirkninger.

På generelt grunnlag vil jeg si at jeg i likhet med representanten Gåsvatn er veldig opptatt av at norske kreftpasienter skal få rask tilgang til ny kreftbehandling med tilstrekkelig dokumentert effekt i den of-

fentlige helsetjenesten. I tillegg arbeider departementet for å legge til rette for at flere pasienter kan få tilgang til utprøvende behandling under trygge forhold gjennom deltakelse i kliniske studier. Norge ligger i verdenstoppen når det gjelder midler til helsetjenester. Dette er et godt utgangspunkt for å kunne tilby norske pasienter den behandling de etter en medisinskfaglig vurdering har størst nytte av.

Norge har gjennom EØS-avtalen forpliktet seg til et felles europeisk godkjenningssystem for en rekke viktige nye legemidler. Dette innebærer at disse legemidlene godkjennes (får markedsføringstillatelse) samtidig i hele Europa. Norge er forpliktet til et felles europeisk godkjenningssystem for en rekke nye legemidler (EØS-avtalen). Disse legemidlene godkjennes i en sentral prosedyre for hele Europa. Norge har 30 dager på seg til å fatte likelydende vedtak. Det betyr at viktige nye legemidler maksimalt blir godkjent en måned etter resten av Europa. Det aktuelle legemiddelet fikk markedsføringstillatelse i Norge 13. juli 2011.

For å styrke arbeidet med innføring av nye behandlingsmetoder i Norge, er det under etablering et nytt system for innføring og oppfølging av nye metoder i spesialisthelsetjenesten. Systemet skal også sikre at nye metoder som er ineffektive og/eller skadelige for pasientene ikke tas i bruk, og bidra til utfasing av gamle metoder. Det skal brukes internasjonalt anerkjente systemer for metodevurdering av foreliggende dokumentasjon om effekt, bivirkninger og kost-nytte på lokalt, regionalt og nasjonalt nivå for å understøtte beslutninger om innføring av nye metoder. Systemet skal sikre lik tilgang til nye og effektive metoder.

De regionale helseforetakene skal tilpasse virksomheten til de økonomiske rammebetingelsene som Stortinget har lagt for sektoren og bidra til at de ressurser som stilles til rådighet over basisbevilgningen og den innsatsstyrte finansieringen benyttes på en effektiv måte og kommer pasientene til gode. Faglige retningslinjer er viktige for å sikre mest mulig lik prioritering nasjonalt, også når det gjelder å ta i bruk nye behandlingsmetoder.

Helsedirektoratet publiserer handlingsprogrammer med behandlingsretningslinjer for de ulike kreftformene som regionale helseforetak er forpliktet til å følge. Disse handlingsprogrammene oppdateres jevnlig basert på ny kunnskap. Helsedirektoratet har for tiden fem nye kreftlegemidler til vurdering for inklusjon i handlingsprogrammene. Det omtalte legemiddelet er ett av disse.

Jeg mener at vi må ha gode rutiner for raskt å kunne introdusere nye legemidler som er dokumentert effektive og trygge. Jeg er informert om at Helse- og omsorgsdepartementet raskt vil vurdere om internasjonale erfaringer gir grunnlag for å innføre dette legemiddelet i våre behandlingsretningslinjer. Det vil til slutt være en medisinsk faglig vurdering hva som vil være hensiktsmessig behandling for den enkelte pasient.

SPØRSMÅL NR. 1098

Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 27. mars 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hva er begrunnelsen for at Norge ligger så langt etter i forhold til disse landene i vårt arbeid med å styrke barns rettigheter internasjonalt, og hva gjøres konkret nå for at Stortinget raskest mulig skal kunne få ta stilling til ratifikasjon av den nye tilleggsprotokollen?»

BEGRUNNELSE:

FNs generalforsamling vedtok i desember en tilleggsprotokoll til FNs barnekonvensjon som gir en klagemekanisme for brudd på denne konvensjonen. Da tilleggsprotokollen ble lagt fram for signering 28. februar, ble Finland det første nordiske landet som signerte. Belgia, som i likhet med Norge har inkorporert Barnekonvensjonen i egen lovgivning, var et annet av de 20 landene fra hele verden som viste lederskap ved å signere først.

I svar på spørsmål fra representantene Ine Eriksen Søreide og Øyvind Håbrekke (Dokument 15:632 (2010-2011) og Dokument nr. 15:348 (2010-2011)), begrunnet utenriksministeren sine reserver mot den nye tilleggsprotokollen, men understreket at regjeringen fortsatt ikke hadde tatt stilling til spørsmål om ratifikasjon. Siden den gang har det gått over ett år. Norge blir sett på som et foregangsland i spørsmål om barns rettigheter og den manglende norske støtten blir lagt merke til av land som det vil være særlig ønskelig å ratifiserer den nye klagemekanismen. Det er

grunn til å undres over hvorfor det skal ta så lang tid for Norge å vurdere dette spørsmålet når likesinnede land som Finland, Belgia, Tyskland, Østerrike og Spania har sett på dette som uproblematisk.

Svar:

Arbeidet for å styrke menneskerettighetene generelt og barns rettigheter spesielt er prioritert av Regjeringen. Fremme av barns rettigheter er høyt prioritert både nasjonalt og internasjonalt. Norge er blant de største bidragsyterne til FNs barnefond, UNICEF, og støtter en rekke internasjonale organisasjoner og tiltak for fremme av barns rettigheter.

FNs barnekonvensjon er inkorporert i norsk rett gjennom menneskerettsloven. Dette innebærer at konvensjonen gjelder som norsk lov og at den er gitt forrang i tilfelle motstrid med annen norsk lovgivning. Konvensjonens stilling i Norge er dermed sterkere enn i de fleste andre land.

Den nye tilleggsprotokollen til Barnekonvensjonen ble vedtatt av FNs generalforsamling 12. desember 2011 og formelt åpnet for undertegning 28. februar 2012, da 20 land undertegnet protokollen. Det er ikke tatt nærmere stilling til spørsmålet om norsk ratifikasjon av tilleggsprotokollen. Vi vil måtte foreta en nærmere gjennomgang av konsekvensene av ratifikasjon av protokollen før vi kan ta en beslutning i dette spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 1099**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 30. mars 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Som statsråden er kjent med har undertegnede flere ganger tatt opp spørsmål i forbindelse med at et privat firma tilbød gratis masse til SVV fordi de gjerne ville bli kvitt massen og SVV trengte masse til utbyggingen av E-6 i Hedmark. Allikevel hentet man massen fra andre steder noe som må ha medført ekstra kostnader for staten og derigjennom skattebeta-lerne.

Mener statsråden at slikt er i orden, og hvilke rutiner har man for å forsikre seg om at staten forholder seg profesjonelt og at ikke personlige forhold spiller inn?»

BEGRUNNELSE:

Med jevne mellomrom blir vi kontakt av personer og bedrifter som opplever at de blir motarbeidet av enkeltpersoner i Statens vegvesen (SVV). Jeg håper virkelig ikke dette er et stort problem. Men jeg har fått høre om flere tilfeller og jeg forstår derfor også at de som har opplevd dette reagerer kraftig når de opplever at Statens vegvesen i det ene øyeblikket sier at man må bygge ned fordi man ikke har penger. Samtidig som man i neste øyeblikk sier nei til å ta imot tilbud om mye billigere masse eller som i tilfellet på Hedmark helt gratis masse. Når man får høre og se slike eksempler så er det jo ikke rart at mange lurer på hva som skjer.

Svar:

Jeg har besvart spørsmål om denne saken fra Fremskrittspartiets representanter tidligere, jf. spørsmål nr. 1494 (2008-2009) og spørsmål nr. 695 (2009-

2010). Deretter har jeg svart på brev fra Fremskrittspartiets stortingsgruppe om deleieren av Innlandsporsens Eiendom AS' partipolitiske tilhørighet kan ha hatt betydning for den valgte løsningen, jf. brev fra meg datert 5. oktober 2010.

Som jeg har svart tidligere var det en forutsetning i kontrakten mellom Statens vegvesen og entreprenøren at prosjektet skulle benytte sprengt stein fra porsellen så langt det rakk og masseoverskudd fra nabororsellen i sør. Det er god ressursutnyttelse både økonomisk og miljømessig at prosjekter av denne typen tar i bruk ressurser som er tilgjengelige på stedet vegbyggingen skal foregå.

I tillegg til massene fra veglinja hadde prosjektet behov for om lag 215 000 m³ steinmasse av styrkemessig bedre kvalitet enn den sprengte steinen fra veglinja. Entreprenøren sto etter avtalen med Statens vegvesen fritt til å velge hvor denne massen skulle hentes fra. Tilbudet om å benytte stein fra Innlandsporsen Eiendom AS innebar at entreprenøren måtte sprengre fast fjell, knuse steinmassene, sikte og fraksjonere dem mot godtgjørelse til eieren av tomten. Etter min kjennskap var det også entreprenørens og Statens vegvesens forståelse at disse massene ble tilbudt prosjektet til markedspris. Entreprenøren valgte å ivareta behovet for ytterligere steinmasser gjennom å hente dem fra pukkverket på Sørli, der man ble tilbudt ferdig bearbeidede masser av dokumentert god kvalitet.

Jeg mener at Statens vegvesen og entreprenøren har forholdet seg profesjonelt i denne saken, og at det ikke er grunnlag for å si at personlige forhold har spilt inn.

SPØRSMÅL NR. 1100**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Erlend Wiborg****Besvart 25. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren påta seg ansvaret for økonomiske ekstrautgifter på prosjekter som ble satt i gang av staten selv?»

BEGRUNNELSE:

Staten satte i gang med byggingen av den nye Kråkerøy-forbindelsen og prosjektet ble underveis overført Østfold fylkeskommune 1. januar 2010. Økonomien i prosjektet ser nå ut til å sprekke og mange mener det blir urimelig at denne ekstrakostnaden overføres fylkeskommunen som allerede har for lite midler til å ruste opp etterslepet av øvrig veinett i fylket.

Svar:

Ved gjennomføring av forvaltningsreformen overtok fylkeskommunene ansvaret for store deler av øvrig riksvegnett. Fylkeskommunene overtok ansvaret for dette vegnettet med den standard det hadde og

tilhørende rettigheter og forpliktelser slik de var på overtagelsestidspunktet, jf. Ot.prp. nr. 10 (2008-2009), side 33. Budsjettmessig ble midler til tidligere øvrige riksveger som var overført til fylkeskommunen, trukket ut av riksvegbudsjettet og lagt inn i rammetilskuddet. I forbindelse med forvaltningsreformen foreslo Regjeringen i tillegg en betydelig økning av midlene som bevilges som del av rammetilskuddet, og dette ble vedtatt av Stortinget. Videre har Regjeringen innført en ordning med statlig rentekompensasjon til fylkeskommunene knyttet til investeringstiltak (nybygg og rehabilitering) på fylkesvegnettet og kollektivtransporttiltak, bl.a. bybaner. Ordningen er basert på renter til å dekke en årlig investeringsramme på 2 000 mill. kr.

Midler til det samlede fylkesvegnettet dekkes av fylkeskommunenes frie inntekter (rammetilskudd og skatteinntekter). Ved kostnadsoverskridelser på prosjekter innenfor det vegnettet som ble omklassifisert til fylkesveg, har fylkeskommunen ansvaret for de forpliktelsene som staten hadde tidligere.

SPØRSMÅL NR. 1101**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Erlend Wiborg****Besvart 27. mars 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Hva har statsråden gjort for å få fortgang i denne saken og vil hun presse på for å få en raskere avgjørelse?»

BEGRUNNELSE:

Svinesundterskelen har gjennom mange år skapt store problemer for næringslivet i Halden og skaper en utrygg fremtidig for mange arbeidsplasser og hindrer videre utvikling. Selv om vi er avhengig av Sverige i denne saken er det viktig med et sterkt press fra Norge i denne saken.

Svar:

Utbedring av innseilingen til Halden ble omtalt i Kystverkets handlingsprogram 2002-2011. Målet

med prosjektet var blant annet at fartøy som seiler inn til Halden skulle kunne øke sitt dypgående fra 7,3 meter til 10,3 meter. Drøyt halvparten av de påtenkte inngrepene ville måtte gjennomføres på svensk grunn, ettersom riksgrensen mellom Sverige og Norge går midt i sundet. Iddefjorden er en av Sveriges svært få terskelfjorder, og har et særpreget artsmangfold.

I denne sammenhengen gjennomførte Kystverket en omfattende planprosess med formål å klargjøre omfang og konsekvenser av en utdyping av innseilingen til Halden gjennom Ringdalsfjorden. Kystverket fulgte de prosesskrav som følger av plan- og bygningslovens bestemmelser, og det ble gjennomført en konsekvensutredning etter norsk lovgivning. Etter krav fra Miljøverndepartementet ble det utredet som en sak med grenseoverskridende virkninger som

krevde koordinering mot svenske myndigheter. Svenske myndigheter var gjennom planprosessen kritisk til mulige negative virkninger på miljøet som følge av tiltaket, og de behandlet saken som såkalt Regjeringsbeslutning. I høringsuttalelser og behandlinger i den svenske regjeringen kom det uttalelser om at tiltaket ble ansett som skadelig for det biologiske miljøet i Ringdalsfjorden, og at det således ikke ville bli gitt tillatelse fra Sverige.

På bakgrunn av dette ble innseilingen til Halden ikke omtalt som et aktuelt prosjekt i St. meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015 som ble fremmet av Bondevik II-regjeringen, og Kystverket informerte i etatens handlingsprogram for 2006-2015 om at det ikke vil bli arbeidet med denne saken i planperioden.

Spørsmålet om en mulig utbedring av innseilingen til Halden har vært drøftet mellom svenske og norske myndigheter også etter at NTP 2006-2015 ble lagt fram, blant annet i et møte mellom den daværende svenske statssekretær Elisabet Falemo i Miljödepartementet og den daværende norske fiskeri- og kystministeren Helga Pedersen 17. mars 2009. Dette møtet ble fulgt opp med et møte hos Länsstyrelsen i Västra Götaland 24. juni 2009, hvor berørte svenske og norske myndigheter deltok. Etter å ha mottatt konklusjonene fra dette møtet anmodet Fiskeri- og kystdepartementet i et brev av 16. februar 2009 om at det svenske Miljödepartementet skulle tilkjennegi sitt syn på om det er mulig å gå videre med en miljøkonsekvensutredning for innseilingen til Halden, sett i lys av områdets Natura 2000-vern.

I sitt svar 10. juni 2010 fremholder statssekretær Elisabet Falemo blant annet at ”Jag anser at det är mycket viktig att Sverige och Norge samarbetar för att skydda värdefulla naturmiljöer i våra gränstrakter. Jag kan inte närmare kommentera förutsättningarna för en fortsatt utredning av projektets miljökonsekvenser.”

På denne bakgrunn ba Fiskeri- og kystdepartementet i brev av 7. juli 2010 Kystverket om å gjennomføre en miljøutredning for Iddefjorden/Ringdalsfjorden i innseilingen til Halden. Denne miljøutredningen skulle være grunnlag for å vurdere eventuelle videre undersøkelser og planarbeid i området.

I rapporten som Kystverket utarbeidet, blir det pekt på at Riksdagen i 2004 avslo et forslag om å avvise behandlingen av spørsmålet om sprengingsarbeider i Iddefjorden. Det er derfor en mulighet for den svenske regjeringen kan behandle tiltaket ”forbedret seilingsled i Iddefjorden”, dersom et slikt tiltak er av viktighet for riket. I så fall må det skje en avveining mellom de ulike interessene, og avgjørelsen om tiltak vil måtte tas av regjeringen.

Som oppfølging av denne rapporten fikk Kystverket ved brev av 21. oktober 2011 i oppdrag å kontakte relevante svenske myndigheter for å bringe klarhet i hva som kan aksepteres av skade på det aktuelle Natura-2000 området. Fra Fiskeri- og kystdepartementet sin side ble det pekt på at det i denne sammenhengen må bringes klarhet i hvilke undersøkelser svenske myndigheter vil kreve, utover det som ble gjort i 2001. Kystverket har kontakt med svenske myndigheter, hvor de har orientert om oppdraget fra departementet og vist til hvor stor betydning innseilingen til Halden har for næringsliv og industri i området. De fortsetter arbeidet for å få en best mulig avklaring av det oppdraget som er gitt etaten.

Ettersom utdypingen av innseilingen til Halden er ønsket av lokale myndigheter og industri i Halden, har vi på politisk nivå nylig bedt om et møte med det svenske Miljödepartementet for å drøfte mulige løsninger, herunder om dette tiltaket for Halden havn er av vesentlig allmenn interesse i henhold til den svenske miljølovgivningen. Dato for et slikt møte er ennå ikke avklart.

SPØRSMÅL NR. 1102**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 10. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt skriftlige spørsmål 961 om forhold innenfor taxinæringen og de svar som er gitt fra Samferdselsministeren. I begrunnelsen for spørsmålet er det gjengitt reaksjon fra informasjonssjefen i Oslo Taxi på at Arfhan Bhatti har fått kjøreseddel for taxi. Det er politiet som utsteder kjøreseddel ihht. yrkestransportloven § 37.

Hvordan mener statsråden at politiet følger opp hensyn til taxibrukernes trygget og lovkrav om både skikkethet og kjentmannsprøve når de utsteder kjøreseddel for taxi?»

Svar:

På generelt grunnlag kan jeg vise til yrkestransportloven kap. 7 A, som har nærmere bestemmelser om kjøresedler. Denne loven tilligger Samferdselsdepartementets ansvarsområde.

Det er imidlertid politiet som behandler søknad om kjøreseddel, med Politidirektoratet som klageinstans.

Av yrkestransportloven § 37a fremgår det at den som skal drive persontransport mot vederlag med drosje, selskapsvogn, turvogn og motorvogn som er spesielt utformet og/eller utstyrt for transport av funksjonshemmede, må ha kjøreseddel i tillegg til førerkort for vedkommende motorvogngruppe.

Når det gjelder kjentmannsprøve, kan det vises til yrkestransportloven § 37c.

Vilkårene for å få kjøreseddel fremgår av yrkestransportloven § 37 c. Ett av vilkårene er at den som skal få kjøreseddel må ha »slik vandel at politiet ikkje finn vedkommande uskikka til å virke som førar».

Politidirektoratet har i Rundskriv 2007/001 av 9. februar 2007 i pkt. 3.9 gitt nærmere retningslinjer om saker vedrørende kjøresedler.

Følgende retningslinjer er bl.a. gitt i pkt. 3.9.2 med hensyn til vandel og skikkethet:

«Det stilles strengere krav til vandel og skikkethet for å få kjøreseddel enn for å få førerkort. Ved vurderingen av vandelen skal det ikke bare legges vekt på om vedkommende er å anse som trafikkpålitelig, jf. det som er uttalt om dette under 3.1.5, men også om vedkommende har vist en atferd som gir grunn til å tro at han er skikket til å drive persontransport mot vederlag som yrkesbeskjeftigelse».

Når det gjelder grunnlag for nektelse, fremgår følgende av pkt. 3.9.3:

«Grunnlag for nektelse vil kunne være domfellelse for overtredelse av vegtrafikklovgivningen, vinningsforbrytelser (tyveri og heleri) og bruk og kjøp av narkotika. Videre vil domfellelse for sedelighets- og voldsforbrytelser være klart grunnlag for å nekte erverv av kjøreseddel.

Dersom det fremkommer opplysninger som tyder på at søkeren har personlighetsbrist som gjør vedkommende uskikket til å virke som drosje- eller bussjåfør, bør en søknad avslås selv om siste forhold ligger langt tilbake i tid».

Avslutningsvis vil jeg bemerke at det er viktig å ha krav til vandel og skikkethet for å få kjøreseddel, herunder sett hen til publikums trygghet. Videre at vi har regelverk og praksis som ivaretar dette. Jeg legger til grunn at regelverket ivaretar en god mulighet for politiet til å kunne avslå søknader fra personer som ikke synes egnet til å utføre persontransport.

SPØRSMÅL NR. 1103**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 30. mars 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«En ny rapport viser at nordmenn handler enda mer i Sverige og at dette dermed gir enda større utfordringer til det norske næringslivet langs grensen som f.eks. i Hedmark.

Hva vil statsråden bidra med for å hjelpe det norske næringslivet i konkurranse mot Sverige?»

BEGRUNNELSE:

I tidligere svar på spørsmål i spørretimen fra undertegnede til Finansministeren angående grenshandel og tap av norske arbeidsplasser synes det som om Finansministeren hadde en forholdsvis liten interesse av skjevfordelingen mellom Norge og Sverige i svensk favør.

Svar:

Ifølge Statistisk sentralbyrås (SSB) grenshandelsundersøkelse handlet nordmenn for 11,5 mrd.

kroner på dagsturer til utlandet i 2011. Dette er en økning på 9 pst. fra 2010. Tallene er basert på en utvalgsundersøkelse, og SSB påpeker at usikkerheten rundt kvartalstall er betydelig.

Grenshandelen mellom Norge og Sverige påvirkes i første rekke av prisforskjeller og av forskjeller i vareutvalg. Det relative prisnivået mellom Norge og Sverige påvirkes blant annet av det generelle lønns- og kostnadsnivået i landet, av ulikheter i skatter og avgifter, av tollvernet på landbruksprodukter og av endringer i valutakurser. Avgiftene på typiske grenshandelsvarer som alkohol og tobakk skal bidra til redusert forbruk av helseskadelige varer og i tillegg sikre statlige inntekter. Samtidig må ikke avgiftsnivået bli så høyt at negative og utilsiktede virkninger på illegalt forbruk og grenshandel blir for store.

Regjeringen legger vekt på å føre en økonomisk politikk som understøtter en fortsatt balansert utvikling i norsk økonomi. Det er viktig for norsk næringsliv.

SPØRSMÅL NR. 1104**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos****Besvart 30. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at pasienter som selv har finansiert behandling får vurdert om de på tidspunktet var rettighetspasienter, og slik kan få refusjon for sine utgifter til behandling, og kan statsråden garantere at pasienter som lider av denne sykdommen som opplever fristbrudd som følge av manglende kompetanse og kapasitet på behandlingssiden i Norge får tilbud om dette utenlands?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til statsrådets svar på mitt spørsmål Dok:15:1020 (2011-2012) om tilbudet til kjeveskadde. Det fremgår av statsrådets svar at det ikke mangler kompetanse og tilbud til pasienter med alvorlig temporomandibulær dysfunksjon (TMD.) Dette står i

sterk kontrast til det direktoratet skriver i sitt brev til helsedepartementet i februar 2011, der man uttaler at det mangler både kompetanse og tilbud. Videre skriver departementet i brev til direktoratet datert 1.03.2012 "Direktoratet vurderer at tilbudet til pasienter i Norge ikke er godt nok og anbefaler tiltak for å bygge opp kompetansen i alle deler av helsetjenesten". Videre sies det "det er behov for å øke kunnskap og kompetanse i hele behandlingsskjeden. Statsråden viser til at informasjon til pasienter som lider av denne sykdommen åpenbart har vært for dårlig. Mange pasienter har grunnet manglende informasjon, tilgang på kvalifisert behandling og dokumentasjon fra direktoratet om at det mangler et kvalitativt godt tilbud i Norge, selv valgt å finansiere behandling utenlands. Disse pasientene har tatt opp store lån etter å ha gått årevis uten riktig behandling. Dersom

riktig tilbud hadde vært tilgjengelig i Norge, hadde disse pasientene neppe satt seg i gjeld for å få gjennomført operasjon utenlands.

Disse pasientene bør derfor etter mitt syn få vurdert om de ikke på tidspunktet behandlingen fant sted var rettighetspasienter og slik få refusjon for sine behandlinger. Det må videre forventes at dersom kompetanse og kapasitet i tjenesten medfører at denne pasientgruppen ikke får behandling mens departementet og direktoratet arbeider videre med saken får finansiert nødvendig behandling i utlandet.

Svar:

Rettighetspasienter som har fått behandling i utlandet kan med hjemmel i pasient- og brukerrettighetsloven § 2-1b femte ledd, jf. prioriteringsforskriften § 3, i ettertid søke om å få refundert kostnadene. Stortinget har vedtatt at refusjon etter denne bestemmelsen forutsetter at det ikke finnes et adekvat behandlingstilbud i Norge. Som det fremgår av mitt brev av 16. mars 2012 finnes det både behandlingstilbud og faglig kunnskap og kompetanse i Norge. At

det finnes et behandlingstilbud i et annet land, som pasienter primært måtte ønske å motta, gir i henhold til lovverket ikke rett til refusjon så lenge det finnes et tilbud i Norge.

Det er presisert i prioriteringsforskriften § 3 at manglende kapasitet i spesialisthelsetjenesten ikke gir rett til behandling i utlandet etter pasient- og brukerrettighetsloven § 2-1b femte ledd. Pasienter som blir vurdert som rettighetspasienter og opplever fristbrudd, kan henvende seg til HELFO og få tilbud om behandling, om nødvendig i utlandet. Pasienter som er blitt henvist til spesialisthelsetjenesten og vurdert å ikke være rettighetspasienter, det vil si at de ikke har et rettskrav på helsehjelp, har heller ikke rett til helsehjelp i utlandet.

Helsedirektoratet har kartlagt at det finnes kompetanse i Norge, selv om slik kompetanse er ulikt fordelt og lite samordnet. På bakgrunn av den kunnskap som er samlet, er det nå lagt et løp for at TMD-pasientene skal kunne gis et mer samordnet behandlingsopplegg i Norge, jf. mitt brev til Stortingets president 16. mars i år.

SPØRSMÅL NR. 1105

Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 30. mars 2012 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hvor mange vederlagsfrie kvoter får henholdsvis Naturkraft AS sitt gasskraftverk på Kårstø og Statoil sitt kraftvarmeverk på Mongstad i 2012, og hva er den antatte verdien på disse kvotene?»

BEGRUNNELSE:

På Stavanger Aftenblad sin nettportal aftenbladet.no kan vi 20.mars 2012 lese at gasskraftverket på Kårstø ikke har vært i drift siden mai 2011. Kraftanalytikere mener også at dette vil være situasjonen i 2012, mye på grunn av forholdet mellom gassprisen og strømprisen.

Gasskraftverket på Kårstø er kvotepliktig, og er en del av det europeiske kvotesystemet, ETS. Norge har fått godkjent at gasskraftverket på Kårstø skal få en viss andel av sine kvoter vederlagsfritt fra Staten.

Siden Kårstø ikke produserer strøm, og således ikke slipper ut CO₂, vil Naturkraft AS kunne selge disse kvotene videre innenfor det europeiske kvotemarkedet.

Også Statoils kraftvarmeverk på Mongstad er i en tilsvarende situasjon, da de fikk tildelt 476 366 vederlagsfrie kvoter i 2011, men brukte kun 373 937.

Svar:

Ifølge klimakvotelova § 8 kan ”andre kraftverk enn høgeffektive kraftvarmeverk” – til dømes Naturkraft AS sitt gasskraftverk på Kårstø – søkje om å få tildelt kvotar basert på ein formel der normert driftstid er sett til 2 500 timar per år. Naturkraft AS sitt gasskraftverk på Kårstø har på grunnlag av denne regelen fått tildelt 323 468 kvotar for 2012. Med ein antatt kvotepris på 8 Euro eller ca 60 kroner er desse kvotane verd om lag 19,4 millionar kroner.

Ifølge klimakvoteforskrifta § 3-3 kan nye høgeffektive kraftvarmeverk – til dømes Statoil AS sitt kraftvarmeverk på Mongstad – søkje om å få tildelt kvotar frå ein kvotereserve som er forbeholdt høgeffektive kraftvarmeverk, basert på ein formel der normert driftstid er satt til 7 500 timar per år. Statoil sitt kraftvarmeverk på Mongstad har på grunnlag av den-

ne regelen fått tildelt 476 366 kvotar for 2012. Med ein antatt kvotepris på 8 Euro eller ca 60 kroner er desse kvotane verd knapt 28,6 millionar kroner.

Kvotar som vert tildelt vederlagsfritt, men som

ikkje brukast, kan ikkje trekkjast tilbake av staten. Dette er ikkje muleg etter klimakvotelova. Bakgrunnen for regelen er at trugsel om å trekkje tilbake kvotar skapar eit insentiv til å oppretthalde drifta.

SPØRSMÅL NR. 1106

Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 29. mars 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Utbyggingstakten vi har i Norge idag når det gjelder veg og bane holder ikke mål. Vi er et av verdens rikeste land, men med en infrastruktur som råtner på rot. Dette ødelegger konkurransevnen for våre bedrifter, samtidig som de fleste veier er svært trafikkfarlige.

Hvilken plan for utbygging av Norges hovedveg- og banenett har Statsråden, og hvor mye penger må til hvert år for at det skal være et tipp-topp hovedveg og banenett i Norge innen 2032, slik statsråden lover?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden sier 09.03.12, i sitt svar på mitt spørsmål at statsrådets ambisjoner er at vi i Norge skal ha et tipp-topp hoveveg- og banenett i løpet av 20 år. Altså innen 2032 skal dette være på plass. Vegdirektøren sa i et møte i Kristiansand tidligere denne måneden at dersom man fortsatte å øke budsjettene i NTP med 45 % ville dette arbeidet ta 30 år. Det vil da med andre ord si at en økning på 45 pst. i kommende NTP er for lite for å nå statsrådets ambisjoner.

Svar:

Vi er alle enige om at transportsystemet i Norge trenger opprusting, noe som er bakgrunnen for at regjeringen har nær doblet satsingen siden den avløste Bondevik II-regjeringen. Min ambisjon om et godt veg- og banenett i løpet av de neste 20 år ligger derfor fast.

Jeg kjenner meg ikke helt igjen i beskrivelsen av en infrastruktur som "råtner på rot". Det har i de siste årene blitt tatt et krafttak i denne sektoren, både med tanke på investeringer i ny infrastruktur, og med tanke på drift og vedlikehold. Det skulle være kjent at gjeldende Nasjonal transportplan for årene 2010-2019 er en historisk stor satsing på samferdsel, med en økning på 100 mrd. kr sammenliknet med den for-

utgående planen. Så langt er dette fulgt opp i de årlige budsjettene. Denne regjeringen har altså fulgt opp det som er lovet.

Representant Godskesen har rett i sitt syn på at infrastrukturen tidvis har vært forsømt i Norge. Dette er et resultat av manglende satsing over en lang periode, f.eks. i årene 2001-2005, som nevnt. Det er dette regjeringen nå arbeider for å rette opp, slik at vi kan få et effektivt, tilgjengelig, sikkert og miljøvennlig transportsystem som dekker samfunnets behov for transport og i tillegg fremmer regional utvikling.

I spørsmålet fra representant Godskesen hevdes det også at "...de fleste veger er svært trafikkfarlige". Da vil jeg minne om at norsk transportpolitikk er bygget opp rundt nullvisjonen. Dette betyr at vi har en langsiktig visjon om at ingen skal bli drept eller hardt skadd i trafikken. Det er gledelig å se at disse tallene viser en klar nedadgående trend. Spesielt gledelig er det at denne trenden er fallende samtidig som trafikkmengden har vært, og er, økende. Det er derfor gledelig å se at innsatsen for et sikrere transportsystem gir resultater. Jeg kan imidlertid forsikre at vi likevel ikke er fornøyde. Arbeidet med ytterligere å bedre trafiksikkerheten vil ha høy prioritet også i årene som kommer.

Konkurransevnen for norske bedrifter er avhengig av en rekke forhold. Ett viktig element er transportkostnader. I inneværende Nasjonal transportplan er det i kapittel 5 redegjort for hvor mye de bedriftsøkonomiske kostnadene vil bli redusert som følge av investeringsprosjektene i planen. Investeringsprosjektene på jernbane og på veg vil samlet redusere de bedriftsøkonomiske transportkostnadene med over 21 mrd. kr (2009 kr).

Transportetatene og Avinor la 29. februar i år frem sitt forslag til neste transportplan basert på ulike økonomiske rammer. Her kom det frem at de mener behovet for midler til drift, vedlikehold og fornyelse er svært stort. Samtidig viser de også til store behov når det gjelder investeringer. I dette forslaget er det

også lagt opp til en ytterligere styrking av trafikksikkerheten, og i de såkalte virkningsberegningene i kapittel 8 fremgår det at det at de ulike forslagene vil bidra til å redusere de bedriftsøkonomiske kostnadene ytterligere.

Det er umulig å si allerede nå hvor mye som skal

prioriteres til samferdsel i de ulike år frem mot 2032, men jeg kan love at regjeringen vil satse videre på samferdsel. De konkrete beløpene må vi komme tilbake til i neste Nasjonal transportplan - som legges frem for Stortinget neste vår - og i de etterfølgende årlige budsjettene.

SPØRSMÅL NR. 1107

Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 30. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Jeg har hatt en del henvendelse fra mennesker med kreftdiagnoser angående hjelp fra det offentlige når bivirkninger av strålebehandling/cellegift inntrer. Noen mister håret, andre får bivirkninger som gjør at tennene løsner og faller ut. De som har henvendt seg til meg sier at når tennene forsvinner/faller ut pga ovennevnte behandling er det ingen støtte å hente hos det offentlige.

Medfører dette virkelig riktighet og i tilfelle, hvorfor er det forskjellsbehandling på hjelp ved noen typer påviste bivirkninger?»

Svar:

Folketrygden yter stønad til nødvendig tannbehandling i forbindelse med behandling av kreftsykdom. Dette gjelder både de situasjoner hvor kreftsykdommen påvirker kjever/tenner, og hvor behandlingen av kreftsykdommen får konsekvenser for kjever/tenner. Reglene for stønad forutsettes å være godt kjent hos samtlige tannleger i landet.

Kreftforeningen utga senest i mars 2011 en bro-

sjyre som inneholder oversikt over rettigheter for pasienter og pårørende i forbindelse med kreftsykdom. Brosjyren omfatter både trygderettigheter, pasientrettigheter og andre tilbud. Rettigheter til trygdestønad til tannbehandling blir beskrevet på en informativ måte. Nettutgaven av brosjyren blir regelmessig oppdatert, og finnes på foreningens hjemmeside: www.kreftforeningen.no.

Trygdens stønad til tannbehandling ytes med 100 pst etter statens takster. Som følge av fri prissetting av tannhelsetjenester kan tannlegens pris være høyere enn honorartakst. Differansen mellom tannlegens pris og statens takster må pasienten betale selv. Statens takster ble i gjennomsnitt økt med om lag 25 prosent fra 1. januar 2012. Det innebærer at pasientens egenbetaling er blitt betydelig redusert.

I 2012-budsjettet har Stortinget bevilget tilskudd til oppstart av forsøk med tannhelsetilbud på sykehus. Kartlegging av og tilbud om nødvendig tannhelsehjelp til kreftpasienter under behandling og oppfølging på sykehus vil bli en sentral del av dette forsøket.

SPØRSMÅL NR. 1108**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 30. mars 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«I Bergens Tidendes sak (16.03.12) om Entra Eiendoms datasenterplaner er næringsministeren intervjuet. I følge intervjuet er regjeringen "maktesløs når det kommer til utfallet av denne saken. - Entra er et helkommersielt selskap. Vi har dialog med selskapet, men har ikke anledning til å instruere dem.»

Mener statsråden at regjeringen ikke kan instruere et statlig selskap som opererer utenfor de fullmakter og mandat de har fått, og anser statsråden at drift av kommersielle datasentraler er i tråd med Entras mandat?»

BEGRUNNELSE:

Entra har lansert planer for et 30.000 kvadratmeterstort anlegg, som skal bygges i Akershus. Dette skjer i et område som har underskudd på energi og ingen naturgitte fordeler ved kjøling. Entra har heller ikke tilgjengelig areal, men må bygge helt fra grunnen av.

Entras kompetanse ligger i å eie, bygge og drifte eiendom. Men bransjefolk mener drift av datasenter handler i mindre grad om drift av eiendom og i større grad om næringsvirksomhet, hvor selve bygningsmassen er en relativt liten del av virksomheten. Tilsvarende kunne man i så fall argumenter for at Entra skal bygge og drifte bilverksted med begrunnelse i at staten eier mange biler.

Svar:

Bestemmelsene i § 5-1 i aksjeloven innebærer at statsråden gjennom generalforsamlingen står i et overordnet forhold til styret i Entra Eiendom, som i andre statsaksjeselskap, og kan gi instruks som styret har plikt til å følge. Staten har imidlertid vært var-

som med å instruere selskapene i enkeltsaker. Dette henger framfor alt sammen med at det bryter med og undergraver den rolledelingen og ansvarsdelingen som selskapslovgivningen har lagt opp til. Det vil også kunne gjøre departementet ansvarlig for forretningsmessige avgjørelser (jf. Meld. St. 13 (2010-2011) avsnitt 3.2.2). Det forhindrer ikke at vi kan ha nær dialog med selskapene om ulike saker, og at staten, som andre eiere, kan gi uttrykk for ulike synspunkter i denne dialogen. Det vil likevel være selskapet som tar beslutningene.

Rammene for selskapets virksomhet fastsettes i vedtektene og gjennom saker som behandles i Stortinget. Det ligger ingen føringer fra Stortinget om at Entra ikke skal kunne involvere seg i lokaler som er velegnet for drift av datasentraler.

Ved behandlingen av St.meld. nr. 29 (2008-2009) Entra Eiendom AS uttrykte flertallet i næringskomiteen (jf. Innst. S. nr. 264 2008-2009) blant annet at det ikke er behov for å pålegge ekstra restriksjoner knyttet til hva slags type eiendommer Entra engasjerer seg i, og at det ikke (er) nødvendig å legge konkrete føringer på hvor stort areal selskapet leier ut til private.

Entra er allerede i dag utleier av lokaler til dataformål og har en rekke leietagere med betydelig databruk. I dag ligger kundenes datasentraler stort sett i byggene som de leier av Entra. Dette gjelder også statlige virksomheter som leier hos Entra.

Entra Eiendoms engasjement skal være basert på forretningsmessige kriterier. Ifølge Entra er selskapets rolle knyttet til det å eie, bygge og drifte bygninger. For Entra vil altså bygging og driften av bygningen være hovedelementet, ikke driften av selve datasentralene.

SPØRSMÅL NR. 1109**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 30. mars 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Det er behov for betydelig økt utbygging av infrastruktur i landet. Det burde være firefelts motorvei mellom de store byene og dobbeltsporet jernbane på de mest trafikkerte intercity områdene.

Vil regjeringen vurdere å opprette statlige investeringselskaper som får i oppdrag å bygge ut infrastruktur som er samfunnsøkonomisk lønnsom, og hvor selskapene finansieres med egenkapital fra oljefondet og som dermed har mulighet til å planlegge og bygge ut store prosjekter uten å være avhengig av årlige budsjettbevilgninger?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten hadde 12.03.12 en sak som viste hvordan utbygging av Follo-banen ble kraftig forsinket sammenlignet med de planer regjeringen kommuniserte i valgkampen 2009. Artikkelen reflekterte også at finansieringsløfter er kraftig uthulet, og at prosjektfinansiering er en tolkbar finansieringsmetode.

Svar:

Over tid har flere regjeringer og Storting bygget opp et godt system for håndtering av statens oljeinntekter. Statens pensjonsfond og handlingsregelen er bærebjelker i dette systemet.

Handlingsregelen setter en ramme for utviklingen i statsbudsjettets balanse utenom inntekter og utgifter knyttet til oljevirkosomheten. Handlingsregelen gjør bruken av oljepenger forutsigbar, støtter opp under pengepolitikken og reduserer faren for at kronen styrker seg som følge av at aktørene venter sterk økning i bruken. For at regelen skal kunne oppfylle sitt

formål, kan ikke statlige utgifter holdes utenfor budsjettet. Det gjelder også bevilgninger til samfunnsøkonomisk lønnsomme tiltak innenfor for eksempel utdanning, forskning, helse og infrastruktur.

Vi har spredt bosetting og et forholdsvis tynt trafikkgrunnlag i Norge. Mulighetene for brukerfinansiering av investeringer i infrastruktur som vei og jernbane er derfor begrenset. I praksis vil det ofte være nødvendig med betydelige statlige bevilgninger for å realisere vei- og jernbaneprosjekter. Disse utgiftene hører hjemme på statsbudsjettet og må prioriteres innenfor den rammen handlingsregelen setter.

Eksisterende budsjettbehandling hindrer ikke at det skaffes budsjettmessig rom for nye prosjekter på vei og jernbane. Spørsmålet om omfanget av nye samferdselsprosjekter innenfor budsjetttrammene vil derfor bero på hvor prioriterte disse tiltakene er i forhold til andre tiltak på budsjettet. Jeg viser til at Regjeringen har gjennomført et betydelig løft i investeringene i vei og bane innenfor rammen handlingsregelen setter.

Budsjettssystemet legger videre til rette for at igangsatte investeringer kan sikres tilstrekkelige midler til å kunne ferdigstilles på rasjonell måte. Hvert år vedtar Stortinget utbygging av en rekke veg- og jernbaneprosjekter gjennom å godkjenne kostnadsrammer for prosjektene og gi Samferdselsdepartementet fullmakt til å inngå kontrakter som forplikter staten i framtidige budsjettår.

Skiftende regjeringer og storting har lagt vekt på at utgifter som finansieres av statlige bevilgninger skal framgå av statsbudsjettet. Det gjør det lettere å holde orden i offentlige finanser. Den krisen som vi nå ser i flere land i Europa, viser hvor viktig dette er.

SPØRSMÅL NR. 1110**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 29. mars 2012 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Når, og på hvilken måte, vil statsråden følge opp utspillet om å investere oljepenger på kunstanskaffelser?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for spørsmålet er at daværende kulturminister Trond Giske i 2007 uttalte at han var positiv til å bruke "oljepenger" på kunst, da det må anses som en "minst like god investering å kjøpe kunstverk som aksjer i Coca-Cola" og fordi "god kunst synker ikke i verdi, snarere tvert imot".

Gjennom et tidligere spørsmål har spørsmålsstiller fått bekreftet fra finansministeren at investeringer i kunst ikke har vært vurdert som unoterte investeringer i SPU, og dette tas til etterretning. Det som imidlertid er mer interessant er å få et svar fra kulturministeren på når utspillet fra 2007 vil følges opp, og på hvilken måte dette vil skje. Og dersom dette ikke vil

følges opp, er det ønskelig med en begrunnelse for hva som har endret seg i forhold til de tidligere vurderingene knyttet til at god kunst ikke synker i verdi.

Svar:

Som kulturminister er det ikke min oppgave å vurdere hvilke investeringer det er mest hensiktsmessig å foreta i forvaltningen av Statens pensjonsfond utland (SPU).

Finansministeren, som er ansvarlig for forvaltningen av SPU, har i sin besvarelse til spørsmålsstiller datert 2.3.2012 forklart at oljefondets eventuelle investeringer i kunst vil måtte inngå blant såkalte "unoterte investeringer" og at det er knyttet betydelig usikkerhet til hvilken avkastning man kan få fra slike investeringer. Dersom kjøp av kunst likevel skulle bli vurdert som en hensiktsmessig investering på et senere tidspunkt, ville jeg se på positivt på dette.

SPØRSMÅL NR. 1111**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 30. mars 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Behovet for å styrke kapasiteten i Altinn-organisasjonen har blitt formidlet løpende til NHD det siste året, ifølge Altinn.

Har Altinn konkret spilt inn behov for økte midler på budsjettet, og hvordan har i så fall statsråden vurdert dette under utarbeidelse av budsjettet for 2012 i lys av det løpende evalueringsarbeidet som har vært gjennomført siden Altinn-kollapsen i 2011?»

Svar:

Etter at den foreløpige versjonen av evalueringen fra Det Norske Veritas kom Nærings- og handelsdepartementet i hende høsten 2011, ba departementet Brønnøysundregistrene om å vurdere noen spesifiserte områder og konkretisere aktuelle tiltak. Brønnøysundregistrene har gitt en slik konkretisering, og Nærings- og handelsdepartementet behandler dette på lik linje med alle saker i den ordinære budsjettprosessen.

SPØRSMÅL NR. 1112**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 30. mars 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Næringsministeren uttalte på pressekonferansen om Altinn 21. mars at problemene i systemet ikke skyldtes manglende kapasitet, men sikkerhetsproblemer. Dette rimer dårlig når vi vet at det var kapasitetsproblemer så sent som fristen for innrapportering av skattetrekk og arbeidsgiveravgift 15. januar.

Mener næringsministeren kapasiteten er tilstrekkelig forbedret siden da, eller vil næringsministeren innrømme at det også per i dag er kapasitetsproblemer og ikke kun sikkerhetsproblemer?»

Svar:

Kapasitetsproblemene knyttet til innrapportering av levering av terminoppgaver for skattetrekk og arbeidsgiveravgift med frist i januar i år er av annen karakter enn de problem som oppsto første dag ved utlegging av selvangivelsen.

Hovedårsakene til den akutte situasjonen i januar var etter det departementet har kjennskap til uheldig implementering av skjemaet Terminoppgaven (RF-1037), en portalserver falt ut (uavhengig av RF-

1037) og backup av databaser var forsinket og ble kjørt denne perioden. Dette bidro til stor treghet i løsningen fra midten av januar, men tregheten ble dempet i løpet av perioden, blant annet pga de tiltak som ble iverksatt. For det første ble portalserveren som hadde sviktet, erstattet av helt ny server. Dernest ble to nye portalservere satt inn i tillegg, skjemaet RF-1037 ble endret og produksjonssatt på nytt og det ble viet ekstra oppmerksomhet til på ytelsestesting fram mot selvangivelsen.

Feilen som førte til sikkerhetsproblemene i Altinn 20. mars i år er etter det departementet har fått opplyst isolert i en standard og mye brukt IT-komponent, en såkalt «Lastbalanserer», som et anerkjent, internasjonalt IT-selskap leverer til Basefarm AS, som drifter Altinn på vegne av Brønnøysundregistrene.

Basefarm har i samråd med Altinn valgt å fjerne den aktuelle funksjonaliteten, og dermed muligheten for at det samme skal skje igjen. Det har imidlertid den negative sideeffekten at systemet kan bli tregere i bruk.

SPØRSMÅL NR. 1113**Innlevert 22. mars 2012 av stortingsrepresentant Else-May Botten****Besvart 28. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Kan helse- og omsorgsministeren gjøre noe med regelverket knyttet til netthandel av piratlegemidler, slik at det blir vanskeligere å få tak i disse produktene, og at de ikke sendes tilbake til produsenten fra tollvesenet, men blir destruert på stedet?»

BEGRUNNELSE:

Netthandel har gitt useriøse aktører nye muligheter, og åpnet døra for handel av piratlegemiddel. Godkjente legemidler skal heldigvis gå gjennom grundige tester og kontroller, for å kunne godkjennes. Det gir trygghet og kunnskap rundt legemidlene. Noen legemidler oppleves som mer pinlig å etter-

spørre hos legen, eks kan være potensmidler og slankepiller. Mange kjøper piratlegemidler via nettet, og utsetter sitt eget liv og sin helse gjennom å bruke disse midlene. Tollvesenet mangler i dag hjemmel for å destruere disse midlene, og må sende de tilbake til avsenderen. Da er faren stor for at de selges på nytt og utsetter nye kjøpere for helsefare.

Svar:

Omfanget av privatpersoners ulovlige import av potensielt farlige legemidler er økende.

Departementet har derfor iverksatt et arbeid med å utrede hvilke endringer som bør gjøres i gjeldende regelverk for å sikre at tollvesenet kan gjennomføre importkontrollen på en bedre måte. Et av forslagene

som utredes, er å gi mer effektive hjemler for beslagleggelse og destruksjon av ulovlig importerte legemidler, slik at de ikke lenger sendes tilbake til avsenderen.

Jeg legger opp til en prosess med sikte på at et lovforslag skal kunne fremmes for Stortinget i løpet av høsten 2012. Det må understrekes at vi nå er i en utredningsfase og at et utkast med forslag til en lovendring må ut på vanlig høring. Det er derfor vanskelig nå å konkludere med hensyn til endelig innhold i et lovforslag eller når en endring kan tre i kraft.

Tollmyndighetene har opplyst at det anslagsvis

kommer 120 000 postforsendelser daglig fra utlandet bare til Postens godssenter. Dette betyr at omfanget er så stort at alle pakker av praktiske årsaker ikke kan kontrolleres. Jeg vil derfor understreke at endringer i regelverket vil være et viktig tiltak, men at regelverksendringer alene ikke vil hindre all privatimport av ulovlige legemidler. Informasjon om farene ved privatimport er viktig, og helsemyndighetene vil fortsette arbeidet med å informere publikum om den store helseisikoen de tar ved å kjøpe legemidler på internett.

SPØRSMÅL NR. 1114

Innlevert 23. mars 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 30. mars 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Maskiner og utstyr er lett flyttbart, men en sentral del av produksjonen blir i stadig flere tilfeller definert som en del av grunnlaget for utskrivning av eiendomsskatt. I debatt i Stortinget våren 2011 erkjente finansministeren avgrensingsutfordringen og varslende at han ville se på lovendringer så raskt som mulig for så å legge en sak fram for Stortinget uten videre opphold. Problemet er voksende og skaper stor usikkerhet i næringslivet

Når vil statsråden fremme saken for Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Bedrifter som Yara Herøy og Norske Skog Skogn betaler henholdsvis 9 og 7 mill kr i eiendomsskatt. En stor del av verdsetningsgrunnlaget er bedriftenes arbeidende kapital knyttet til produksjonsutstyr. Dette har aldri vært intensjonen bak eiendomsskatten. Når produksjonsutstyr tas med i verdsetningsgrunnlaget svekker det innovasjonskraften i næringslivet fordi en investering i framtidsrettet utstyr gir høyere eiendomsskattegrunnlag. Effekten er det motsatte av hva et sterkt konkurranseutsatt næringsliv trenger.

I Representantforslag 126 S (2010-2011) om eiendomsskatt fremmet Høyre forslag om at "Stortinget ber regjeringen foreta en klarere avgrensning mot eiendomsskatt på maskiner og utstyr med sikte på å redusere omfanget av skatt på maskiner og utstyr og å få et klarere regelverk".

Under behandlingen av forslaget har statsråden

erkjent at avgrensningen mellom fast eiendom og maskiner byr på problemer og lovet under debatten i Stortinget å se på lovendringer "så raskt som mulig og legge det fram for Stortinget uten opphold."

Svar:

Det følger av eideomsattelova § 4 at "Bygninger og anlegg skal reknast saman med verket eller bruket når dei høyrer til eller trengst til verksdrifta. Arbeidsmaskinar og tilhøyrslø og ting som kan setjast i klasse med slikt, skal derimot ikkje reknast med utan tingen er ein part av sjølve føretaket."

Bestemmelsen er en videreføring av reglene i by- og landsskatteloven fra 1911. Innholdet i regelen har blitt presisert og utviklet videre gjennom rettspraksis over et tidsrom på over 100 år. I praksis har en lagt særlig vekt på hvor integrert tilbehøret er i bygget, hvilke kostnader som vil påløpe ved fjerning eller flytting av utstyret, og muligheten for alternativ bruk av bygget.

Det framgår av den såkalte Bøckmann-dommen at ikke alle maskiner kan ilegges eiendomsskatt. Høyesterett uttalte følgende om maskinene knyttet til en produksjonslinje for isolerglass: "Selv om de til dels er boltet fast i gulvet, krever de ikke noen spesialfundamentering, og det er etter det opplyste forholdvis enkelt å skifte dem ut, eventuelt å flytte dem. Flyttingen medfører ikke i seg selv noen verdi-reduksjon, og selve flyttingutgiftene må antas å være overkommelige." På den bakgrunn konkluderte Høyesterett med at maskinene ikke skulle inkluderes i

taksten, med unntak av fire traverskraner og to kompressorer.

I den senere tid har det kommet kritikk mot bestemmelsen fra ulike hold. Det har blitt anført at reglene er skjønsmessige og medfører manglende forutsigbarhet for de eiendomsskattepliktige.

SPØRSMÅL NR. 1115

Innlevert 23. mars 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 2. april 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at den opptrappingen innen klimaforskning som var en forutsetning for klimaforliket skal gjennomføres i praksis?»

BEGRUNNELSE:

I klimaforliket ble partene enige om at klimaforskningen skulle trappes opp årlig. Samtidig varsler Bjerknnessenteret for klimaforskning (BCCR) at de må kutte 10-15 millioner kroner i neste års budsjett som følge av underfinansiering av Forskningsrådets program, Norklima.

BCCR er det største naturvitenskapelige klimasenteret i Norden, og arbeider særskilt med klimaforståelse, klimamodellering og scenarier for fremtidig klimautvikling og kvantifisering av klimaendringer. Forskningen har hovedvekt på Nord-Europa og polområdene. Flere forskere ved senteret er med i FN's klimapanel.

Svar:

Kunnskap er avgjørende for at vi skal kunne motvirke og møte klimautfordringene, både nasjonalt og internasjonalt. Norge har meget gode klimaforskningsmiljøer og muligheter for å bidra. Den rødgrønne regjeringen har derfor styrket forskningen på fornybar og miljøvennlig energi og den øvrige klimaforskningen. Blant annet har vi etablert et nytt klimaforskningsssenter i tilknytning til Bjerknnessenteret i Bergen, et nytt polarforskningsprogram, der klimaforskning utgjør en hoveddel, og et senter for klima og miljø i Tromsø.

Som Tenden peker på, er Bjerknnes senter for klimaforskning (BCCR) et fremragende klimaforskningsmiljø i norsk og internasjonal målstock. Tenden begrunner spørsmålet sitt med at Bjerknnessenteret nå varsler at de "må kutte 10 – 15 millioner kroner

På denne bakgrunn ble det i Prop. 1 LS (2011-2012) varslet at Finansdepartementet ville sende på høring et notat med vurdering av denne problemstillingen rundt årsskiftet 2011-2012. Arbeidet med dette har blitt forsinket, men departementet tar sikte på å sende ut høringsnotatet så snart som mulig.

i neste års budsjett som følge av underfinansiering av Forskningsrådet program, Norklima".

Som ledd i styrkingen av norsk klimaforskning, fikk Bjerknnessenteret fra og med 2010 tildelt 20 millioner kroner årlig i en periode på inntil 12 år, til et nytt senter kalt "Senter for klimadynamikk ved Bjerknnessenteret". Fra før har Bjerknnessenteret i perioden 2003 -2012 status som et såkalt senter for fremragende forskning (SSF) med tilhørende bevilgninger fra Norges forskningsråd. Bjerknnessenteret har ikke fått kutt i budsjettet. Derimot har de for en overgangsperiode (2010 – 2012) fått midler både til avslutningen av SSF og til oppstart av det nye senteret. Det er forutsatt at senteret i denne overgangsperioden disponerer ekstra midler ut fra de langsiktige rammene for virksomheten.

"Klimaendringer og konsekvenser for Norge" (NORKLIMA) er et stort, målrettet 10-årig forskningsprogram (2004 – 2013) med et årlig budsjett på 70 – 110 millioner kroner. Programmet skal gi nødvendig ny kunnskap om klimasystemet, klimaets utvikling i fortid, nåtid og fremtid, samt direkte og indirekte effekter av klimaendringer på natur og samfunn som grunnlag for samfunnsmessige tilpasnings tiltak. En ny satsing som skal erstatte NORKLIMA når det avsluttes i 2013, er under planlegging.

I 2010 bevilget Forskningsrådet totalt ca. 350 mill. kroner til klimarelatert forskning. Forskningsmiljøene selv prioriterer klimaforskning høyt og benytter både sektorrettede programmer og åpne arenaer til dette. Det gjelder for eksempel virkemidlene for forskningsinfrastruktur og for fri prosjektstøtte, der rammene har økt betydelig de siste årene.

Mye av klimaforskningen forutsetter avanserte observasjonssystemer, kostbar datainnsamling og stor beregningskapasitet. Samarbeid på tvers av landegrensene, fagområder og institusjoner er nødvendig for å sikre kvalitet, god ressursutnyttelse og faglig

framgang. Internasjonalt samarbeid vil derfor være viktig på klimaområdet. Norske forskere har meget god gjennomslagskraft internasjonalt, ikke minst EUs rammeprogram for forskning. Framover vil Norge også delta aktivt i utvikling av nye felleseuropeiske satsinger på området, og vi bidrar allerede ve-

sentlig i det nordiske toppforskningsinitiativet for klima-, energi- og miljøforskning.

Jeg vil bidra til at vi holder dette trykket opp og at klimaforskningen styrkes også framover. Nøyaktig hvilke virkemidler som benyttes er ikke avgjørende så lenge de gir rom for mer og bedre klimakunnskap.

SPØRSMÅL NR. 1116

Innlevert 23. mars 2012 av stortingsrepresentant Sylvi Graham

Besvart 29. mars 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«EU-landene fikk 1. mai 2010 en ny forordning som regulerer trygdeforhold – blant annet spørsmålet om hvem som skal utstede europeisk helsetrygdkort. Norge har fortsatt ikke sluttet seg til den nye forordningen, og gammel forordning (EU-forordning 1408/71) gjelder fortsatt.

Når vil regjeringen legge frem en sak om dette for Stortinget, og når regner statsråden at denne forordningen vil tre i kraft for Norges del?»

BEGRUNNELSE:

Representanten er blitt gjort kjent med at nordmenn bosatt i utlandet må få utstedt europeisk helsetrygdkort eller en hastebblankett (Provisional Replacement Certificate) fra myndighetene i det landet de er bosatt frem til forordningen trer i kraft. Dette helsetrygdekortet må fornyes hver tredje måned, noe som er forbundet med praktiske problemer for mange av dem det gjelder.

Svar:

EØS-komiteen besluttet 1. juli 2011 at forordning 883/2004 inkludert gjennomføringsforordning og endringsforordning mv. skal innlemmes i EØS-avtalen (beslutning 76/2011). Stortinget er orientert om dette som del av de halvårlige redegjørelsene om

utviklingen i EØS-retten, og det er ikke nødvendig med noen særskilt beslutning i Stortinget. Det vil imidlertid bli gitt en forskrift som formelt inkorporerer de nye forordningene i intern rett.

Beslutningen i EØS-komiteen trer ikke i kraft før de konstitusjonelle betingelsene i de enkelte EFTA-landene er oppfylt. Det som per i dag gjenstår, er en meddelelse fra Island om at de formelle kravene der er tilfredsstillt. Etter det jeg er kjent med, vil dette være på plass i nær framtid. Tidligste aktuelle ikraft-tredelsesdato antas å være 1. mai 2012.

Av begrunnelsen for spørsmålet framgår at bakgrunnen er spansk praksis når det gjelder utstedelsen av europeisk helsetrygdkort for norske pensjonister som er bosatt der. Etter forordning 1408/71 skal helsetrygdkortet i slike tilfeller utstedes av bostedslandet, men det endelige ansvaret for helseutgiftene hviler likevel på det land som utbetaler pensjonen. Etter forordning 883/2004 skal også helsetrygdkortet utstedes av det land som har betalingsansvaret.

Forordning 1408/71 gjelder fortsatt i forholdet mellom Norge og Spania. Spania har likevel valgt å forhåndstilpasse seg til den nye forordningen ved å erstatte helsetrygdkortet med en blankett som gjelder for tre måneder av gangen. Pensjonistene påføres derved merarbeid og praktiske ulemper. Men dette vil altså opphøre om kort tid.

SPØRSMÅL NR. 1117**Innlevert 23. mars 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 30. mars 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Når Altinn er utilgjengelig flere dager i strekk har det store konsekvenser for profesjonelle brukere som er avhengig av systemet for å utføre nødvendig innrapportering pålagt av myndighetene. Sårbarheten som er avdekket på flere områder i Altinn viser behovet for en alternativ løsning som kan fungere alle dager, hele året.

Vil statsråden ta initiativ til at det lages en egen proff-inngang til Altinn?»

BEGRUNNELSE:

Altinn er en populær og god løsning for elektronisk innrapportering til myndighetene. Både privatpersoner og profesjonelle brukere har tatt i bruk løsningen og baserer seg i dag på at den fungerer. På enkelt dager med stor pågang har systemet flere ganger falt ut pga for stor pågang. Nylig var systemet nede 3 dager i strekk på grunn av sikkerhetshull.

Skatteetaten opplyser på sine websider i pressemelding den 21.3. at

... "fristen for lønsmottagere og pensjonister er 30. april. Vi forventer at Altinn er oppe igjen i tide til at selvangivelsen kan leveres på vanlig måte".

Det er tilfredsstillende for brukere som ikke har behov for tilgang før 30. april, men for regnskapsførere er en slik melding alt annet enn beroligende. Fristen for levering av terminoppgave for mva er 10. april.

For å unngå unødvendige og kostbare forsinkelser for næringsdrivende som er avhengig av at Altinn er tilgjengelig uten lange driftsavbrudd, bør det vurderes å opprette en egen inngang, spesielt tilrettelagt for proff-segmentet.

Svar:

Det er forståelig at profesjonelle brukere som har Altinn som arbeidsverktøy har ønske om at Altinn skal være tilgjengelig til enhver tid. I lys av hendelsene i forbindelse med utlegg av selvangivelsen den 20. mars i år mener jeg det derfor ikke vil være unaturlig å vurdere om det kan og bør lages en egen "proff-inngang" til Altinn. En slik eventuell "proff-inngang" vil være et naturlig tema i forbindelse med det videre arbeidet med utviklingen av Altinn.

SPØRSMÅL NR. 1118**Innlevert 23. mars 2012 av stortingsrepresentant Jan Bøhler****Besvart 2. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Media har meldt at ikrafttredelsen av datalagringsdirektivet som skulle skje 1/4, er utsatt på ubestemt tid. Utsettelsen forklares med at Datatilsynet ennå ikke har fastsatt krav til kryptering av lagrede data, og at det derfor ikke har kunnet gjennomføres høringer om kostnadsfordelingen.

Har statsråden fått begrunnelse fra Datatilsynet om hvorfor arbeidet deres allerede har tatt ett år, vet statsråden når de to høringsrundene vil være avsluttet, og når mener statsråden at datalagringsdirektivet nå skal tre i kraft?»

BEGRUNNELSE:

Situasjonen som er skapt etter at Datatilsynet ensidig fastsatte lagringstida for IP-adresser i Norge til kun tre uker, er uholdbar og kan ikke vedvare. Det haster med å innføre datalagringsdirektivets lagringstid på seks måneder for at politiet skal få tid og mulighet til å etterforske terror og kriminalitet på nettet. Vi har allerede sett eksempler på alvor i dette i forbindelse med internasjonal opprulling av barnepornosaker, der spor har vært slettet i Norge på grunn av den korte lagringstida.

Da datalagringsdirektivet ble behandlet på Stortinget, uttrykte flere partier enn tilhengerne av direk-

tivet, at noe må gjøres med den korte lagringstida for IP-adresser. Det har vært bred enighet bl.a. på bakgrunn av 22/7-redegjørelsene, om at vi ikke bør vente med å gjennomføre tiltak vi vet nok til å iverksette. Hvis ikrafttreddelsen av direktivet nå drar ut i tid på grunn av Datatilsynets usedvanlig lange saksbehandling og at det deretter må gjennomføres to høringer, bør regjeringen vurdere hvordan man kan gjøre strakstiltak for å endre bestemmelsen om kun tre ukers lagringstid for IP-adresser.

Når Datatilsynet en gang måtte ferdigstille sine krav til kryptering av lagringspliktige data, skal det, slik undertegnede forstår det - være to høringer: først én om modeller for kostnadsfordeling mellom staten og leverandørene, og deretter én om en mulig lovtekst. Hvis lovforslag dermed også må fram til Stortinget, vil denne prosessen ta uforsvarlig lang tid i forhold til det Stortinget forutsatte om ikrafttredelse, nemlig 1. april i år.

Statsråden har tidligere meldt om utsettelse til 1. juli, og når man ba om forståelse for det, burde man følge prosessen tett for å unngå flere utsettelser. Det er viktig at det nå kommer endelig beskjed om en raskest mulig framdrift og frist, slik at alle aktørene innenfor justissektoren som er avhengige av gjennomføring av Stortingets vedtak, ikke blir holdt i det uvisse.

Svar:

Jeg vil innledningsvis nevne at det allerede fra vedtakelsestidspunktet av loven var lagt opp til en stram tidsplan for ikrafttredelse av lovendringene som implementerer datalagringsdirektivet i norsk rett. Både Justis- og beredskapsdepartementet, Samferdselsdepartementet, Fornyings- og administrasjonsdepartementet, Nasjonal sikkerhetsmyndighet, Datatilsynet og Post- og teletilsynet har arbeidet med

utarbeidelse av forslag til nytt regelverk og regelverksendringer, herunder konsesjonskrav mv. parallelt. Det har også vært jobbet med en samtidig ikraftsetting av politiregisterloven med forskrift slik Stortinget har forutsatt. På bakgrunn av terrorangrepet 22. juli, og derav noe redusert aktivitet i en periode, ble ikrafttreddelsen av lovendringene utsatt fra 1. april til 1. juli i år.

Datatilsynet sendte sitt forslag til konsesjon på høring i desember i fjor, og det var mange innvendinger på grunn av de strenge krypteringskravene som de foreslo. Som en konsekvens av dette nedsatte de etter hva jeg har fått opplyst, en referansegruppe fra berørte etater med det mål å komme til en løsning som partene kunne enes om. Etter hva jeg kjenner til, er de i disse dager i ferd med å ferdigstille sitt arbeid, og jeg har ingen grunn til å tro at utsettelsen vil medføre lengre behandlingstid hos Datatilsynet. Jeg kan på denne bakgrunn ikke se at Datatilsynet har brukt uforholdsmessig lang tid i sitt arbeid.

Datalagring er et viktig redskap for politiet i deres arbeid for å avdekke, etterforske og straffeforfølge alvorlig kriminalitet. Arbeidet med ikrafttredelse av lovendringene som gjennomfører datalagringsdirektivet har derfor høy prioritet. Samtidig er det viktig at vi sørger for en forsvarlig behandling av relaterte spørsmål, herunder de totale kostnadene og hvem som skal betale for disse.

Utvalget som skulle utrede alternative kostnadsfordelingsmodeller, samt komme med en anbefaling, leverte sin rapport 1. februar i år. Denne er nå sendt på offentlig høring med høringsfrist 19. april. Det planlegges deretter å sende et forslag til lovbestemmelse om fordelingen av kostnader på høring i løpet av sommeren.

Det tas sikte på å fremme et lovforslag for Stortinget i løpet av høstsesjonen 2012.

SPØRSMÅL NR. 1119**Innlevert 26. mars 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 30. mars 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å få vurdert om det er hensiktsmessig med et varig unntak fra konkurranselovgivningen for klinisk veterinærsvakt?»

BEGRUNNELSE:

Konkurransetilsynet mener ifølge Strandbuen 21.3.12 at avtalen om klinisk veterinærsvakt mellom Den norske veterinærforening og Kommunenes sentralforbund er i strid med konkurranselovgivningen. Mange bønder frykter et dårligere og dyrere tilbud etter at dagens avtale utløper 1. juli i år.

Svar:

Gjeldende unntak fra konkurranseloven for veterinære vaktjenester løper ut 30. juni 2012. Det har derfor det siste året vært arbeidet for å få avklart hvordan systemet for den kliniske veterinærsvakten bør videreføres. Flere departementer har vært involvert i arbeidet og Den norske veterinærforening og KS har uttalt seg i sakens anledning. Arbeidet er imidlertid ikke avsluttet og det er derfor ikke behov for ytterligere initiativ i denne saken.

Jeg legger stor vekt på at veterinærsvaktordningen kan videreføres på en slik måte at kommunene kan ivareta sitt ansvar for veterinærsvakten på en hensiktsmessig måte. En velfungerende vakt er viktig for alle dyreeiere både ut fra hensyn til dyrehelsen og dyrevelferden.

SPØRSMÅL NR. 1120**Innlevert 26. mars 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 2. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Forvaltningsreformen overførte fra 2010 det meste av riksveinetten fra staten til fylkeskommunene. Kan statsråden redegjøre for når en kan forvente at vedlikeholdsetterslepet på fylkes- og riksveinetten i Møre og Romsdal er tatt igjen?»

BEGRUNNELSE:

Forslaget til Nasjonal Transportplan (NTP) 2014-2023 ble fremlagt 29.februar 2012.

Kommunal Rapport presenterte 8.mars 2012 Statens Vegvesen sine tall for vedlikeholdsetterslep på tunneler, bruer og fergekaier på fylkesvegnettet pr fylke.

For Møre og Romsdal gjelder det et vedlikeholdsetterslep på tunneler på nærmere 2,6 milliarder kroner og et vedlikeholdsetterslep på bruer og fergekaier på 500 millioner kroner, til sammen nærmere 3,1 milliarder kroner.

I tillegg kommer vedlikeholdsetterslep på riksveinetten i Region Midt som anslås til om lag 3,1 milliarder kroner. Store deler av dette gjelder vedlikeholdsetterslep i Møre og Romsdal

FrP er av den formening at infrastrukturen er en av de viktigste forutsetningene for bosetting og næringsvirksomhet i distriktene. Liten satsing på investeringer, drift og vedlikehold på blant annet vei, bru og tunnel vil direkte medføre en forverring av rammevilkårene for næringslivet og derav distriktene.

Svar:

Det er et stort vedlikeholdsetterslep både på riksvegnettet og fylkesvegnettet. Statens vegvesen har nylig presentert en kartlegging av dette. Transportetatene har i sitt forslag til Nasjonal transportplan prioritert både økt vedlikehold og midler til tiltak for å utbedre infrastruktur med stort forfall. Transportetatene foreslår at forfallet på riksvegnettet tas igjen på 15-20 år.

Etatene peker også på at det er et stort behov for tiltak på bruer, tunneler og ferjekaier på fylkesvegnettet. Behovet varierer i stor grad mellom fylkeskommunene, og er så omfattende at transportetatene mener det må vurderes et eget program for rehabilitering av bruer, tunneler og ferjekaier på fylkesvegnettet.

Regjeringen vil ta stilling til forslagene fra transportetatene i arbeidet med stortingsmeldingen om NTP 2014–2023. Det er ikke nå mulig for meg å si når en kan forvente at vedlikeholdsetterslepet på fylkes-

og riksvegnettet er tatt igjen. Jeg kan heller ikke uttale meg spesielt om fylkesvegnettet i Møre og Romsdal, der fylkeskommunen har ansvaret for tiltak for å ta igjen etterslepet.

SPØRSMÅL NR. 1121

Innlevert 26. mars 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 12. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vegvesenets forslag om å redusere kravet til vegbredde for hvor man kan sette opp midtdelelere vil medføre utfordringer for politi og ambulanse. Det er bra med midtrekkverk, men det må være en forutsetning at dagens krav om 12,5 meter opprettholdes. I Dagbladet 25.02 sier statsråden at det må foreligge en grundig risikoanalyse og uttalelser fra nødetatene før redusert veibredde aksepteres.

Kan jeg derfor be om å få kopi av risikoanalysen og uttalelsene fra nødetatene for midtrekkverk på den smale veggen E8 Levangsdalen?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden har sagt at hun støtter Statens Vegvesens forslag om å redusere kravet for hvor man setter opp midtdelelere fra 12,5 meter til 10 meter. Det høres i utgangspunktet veldig bra ut, men vil medføre en rekke utfordringer for bl.a. utrykningskjøretøy. Samtidig vil det kunne skape mye problemer ved for eksempel motorhavari og lignende. På E8 i Levangsdalen i Troms fylke vil Statens Vegvesen sette opp midtdelelere på vei med 10 meters bredde. Dette gjøres for å spare noen millioner kroner sammenlignet med å bygge bredere vei. Til Dagbladet nett den 25. februar nyanserer statsråden forslaget om å redusere kravet fra 12,5 til 10 meter til at dette var noe upresist utformet, og at statsråden vil endre ordlyden. Jeg regner derfor med at det fortsatt er 12,5 meter som er standarden og at det kan gis dispensasjon, kun etter en grundig risikoanalyse og uttalelser fra utrykningspersonell.

Svar:

Normalbredden på veg med midtrekkverk er 12,5 m for 1+1 veg og 14,5 m for 1+2 veg. I forslaget fra Statens vegvesen, som nå er på høring, står det at det kan etableres midtrekkverk på vegger med bredde ned

til 10 m etter særskilt vurdering og hvis ulykkessituasjonen tilsier det. Statens vegvesen vil beskrive smale løsninger (10 m) i vegnormalene og legger opp til godkjenning i hver enkelt sak.

Våren 2011 ble det etter en dødsulykke med flere drepte på E8 i Lavangsdalen, avklart at det skulle settes opp midtrekkverk på eksisterende veg. ÅDT i prognoseåret (20 år etter tiltak er gjennomført) i Lavangsdalen er ca. 4200, noe som i utgangspunktet er lavt og etter gjeldende vegnormal betyr 10 m veg uten midtrekkverk. Vegdirektoratet har anbefalt at det på denne strekningen anlegges 10 m veg med midtrekkverk etter en avveining mellom kostnader, arealbruk og trafikkavvikling ved hendelser og vegarbeider. Midtrekkverk generelt og særlig på smale vegger har noen ulemper, blant annet redusert fremkommelighet for utrykningskjøretøy, som regionen har vurdert gjennom en risikoanalyse underveis i arbeidet med reguleringsplanen. På E8 i Lavangsdalen blir det anlagt en rekke stopplommer, samt forbikjøringsstrekninger for å tilrettelegge for fremkommelighet for utrykningskjøretøy. Det forutsettes også at både Tromsø og Balsfjord kommune varsles og rykker ut ved hendelser.

Finland og Sverige har i de siste årene gode erfaringer med midtrekkverk på smale vegger (9–11 m). Blant annet viser erfaringer at antall utrykninger reduseres på grunn av økt sikkerhetsnivå.

Vedlagt følger en risikoanalyse for prosjektet på E8 i Lavangsdalen. Statens vegvesen har opplyst om at både UP og brann- og redningsetaten i Tromsø og Balsfjord kommune har vært med i risikoanalysen. Også AMK var invitert, men stilte ikke.

Vedlegg til svar:

Lenke til vedlegget:

<http://www.stortinget.no/dok15-201112-1121-vedlegg>

SPØRSMÅL NR. 1122**Innlevert 26. mars 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 30. mars 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Hvorfor har ikke mottakere av arbeidsavklaringspenger større rom for å bruke tiden sin til studier når alternativet er en passiviserende tilværelse hjemme?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstilleren er gjort oppmerksom på en mottaker av arbeidsavklaringspenger som har foreslått for Nav at hun tar noen enkeltemner i jus som privatist mens hun er i behandling. Behandlingen består av 45 minutter per uke med helsepersonell. Hun er pr i dag ikke frisk nok til å jobbe, vil ikke kunne gå tilbake til den jobben hun er utdannet til, og ønsker derfor å bygge på kompetansen sin mens hun er i behandling. Psykolog og lege anbefaler dette og beskriver det som positivt for rehabiliteringen. Nav ga avslag med begrunnelse i at studier likestilles med arbeid og at hun da må velge mellom arbeidsavklaringspenger og studier. Hun fikk beskjed om at hun skulle holde seg til behandlingen – som, som nevnt, er på knapt én time i uken. Dette virker som et lite hensiktsmessig regelverk dersom målet er å få mottakeren tilbake i arbeid så snart som mulig.

Svar:

Jeg kjenner ikke den konkrete saken som det vises til i spørsmålet. Jeg vet derfor ikke hva som er årsaken til at brukeren i dette tilfellet ikke fikk lov til å kombinere behandling med studier.

For personer som mottar arbeidsavklaringspenger er det et mål at flest mulig skal komme tilbake i arbeid. For å bidra til dette er det et vilkår for rett til arbeidsavklaringspenger at mottakeren skal delta aktivt i prosessen med å komme i arbeid. Dette følger av folketrygdloven § 11-8.

Alle mottakere skal få kartlagt sitt behov for bistand gjennom en arbeidsevnevurdering og delta i ut-

arbeidelsen av en konkret plan for hvordan de skal komme i arbeid (aktivitetsplan). Arbeids- og velferdsetaten har et vidt spekter av virkemidler som kan brukes for å få folk i arbeid. Tiltaket skal være nødvendig og hensiktsmessig for at den enkelte brukeren skal kunne komme i arbeid. Arbeidsrettede tiltak tildeles av Arbeids- og velferdsetaten innenfor de økonomiske rammene som bevilges over statsbudsjettet, i henhold til de føringene som er gitt i forskrift om arbeidsrettede tiltak og føringene i de årlige tildelingsbrevene til Arbeids- og velferdsetaten.

All aktivitet som kan bidra til at personen kommer nærmere målet om å komme i arbeid er positiv. Muligheten til å kunne kombinere medisinske og arbeidsrettede tiltak var en viktig begrunnelse for at rehabiliteringspenger og attføringspenger ble erstattet av arbeidsavklaringspenger.

Det er et vilkår for å få arbeidsavklaringspenger at arbeidsevnen er redusert med minst 50 pst. Høyere utdanning skal i utgangspunktet finansieres av studenten selv, for eksempel ved hjelp av lån og stipend fra Statens lånekasse for utdanning. Arbeids- og velferdsetaten skal bare finansiere ordinær utdanning dersom det er nødvendig og hensiktsmessig for at personer med nedsatt arbeidsevne skal kunne komme i arbeid.

Vilkårene for å få arbeidsavklaringspenger må være oppfylt i hele perioden der en mottar ytelsen. Brukerne kan i utgangspunktet bruke fritiden sin på hva de vil, så fremt egeninitiert aktivitet (for eksempel utdanning) ikke fører til at en ikke klarer å gjennomføre den planlagte aktiviteten. Det er Arbeids- og velferdsetaten som, etter en konkret vurdering i det enkelte tilfellet, avgjør om mottakeren fortsatt fyller vilkårene for å få arbeidsavklaringspenger og om aktivitetsplanen må revideres. Brukeren kan klage på avslag på søknad om arbeidsavklaringspenger. Dersom klageinstansen opprettholder avslaget, kan det ankes til Trykderetten.

SPØRSMÅL NR. 1123**Innlevert 26. mars 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 30. mars 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«To norske borgere har sittet fengslet i nær tre år i Kongo under svært kummerlige forhold.

Hva kan statsministeren gjøre for å få de to nordmennene hjem?»

BEGRUNNELSE:

De to nordmennene har vært fengslet i Kongo siden mai 2009 domfelt til døden bl.a. for spionasje til fordel for Norge samt for drap og forsøk på drap i deres virke som spioner for Norge. Domstolen i Kongo har holdt den norske stat ansvarlig som de to oppdragsgivere og dømt Norge til å betale et betydelig erstatningsbeløp til Kongo.

Det er avdekket vesentlige svakheter ved rettsprosessen i Kongo. De to har sittet fengslet i nær tre år under svært kummerlige forhold. Tatt i betraktning den lange tiden som nå er gått, burde forholdene ligge til rette for å få avsluttet denne saken.

Siden det er idømt dødsstraff og Norge dessuten er holdt ansvarlig, er dette ingen vanlig konsulær sak.

Svar:

Siden nordmennene ble fengslet i DR Kongo i mai 2009 har Utenriksdepartementet fulgt saken tett. Representanter for utenriksstjenesten har besøkt Moland og French i fengsel regelmessig i snart tre år og gitt praktisk og konsulær assistanse. Nordmennene

opplever soningsforholdene som vanskelige. Det har vært nødvendig å ta opp flere forhold underveis, blant annet vedrørende helsetilstand, fysisk sikkerhet og rettsikkerhet. Utenriksdepartementet har hele tiden fulgt opp saken overfor kongolesiske myndigheter.

Kongolesiske myndigheter har gitt tydelige og gjentatte forsikringer om at dødsstraff ikke vil bli fullbyrdet. Det ble tidlig gjort klart for kongolesiske myndigheter at nordmennene ikke har vært på oppdrag for den norske stat. Det finnes ikke noe folkerettslig grunnlag for å hevde at Norge er part i saken. Etter folkerettens regler om statsimmunitet kan en stat ikke innstevne en annen stat for en nasjonal domstol. Norske myndigheter har avvist at Norge er part i saken, og kongolesiske myndigheter har heller ikke fulgt opp spionasjepunktet eller erstatningskravet i dommen overfor norske myndigheter.

Norske myndigheter har pekt på den vanskelige humanitære situasjonen de fengslede befinner seg i og arbeider aktivt for å finne en løsning som innebærer at de kan forlate DR Kongo. Dette ble også fremhevet i et brev fra statsminister Stoltenberg til president Kabila, som nylig ble overlevert i Kinshasa. Vi avventer nå en reaksjon eller tilbakemelding fra presidenten. Nordmennene har søkt om både benådning og soningsoverføring, og fra kongolesiske side signaliseres at begge alternativene kan være aktuelle.

SPØRSMÅL NR. 1124**Innlevert 26. mars 2012 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy****Besvart 30. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvor mange konkrete saker/henvendelser til henholdsvis helsetilsynet, fylkeslegen og departementet dannet grunnlag for at regjeringen besluttet å lage et nytt rundskriv om reservasjon for fastleger?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til svar på spørsmål nr 15:875 (2011-2012), der helseministeren ikke svarer på dette, annet enn å henvise til at HOD har mottatt reaksjoner fra Legeforeningen og LLH på departementets uttalelser. Og at LLH har fått mange henvendelser om at leger nekter å henvise til assistert befruktning. Jeg ønsker å få vite hvor mange konkrete saker det dreier seg om fra de ulike instanser, der kvinner ikke har fått sine rettigheter ivaretatt til abort og assistert befruktning.

Svar:

I mitt svar av 2. mars i år på spørsmål nr. 875 redegjorde jeg for bakgrunnen for at departementet fant grunn til å presisere i rundskriv hva som er gjeldende rett for fastlegers mulighet for reservasjon. Som det fremkommer av svaret, var bakgrunnen ikke en gjennomgang av antall klagesaker hos Statens helsetilsyn og landets fylkesmenn (tidligere Helsetilsynet i fylket), men blant annet at LLH har opplyst at de har fått mange henvendelser om svært ubehagelige opplevelser fordi leger nekter å henvise til assistert befruktning. I media framkom det eksempler på at kvinne

ikke fikk prevensjon ved et legesenter i Telemark. Videre fant departementet etter en nærmere gjennomgang av det juridiske grunnlaget at fastlegeforskriftens regler om fastlegenes listeansvar ikke åpner for at fastleger med listeansvar kan reservere seg mot å henvise til abort eller assistert befruktning eller forskrivning av prevensjon.

Jeg mener det er viktig å ha forståelse for at kvinner ofte vil føle det krevende å stå frem etter å ha blitt avvist med tanke på prevensjon, abort eller kunstig befruktning.

SPØRSMÅL NR. 1125

Innlevert 26. mars 2012 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 30. mars 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Det er et mål å få flere til å anmelde voldtekter og få flere av sakene til å ende med dom. Den 13.03.12 melder Aften at det kun er én mann som er dømt etter 96 overfallsvoldtekter i Oslo i fjor. Dette går på bekostning av borgernes rettssikkerhet. Voldtektssaker er ikke høyt nok prioritert fra politiets side, og etterforskningen er dårlig, sier bistandsadvokat Birgit Vinnes. Noe politiet bekrefter.

Er justisministeren komfortabel med at så mange voldtektsmenn går fri, og hvorfor ender ikke flere saker med dom?»

BEGRUNNELSE:

I 2006 ble Voldtektsutvalget satt ned, og i 2008 kom de med sin rapport "Fra ord til handling" hvor de presenterte ulike tiltak for å redusere antall voldtekter i Norge. Kristelig Folkeparti har tidligere etterlyst hvilke tiltak som har blitt realisert, og Justisdepartementet har i år kommet med en statusrapport som omhandler hvilke tiltak som er iverksatt og status på disse. Rapporten viser at 12 av tiltakene ennå ikke er vurdert av departementet. Politiet mottok i 2011 totalt 1077 voldtektsanmeldelser, som utgjør nesten 3 voldtekter per dag og som er en økning på 14,5 % fra året før. Voldtektsutvalget påpekte også at det er store mørketall på området og at en må anta at det foreligger mellom 8-16 000 voldtekter hvert år. Aften sitt oppslag viser at det fremdeles er en lang vei å gå både i å få antallet ned, samt å bedre etterforskningsmetodene i slike saker.

Voldtektsutvalget hevdet at voldtektssaker ikke blir tilstrekkelig prioritert av politiet. Dette bekrefter indirekte leder for Oslo-politiets seksjon for vold og seksualforbrytelser, Hanne Kristin Röhde. Hun skylder den lave oppklaringsprosenten på ressursmangel. Dette viser at det fem år etter at rapporten kom, fremdeles er et stort problem. Det bør derfor settes inn enda flere kompetente politifolk som kan behandle disse sakene. KRIPOS har etablert en voldtektsgruppe, og regjeringen har foreslått fire nye stillinger i 2012. Det er bra at det settes inn flere resurser, men det er likevel ikke tilfredsstillende.

Ressursene til politiet har økt betraktelig de siste årene, men når det er så få tilfeller som kommer opp for retten er det tydelig at man må gjøre noe med ressursbruken i politiet. Bistandsadvokat, Birgit Vinnes, hevder at politiet bruker lang tid på å ta vitneavhør, og dermed blir bevisverdien redusert. Dette blir også bekreftet indirekte av politiet. Dette taler da for at man må sette inn flere resurser, samt at man må ta en gjennomgang av hvordan disse kan brukes på en mer effektiv måte.

FNs kvinnekommité har rettet sterk kritikk til norske myndigheter for ikke å ta kjønnsbasert vold og voldtekt på alvor, og i konklusjonen etter høringen i Genève i februar dette år, har de gitt Norge en frist på 2 år til å gjennomføre nødvendige tiltak. De påpekte blant annet at det var svært bekymringsverdig at det er så få gjerningsmenn som straffefølges, og at oppklaringsprosenten er så lav.

Det er fint at regjeringen har satt ned et utvalg

som skal komme med en handlingsplan mot voldtekt. Kristelig Folkeparti krever at det i denne handlingsplanen blir tydeliggjort oppfølgingsansvar, klare tidsfrister, offentlig tilgjengelige rapporteringsmekanismer. Skal man få en plan som oppfyller disse kriteriene er det viktig at det blir satt av nok midler til gjennomføringen. Tiltakene må være realiserbare og virkningsfulle om vi skal nå KrF sitt mål om nulltoleranse i forhold til voldtekt.

Svar:

Voldtekt er alvorlig kriminalitet som skal etterforskes og irettesføres på en god måte. Det er viktig å sikre at alle voldtektsanmeldelser gis tilstrekkelig prioritet, og å heve kompetansenivået hos de som etterforsker slike saker. Det framgår av Justisdepartementets tildelingsbrev til Politidirektoratet, samt av riksadvokatens årlige rundskriv om mål og prioriteringer for straffesaksbehandlingen i politiet, at voldtektssaker skal prioriteres.

Politiets arbeid og prioriteringer har stor betydning for hvordan det går med en voldtektsanmeldelse. I NOU 2008: 4 viser Voldtektsutvalget til at politiets håndtering av anmeldelser av seksuelle overgrep er av avgjørende betydning for de juridiske avgjørelsene som senere treffes. Både påtale- og domstolledet er avhengig av at politiet innhenter tilstrekkelig og pålitelig informasjon. Politiets håndtering av disse sakene er videre av grunnleggende betydning for de involverte parters opplevelse av straffeapparatets generelle behandling av sakene, og dermed for samfunnets tillit til vårt strafferettssystem.

Som stortingsrepresentanten fremhever anførte Voldtektsutvalget i 2008 at voldtektssaker ikke blir tilstrekkelig prioritert av politiet. Regjeringen har siden den gang iverksatt en rekke tiltak for å bekjempe voldtekt, herunder gjennom å styrke etterforskningen. Stortingsrepresentanten viser selv til voldtektgruppen på Kripos som skal arbeide mot seksualisert vold. Voldtektgruppen ble opprettet høsten 2010, og er blitt et viktig nasjonalt fagmiljø for informasjons- og kompetansedeling når det gjelder voldtekt. Rutiner og verktøy for registrering av tips og saker, bearbeiding av opplysningene som kommer inn, samt rutiner for videreformidling er nå godt ivaretatt. Arbeidet som utføres der er av svært høy kvalitet og av stor betydning for de politidistriktene som får bistand. Gruppens arbeid knyttet til etterretning og analyse har dessuten stor betydning for politiet som helhet. Med gode rutiner på plass, og en styrking av gruppen med fire stillinger i løpet av 2012, vil etterforskningsskapiteten kunne økes.

Som et ledd i å forbedre kvaliteten på politiets og påtalemyndighetens behandling av slike saker ga

riksadvokaten i februar 2008 også nye påtalemessige direktiver, herunder at det rutinemessig skal vurderes opptak av lyd og/eller bilde av fornærmedes politiforklaringer i voldtektssaker. Riksadvokaten har videre gjennomført et fagseminar for politi og påtalemyndighet om bevisvurdering og aktivering i voldtektssaker. Etterforskningsarbeidet er også styrket ved at Kripos har utarbeidet en nasjonal tilgjengelig elektronisk dreiebok for etterforskning i voldtektssaker.

En forutsetning for at etterforskning kan iverksettes, er at ofre for voldtekt anmelder overgrepet. Et viktig bidrag for å øke anmeldeshyppigheten er å sørge for at den som kommer til politiet møtes med empati og profesjonalitet, og i den sammenheng er familievoldskoordinatorerne i samtlige politidistrikt vesentlige. Retten til inntil 3 timers advokatbistand som fritt rettsråd ved vurdering av anmeldelse av voldtekt, og rådgivningskontorene for kriminalitetsofre er også viktige tiltak for å bistå voldtekts ofre.

Det er et overordnet mål for regjeringen å sikre at politi- og lensmannsetaten har tilstrekkelig bemanning og kompetanse for de oppgaver som skal utføres. Politi og påtalemyndigheten har fått tilført betydelige ressurser under denne regjeringen. Oslo politidistrikt er tilført økte ressurser for å kunne håndtere de kriminalitetsutfordringer distriktet står overfor. I kjølevannet av de mange voldtektene i Oslo høsten 2011 har politimesteren i Oslo opplyst at Vold- og sedelighetsseksjonen i Oslo er styrket med 10 nye stillinger for å arbeide med etterforskning og analyse.

Jeg har tillit til at politimesteren i Oslo, og andre distrikter, foretar gode vurderinger med utgangspunkt i politidistriktets egne analyser, slik at det gir en mest mulig effektiv kriminalitetsbekjempelse. Voldtekt og andre alvorlige volds- og sedelighetsforbrytelser er et prioritert område, og skal håndteres i tråd med de sentrale føringer som er lagt. Politidirektoratet vil følge opp situasjonen gjennom den løpende styringsdialogen.

Til tross for den innsatsen som har vært gjort, vet vi at voldtekt fortsatt er et betydelig samfunnsproblem hvor det gjenstår store utfordringer. Jeg er ikke tilfreds med den situasjonen vi har i forhold til høye mørketall, høy henleggelsesprosent og lavt antall domfellelser. Det er derfor regjeringen har besluttet at det skal utarbeides en egen handlingsplan mot voldtekt. I denne forbindelse må vi se nærmere på utfordringer knyttet til bevisproblematikk, henleggelses og frifinnelsesprosent. Gjennom en handlingsplan kan vi sikre sammenheng og helhet i arbeidet og styrke regjeringens samlede innsats mot voldtekt, gjennom forpliktende tiltak.

SPØRSMÅL NR. 1126**Innlevert 26. mars 2012 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 30. mars 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«En tidligere rusmisbruker, som har vært rusfri i to år, søkte Nav om økonomisk nødhjelp. Mannen sliter fremdeles med å holde seg rusfri i perioder, men klarer seg hittil. Nav har avslått hans søknad om økonomisk støtte delvis begrunnet i at hans samboer har egen inntekt. Nav har også vurdert det negativt at han har brukt kr. 1 500 på en tur til Sverige og har sjekket hans bankkonto og hans uttak.

Hvor langt mener statsråden Nav kan gå i å nekte hjelp og bidra til at tidligere rusmisbruker igjen blir misbruker?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Rundskriv I-34/2001 skal samboers inntekt ikke "trekkes inn ved vurderingen av en søkers økonomi". Denne brukeren har kjempet i to år for å holde seg rusfri. Fremdeles oppstår det perioder når kampen blir nesten uutholdelig og han må foreta seg noe som kan gi ham en opplevelse som erstatter rus-suget. En reise til Åre i Sverige var et slikt tiltak, som han selv omtaler som rusmestring. Nav brukte uttaket av kr. 1 500 fra hans bankkonto til dette formålet for å avslå hans søknad om økonomisk sosialhjelp. Mannen søkte om økonomisk sosialhjelp en fredag, men ble avvist fordi han ikke hadde medbrakt nødvendig dokumentasjon - kontoutskrift. Mannen har nå tatt kontakt med rustjenesten i kommunen for å sikre seg mot å falle tilbake til rusmisbruket i den situasjonen som er oppstått. Han sier at hans livserfaring har vist ham at rusen kan hjelpe ham når ting blir uholdbare. Dette burde Nav være sterkt engasjert i å bidra til å unngå.

Svar:

Departementet har ikke tilgang til opplysninger som gir grunnlag for å gi merknader til de vurderingene som er vektlagt i den konkrete saken. Kommunen behandler søknader om økonomisk stønad på bakgrunn av opplysninger om, og en konkret vurdering av, søkerens totale økonomiske situasjon.

Jeg kan imidlertid gi en generell redegjørelse for utgangspunktet for det skjønnet som NAV-kontoret må utøve når det gjelder de momentene som konkret er nevnt i spørsmålet.

Samboere har ikke gjensidig underholdsplikt overfor hverandre. Personer som lever i samboerskap som søker om økonomisk stønad skal derfor vurderes selvstendig. Dette innebærer blant annet at en søknad ikke kan avslås med den begrunnelse at den vedkommende bor sammen med har tilstrekkelige midler til å forsørge begge.

Den som ikke kan sørge for sitt livsopphold gjennom arbeid, egne midler eller ved å gjøre gjeldende økonomisk rettigheter har krav på stønad til livsopphold uansett årsaken til hjelpebehovet. En persons hjelpebehov skal vurderes ut fra den konkrete situasjonen på søkertidspunktet, og det er i utgangspunktet uten betydning at søker kunne hatt tilstrekkelige midler til livsopphold dersom han eller hun hadde prioritert annerledes før stønadsbehovet oppsto. Samtidig kan gjentatte feilprioriteringer gi grunnlag for økonomisk veiledning og andre tiltak fra kommunens side.

NAV-kontoret kan i særlige tilfeller, selv om vilkårene i § 18 om stønad til livsopphold ikke er tilstede, yte økonomisk hjelp til personer som trenger det for å kunne overvinne eller tilpasse seg en vanskelig livssituasjon. Stønad i særlige tilfeller etter lovens § 19 skal bidra til å øke muligheten for å realisere lovens målsettinger for den enkelte, etter en konkret og individuell vurdering. Ved vurderinger etter denne bestemmelsen kan NAV-kontoret legge mindre vekt på de økonomiske forholdene, og mer på andre hensyn, som for eksempel behov knyttet til rusmestring, enn ved en vurdering etter lovens § 18.

Enkeltvedtak etter lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen kan påklages til fylkesmannen. Informasjon om klageadgang og fremgangsmåte ved klage skal fremgå av vedtaket.

Økonomisk stønad er en midlertidig ytelse og bør ta sikte på å gjøre den enkelte selvhjulpent. NAV-kontoret må derfor som nevnt ovenfor foreta en helhetsvurdering av søkerens totale økonomiske, sosiale og helsemessige situasjon for å kunne utforme et tjenestetilbud som i størst mulig grad fremmer hjelp til selvhjelp og selvforsørgelse. Det kan dermed også være aktuelt, i samråd med stønadmottakeren, å sette inn andre hjelpetiltak enn økonomisk stønad, for å nå lovens formål.

SPØRSMÅL NR. 1127

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 1128

Innlevert 26. mars 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 30. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Enkelte sykehus i Norge har innført WHO's sjekklister for operasjoner som i England og Nederland har redusert både dødelighet og komplikasjoner. Listen skal bidra til at riktige inngrep gjøres på riktig sted, at bedøvelse og narkose er trygge og at infeksjoner unngås. Innenfor sykehjemssektoren etterlyses sjekklister for medisiner. Liste over legemidler som er uheldige å bruke for eldre finnes, men er lite brukt.

Hva vil statsråden gjøre for å øke pasientsikkerheten gjennom bruk av sjekklister i helsevesenet?»

Svar:

Vi vet at mange eldre har flere sykdommer og bruker ulike legemidler samtidig. Dette øker risikoen for problemer knyttet til legemiddelbruken. God legemiddelbruk til eldre krever blant annet kompetanse og samhandling, definerte ansvarsforhold, ledelsesforankring og kunnskap om alternative behandlingsformer.

Derfor har vi gjennom Omsorgsplan 2015 blant annet satset på å styrke legetjenesten i sykehjem. Tall fra SSB viser at legeårsverkene er økt med om lag 48 % i perioden 2006–2011. Økning av legeårsverk i sykehjem bidrar til å bedre den medisinske oppfølgingen av beboere i sykehjem. Gjennom Kompetanseløftet 2015 har vi satset på lederopplæring, etisk kompetanseheving og kompetanse om demens. Over 10 000 ansatte i mer enn 300 kommuner får opplæring gjennom Demensomsorgens ABC og Eldreomsorgens ABC.

I tillegg har vi satset på utvikling av miljøterapi som metode som supplerende tiltak til legemidler. En viktig satsing i samhandlingsreformen er bedre informasjonsutveksling og elektronisk samhandling. Dette forebygger også legemiddelfeil.

Videre vil jeg i løpet av året legge frem en stortingsmelding om kvalitet og pasientsikkerhet og en stortingsmelding om IKT i helsetjenesten. Dette er også viktige tiltak for en bedre legemiddelhåndtering i omsorgstjenesten.

Det finnes i dag en rekke føringer i lover og forskrifter som er ment å sikre god legemiddelbehandling i hele helsetjenesten. Med bakgrunn i dette har Statens helsetilsyn gjennomført en flerårig og landsomfattende satsing på tilsyn med tjenester til eldre. Funn fra de om lag 340 tilsynene i 2010 er presentert i Rapport fra Helsetilsynet 5/2011 "Krevende oppgaver med svak styring".

Helsedirektoratet ble i 2010 gitt i oppdrag fra Helse- og omsorgsdepartementet å gjennomføre et prosjekt som skulle sammenfatte og konkretisere tiltak som kan bedre legemiddelbehandling og -håndtering i sykehjem og hjemmesykepleien. Helsedirektoratet leverte rapporten "Riktig legemiddelbruk til eldre pasienter/beboere på sykehjem og i hjemmesykepleien – forslag til tiltak" i 2011. Helsedirektoratet skriver blant annet i rapporten: En vesentlig utfordring er å sikre systematisk tilnærming i legemiddelbruk for behandling av eldre på sykehjem og i hjemmesykepleien. Vurderingsinstrumenter som NorGep (Norwegian General Practice) og STOPP (Screening Tool of Older People's potentially inappropriate Prescriptions) er beregnet for eldre pasienter for å hindre forskrivning av uhensiktsmessige legemidler. Helsedirektoratet anbefaler bruk av slike sjekklister ved forskrivning av legemidler til eldre.

Et annet av tiltakene som er nevnt i rapporten er legemiddelgjennomgang i sykehjem. Med bakgrunn i rapporter fra Helsedirektoratet og Helsetilsynet, samt internasjonale data om legemiddelbehandling til eldre, valgte Helse- og omsorgsdepartementet at legemiddelbehandling skulle være ett av flere satsingsområder i pasientsikkerhetskampanjen I trygge hender. Kampanjen startet januar 2011. Temaet legemiddelbehandling ble delt i to hovedområder: Legemiddelsamstemming og legemiddelgjennomgang på sykehjem. Legemiddelgjennomgang er en kvalitetssikring av den enkelte pasients legemiddelbruk for å ivareta effekt og sikkerhet. Legemiddelgjennomgang må gjøres basert på en samstemt legemiddelliste.

Helsedirektoratet arbeider for tiden med å utvikle

en generell veileder for legemiddelgjennomganger. I denne veilederen anbefaler de at det brukes ulike verktøy for å sikre god legemiddelbruk. Dette innebærer bruk av sjekklister, interaksjonsdatabaser, beslutningsstøtteverktøy m.m. Veilederen for legemiddelgjennomganger må tilpasses de enkelte virksomhetene. Veilederen har nylig vært på innspillsrunde fra aktuelle aktører og vil bli ferdigstilt i løpet av 2012.

Pasientsikkerhetskampanjen, med forankring i Kunnskapscenteret, arbeider med å utbre tiltakene,

og hadde denne uken (26. - 27. mars) et læringsnettverk for alle landets utviklingscentre for sykehjem. Ytterligere to samlinger, samt telefonkonferanser, skal avholdes i 2012 for å sikre god utbredelse og implementering av tiltakene i de respektive organisasjoner og i kommunene forøvrig. Videre utbredelse til pleie- og omsorgstjenestene vil skje mot slutten av kampanjeperioden (2012-2013). Dette skjer i takt med utbredelse av de andre innsatsområdene i pasientsikkerhetskampanjen, slik som Trygg kirurgi nevnt i spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 1129

Innlevert 26. mars 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 30. mars 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hva han kan hjelpe Meløy kommune med, og når vil vi kunne forvente handling fra statsråden?»

BEGRUNNELSE:

Glomfjordsamfunnet i Meløy kommune rammes hardt av nedleggelsen av solcelleprodusenten REC. Det er i dag klart at rundt 650 REC ansatte og underleverandører mister jobben og rammes av REC Wafer AS avd Glomfjord sin nedlegging. Dette utgjør rundt 20 prosent av hele arbeidsmarkedet i Meløy kommune.

Svar:

Spørsmålet er overført til meg som ansvarlig statsråd for kommunal omstilling.

Fra og med budsjettåret 2003 vedtok Stortinget en ny budsjettstruktur for programkategori 13.50 Distrikts- og regionalpolitikk. Endringene innebar blant annet at fylkeskommunene fikk et større ansvar for bruken av de distriktpolitiske virkemidlene. Fylkeskommunen og det regionale partnerskapet fikk økt frihet til å gjøre vurderinger, basert på lokale og regionale forhold. Dette innebærer at fylkeskommunen kan prioritere geografiske områder som de mener bør få større oppmerksomhet – for eksempel omstillingsutfordringer. Det vil si at det i prinsippet er fylkeskommunene som har ansvaret for omstillingsarbeidet i eget fylke. Dette gjelder både i forhold til å prioritere hvilke områder som skal få bistand og hvor mye midler disse eventuelt skal få.

Fra tid til annen oppstår det imidlertid situasjoner hvor størrelsen på de endringer som utløser omstillingsbehovet gjør at virkemiddelapparatet, fylkeskommunen og kommunene gjennom sine ordinære budsjetter ikke har ressurser til å bistå i tilstrekkelig grad. I slike situasjoner kan det være nødvendig med en ekstrainsats fra staten. Regjeringen har derfor utarbeidet kriterier for når det kan være aktuelt for staten å vurdere en statlig ekstrainsats. Disse kriteriene er:

”Reduksjonen i den direkte sysselsettingen i hjørnesteinsbedriften/næringen bør være meget betydelig over en 3-års periode, og reduksjonen bør som hovedregel utgjøre minst 15 prosent av den totale sysselsettingen i kommunen. I absolutte tall bør nedleggelsen som et minimum ligge på 150 personer. I helt særskilte tilfeller bør det imidlertid vurderes om en kan gå noe lavere på små og isolerte steder.

I en totalvurdering av situasjonen i området skal det imidlertid også legges vekt på reduksjonen i den indirekte sysselsettingen, den generelle arbeidsledigheten og mulighetene for pendling innenfor den aktuelle bo- og arbeidsmarkedsregionen. I tillegg kan det også være aktuelt å ta i betraktning trygdebudsjettets størrelse, andel yrkesaktive i kommunen og kommunøkonomi for å få et mest mulig komplett bilde av tilstanden i lokalsamfunnet.”

Meløy kommune er utvilsomt i en meget krevende situasjon, med direkte og indirekte konsekvenser av nedleggelsen av REC Wafer Norway og REC Wafer Mono.

Kommunal- og regionaldepartementet har hatt løpende dialog med både Meløy kommune og Nordland fylkeskommune om denne saken. Det har blant

annet vært flere møter hvor både nærings- og handelsministeren og jeg har vært til stede. Siste møte med kommunen ble avholdt 29. mars på mitt kontor. Kommunal- og regionaldepartementet har mot-

tatt en søknad fra Meløy kommune om omstillingsmidler. Denne søknaden er datert 13. mars 2012.

Jeg er innstilt på å behandle søknaden så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 1130

Innlevert 27. mars 2012 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 12. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Eg viser til nærmare grunngeving som årsak for spørsmålet om påstand frå ein underentreprenør frå Aurland om at staten medverkar til konkursar hos fleire underentreprenørar.

Vil statsråden gå grundig inn i påstandane som er grunngeve under dei ein underentreprenør frå Aurland i Sogn og Fjordane påstår at staten har medverka til at fleire underentreprenørar har måtte melde oppbod og stoppa drifta på grunn av likviditetsvanskar fordi at staten held igjen oppgjær til hovedentreprenørar?»

GRUNNGJEVING:

Ein maskinentreprenør i Aurland har sett seg nøydd til å melde oppbod og stoppa drifta på grunn av likviditetsvanskar. På tidspunktet for oppbodet hadde selskapet uteståande fordringar på omlag 35 millionar kroner, og av dette utgjorde endringsmeldingar og kontraktarbeid til hovedentreprenør omlag 27 millionar kroner. Maskinentreprenørfirma frå Aurland hadde krav om 531 dagar tilleggstid når selskapet meldte oppbod. Ei klår forsering har pågått i prosjektet som dei ikkje oppnådde aksept for hos hovedentreprenør. Dette gjeld arbeid på anbod utlyst av Statens vegvesen på vegutviding mellom Høyanger og Lavik, dvs. Torvund - Teigen.

Entreprenørselskapet frå Aurland oppgir at i alle prosjekter selskapet har hatt med hovedentreprenør har det oppstått endringar og tilleggsarbeid, og selskapet kalkulerte at i ovannemnde prosjekt ville det verte endringar tilsvarende 10 - 15 %. Dette vart diskutert med hovedentreprenøren og det vart på eit byggemøte avtalt ein "back to back" avtale. Dvs. at underentreprenør skulle få oppgjær for endringar og tillegg når hovedentreprenør fekk oppgjær av Statens vegvesen. Alle endringar vart bestilt via byggherremeldingar frå Statens vegvesen og vidare kalkulert mellom underentreprenør saman med hovedentreprenør

og innsendt som krav til Statens vegvesen via hovedentreprenør. Det var iflg. underentreprenør einigheit mellom hovedentreprenør og underentreprenør.

Iflg. underentreprenør auka antal endringar våren 2011. Det vart ført totaloversikt over endringar og tilleggsarbeid, men stadig vart endeleg oppsett for kostnadane på endringane utsett. Denne utsettinga skapa ein viss usikkerheit i fht. kor mykje ein utførte i prosjektet i kontrakt og kor mykje som vart utført i endringar/tilleggsarbeid. Det vart utført målingar på det estimerte grunnlag for kvar månad og desse viste endrings- og tilleggsarbeid opp mot 50% enkelte måndar.

Hovedmålsetting for hovedentreprenør var framdrift i prosjektet, mens underentreprenør hadde som målsetting å få ei løysing med betaling av endringsmeldingane slik at selskapets likviditetssituasjon kunne betrast.

Til slutt kom det telefon frå hovedentreprenør om at det ikkje var aktuelt å utbetale nokon av endringsmeldingane som ikkje var godkjent av Statens vegvesen.

Leiar i selskapet frå Aurland har vore i kontakt med fleire firma som har gått konkurs i vegprosjektet som underentreprenørar. Felles for dei som leiar har snakka med er at dei ikkje ønskjer å gå vidare med sine grunnlag for oppbod då dei vil forsøkje å starte ny verksemd innan anleggsarbeid. Leiar i selskapet frå Aurland ønskjer å uttrykke konsekvensen av eit oppbod som kunne vore unngått om underentreprenøren hadde fått oppgjær for dei arbeid dei faktisk har utført, og leiar i selskapet meiner at det må ansjåast som samfunnsfientleg at underentreprenørar må melde oppbod når det er Statens vegvesen som har bestilt arbeidet.

Selskapet frå Aurland sitt oppbod har berørt mange arbeidsplassar og mange familiar, og det har i høgste grad berørt dei som dreiv selskapet.

Leiar i selskapet frå Aurland har uttrykt ønskje om at nokon i "systemet" føretek ein grundig gjen-

nomgang i slike saker som er nemnd ovanfor, og eg ber derfor statsråden syte for at dette vert gjort.

Svar:

Saka er knytt til prosjektet E39 Torvund – Teigen i Høyanger kommune. Statens vegvesen har kontrakt med Veidekke. Veidekke har sjølv gjennomført tunnelarbeida, medan det meste av arbeidet i dagen er sett bort til underentreprenør.

Når Veidekke vél å bruka underentreprenør, har dei framleis plikt overfor Statens vegvesen til å syta for at arbeida som er avtalte i kontrakten blir gjennomførte, og dei har ansvar for å føra vidare kontraktskrava til underentreprenøren. Den forretningsmessige delen av avtalen mellom entreprenøren og underentreprenøren vil ikkje Statens vegvesen kunna krevja innsyn i. Dette er deira forretningsmessige sa-

ker, som òg gjeld korleis dei enkelte arbeida blir gjort opp dei imellom.

Endringar og tilleggskrav undervegs er eit forhold mellom Veidekke som entreprenør og Statens vegvesen som oppdragsgjevar, forankra i kontraktsføresegnene. Statens vegvesen vurderer om krav som entreprenøren fremmar, ligg innafør det som alt er oppgjort. Stundom kan det vera tvist om grunnlaget for slike krav.

Statens vegvesen har ikkje halde tilbake utbetalingar for dette anlegget med mindre dei er knytt til tilleggskrav som er omtvista, og det er ingen uomtvista, uteståande utbetalingar. Det er Veidekke sitt ansvar å betala underentreprenørane sine etter avtalen dei imellom, uavhengig av utbetalingar frå Statens vegvesen. Eg kjem såleis ikkje til gå nærare inn i denne saka.

SPØRSMÅL NR. 1131

Innlevert 27. mars 2012 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 2. april 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Foreldre som søker ekstra fri for barna sine og tar dem med på ferie midt i skoleåret, skal deretter kunne søke om å få strøket slikt fravær og unngå at slikt feriefravær registreres på vitnemålet i 10. klasse.

Er statsråden enig i at dagens fraværreglement for grunnskolen åpner for en slik praksis, og ser statsråden i så fall at det kan være behov for å stramme inn fraværreglene for å hindre økt fravær begrunnet i ferie?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for spørsmålet er en henvendelse fra en lærer i ungdomsskolen som undrer seg over hvordan fraværreglementet for grunnskolen legger til rette for uheldig fraværspraksis.

Det er et mål at elevene skal møte på skolen, og foreldre må oppmuntres til å unngå å ta elevene ut av skolen for å dra på ferie utenom skoleferiene. Konsekvensene av slikt fravær er at elevene risikerer å bli hengende etter faglig, samt at lengre fravær midt i skoleåret sender gale signaler om at skole og utdanning ikke er så viktig.

Det vises til at foreldre søker om fri for elevene og reiser på ferie selv om kontaktlærer og rektor kan

fraråde dette. Og så påpekes det merkelige i at foresatte nå kan søke om å få strøket fravær, og at dette skal de ha krav på å få innvilget. Sagt på en annen måte: Først tas eleven ut av skolen for å dra på ferie, mot skolens råd, og deretter blir fraværet strøket fra vitnemålet.

Det reises nå spørsmål om hvorfor elever i ungdomsskolen skal få strøket fravær, og om regelverket fungerer etter hensikten når fravær som skyldes ferieturer i skoletida kan forsvinne som dugg for solen og før vitnemålet utstedes.

Svar:

Etter opplæringsloven § 2-11 kan enkeltelever i grunnskolen etter søknad få permisjon fra grunnskoleopplæringen i inntil to uker sammenhengende. Forutsetningen for å gi permisjon er at det er forsvarlig å gi eleven fri fra opplæringen. Elevene har ikke rett til permisjon. Om permisjonen er forsvarlig eller ikke må avgjøres av skolen etter en konkret vurdering av konsekvensene fraværet vil ha for elevens opplærings situasjon.

For inntil 10 skoledager i et opplæringsår, kan eleven kreve at fravær som skyldes helsegrunner og fravær som skyldes innvilget permisjon, ikke blir ført

på vitnemålet. Dette følger av forskrift til opplæringsloven § 3-41. Hvis skolen anser det som forsvarlig å innvilge permisjon kan eleven deretter, i tråd med reglene om fraværshåndtering, kreve at feriefraværet ikke blir ført på vitnemålet. Jeg understreker at dette kun gjelder feriefravær som følge av en innvilget søknad om permisjon. Hvis en søknad om permisjon

ikke innvilges, og elevene likevel tas ut av opplæringen, skal fraværet føres på vanlig måte.

Jeg mener at skolene bør utvise varsomhet når de vurderer en søknad om permisjon. Stort fravær kan ha alvorlige konsekvenser for elevenes opplæring. Det er derfor viktig at permisjoner kun innvilges når det er forsvarlig i det enkelte tilfelle.

SPØRSMÅL NR. 1132

Innlevert 27. mars 2012 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 30. mars 2012 av utviklingsminister Heikki Holmås

Spørsmål:

«En Norad-rapport fra 2011 konkluderer med at ansatte i Norad og UD i svært liten grad benytter seg av uavhengig forskning om bistand, og at dette er et alvorlig problem. I Dagsavisen 24. mars hevder flere forskere som arbeider med Etiopia at norske myndigheter ikke ønsker kunnskap som kan underminere eksisterende politikk.

Hva vil statsråden gjøre for å bidra til bruk av mer uavhengig forskning i UD, vil man vurdere å gjenoppta støtten til forskning på Etiopia samt redusere bistanden til landet når utviklingen går feil vei?»

BEGRUNNELSE:

Til Klassekampen 19. mars uttalte daværende statsråd Erik Solheim at norske engasjementspolitiske hensyn måtte (sitat) "veies opp mot menneskerettighetsovergrep som skjer i Etiopia". I Dagsavisen 24. mars fremkommer det at flere uavhengige, norske forskere som er kritiske til regjeringens politikk overfor Etiopia har mistet støtte til sin virksomhet eller prosjekter siden 2007.

Uavhengige evalueringer og uavhengig forskning knyttet til bistanden er blant de viktigste forutsetningene for å undersøke om den gir resultater og er effektiv. Rapporten "Evaluation of Research on Norwegian Development Assistance" (2011) utført av konsultantselskapet SIPU International på vegne av Norad tar for seg forskning på norsk utviklingspolitikk og kommer med flere konklusjoner: det finnes lite uavhengig forskning på norsk bistand; der hvor Norad finansierer forskningen direkte fører dette til avhengighet og økt risiko for mer positive konklusjoner enn det er grunnlag for; og at uavhengige forskningsrapporter om effektene av norsk bistand i svært liten grad leses av ansatte i Norad og UD.

En tilsvarende evaluering fra 2007 har kommet frem til tilnærmet de samme konklusjonene.

I Aftenposten 2. november 2011 fremkommer det kritikk fra Norads egne ansatte om at det ikke er en kultur for selvkritikk i organisasjonen og at det er en frykt for å ta inn over seg kritikk av manglende kontroll med bistand og kritikk av bistandens resultater.

Svar:

Det vises til svar gitt i forbindelse med Interpellasjon fra Ine M. Eriksen Søreide (H) til miljø- og utviklingsministeren (Interpellasjon nr. 54 (2011-2012)). Som det framkom i behandlingen av denne interpellasjonen, er norsk bistand til Etiopia under løpende vurdering i forhold til styresettsutvikling, inkludert respekt for menneskerettigheter. Det arbeides også med en avtale (Memorandum of Understanding) om en strukturert politisk dialog mellom Norge og Etiopia, hvor det vil legges vekt på menneskerettighetsspørsmål.

Når det gjelder bruk av kunnskap i forhold til norsk utviklingspolitikk overfor Afrikas Horn og Etiopia, så er denne bygget opp over lang tid og innhentes fra ulike aktører. Den norske ambassaden i Etiopia har et bredt kontaktnett i landet og regionen for øvrig, som inkluderer forskere og akademika mer generelt. Vi er svært positive til å legge til rette for en kunnskapsbasert og nyansert diskusjon om Etiopia og Norges engasjement i landet.

Etter den diplomatiske krisen mellom Norge og Etiopia i 2007 var hele det norske engasjementet redusert over en periode. Vi arbeider nå med å vurdere hvordan vi kan øke Etiopia-forskning både i Norge og i Etiopia. Dette initiativet ble tatt på politisk nivå i UD etter at forholdet mellom Norge og Etiopia ble

normalisert, og utviklingssamarbeidet etter hvert ble gjenoppbygd. Det vil være behov for mer forskning knyttet til de store norske satsingsområdene innen ren energi, landbruk, klima og skog. I tillegg vil det være behov for mer bredt anlagt forskning som tar opp etiopisk samfunnsutvikling, inklusive menneskerettigheter og demokratiutvikling.

Norge støtter allerede et samarbeid mellom etiopiske og norske universiteter. I tillegg til å videreføre dette planlegges følgende:

- En Etiopia-konferanse med deltagelse fra etiopiske forskere og norske Etiopia-eksperter innen forskningsinstitusjoner, politikere, private utviklingsorganisasjoner, næringslivet og forvaltningen for å drøfte forutsetninger og nye kunnskapsbehov for Norges utviklingssamarbeid med Etiopia

- Ordninger for aktiv støtte til samarbeidstiltak rettet mot etiopiske forskningsinstitusjoner, med særlig vekt for forskningsbehovene utenfor og i tillegg til forskning knyttet direkte til satsingsområdene for det norske utviklingssamarbeidet.

I spørsmålet refereres det til rapporten "Evaluation of Reserach on Norwegian Development Assistance (2011)". Dette er en rapport som er bestilt og publisert av Norad, og et godt eksempel på at Norads uavhengige evalueringsenhet bidrar til kritisk debatt om norsk bistand og utviklingspolitikk. Rapporten kommer med en rekke anbefalinger om hvordan bistandsforvaltningen i større grad kan bidra til produksjon og bruk av uavhengig forskning. I tråd med gjeldende instruks for behandling av evalueringer fra Norads evalueringsenhet, arbeides det nå med å utvikle en oppfølgingsplan i Utenriksdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 1133

Innlevert 27. mars 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 30. mars 2012 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Steinmeyerorgelet i Nidaros Domkirke er grunnleggende for at kirken skal fungere som det kirkelige, nasjonale og historiske tyngdepunkt den er. Orgelet er nå i så dårlig forfatning at det er usikkert hvorvidt det vil fungere både i ordinær bruk og ved kommende nasjonale begivenheter og markeringer.

Vil regjeringen bidra til at restaureringen kan komme i gang så raskt som mulig?»

BEGRUNNELSE:

Steinmeyerorgelet ble i sin tid betalt av staten og bygd opp til 900-årsjubileet i 1930. Orgelet er i dag i dårlig forfatning både når det gjelder elektriske anlegg, fasade og driftssikkerhet. Orgelet er et kulturminne som kommer inn under kulturminneloven.

Når Norge i 2014 skal feire 200-årsjubileet for Grunnloven, vil festgudstjenesten i Nidaros Domkirke, i følge bispemøtets preses, være et høydepunkt. Det er derfor viktig at restaureringen kan komme raskt i gang.

Kirkelig fellestråd i Trondheim, i tett samarbeid med kommunen og menigheten i Domkirken og Vår frue menighet, har etter anbudsrunde samlet seg om et prosjekt som en har funnet tjenlig til den mangfol-

dige bruken av orgelet. Det er åpenbart at det er behov for statlig deltakelse for å kunne finansiere prosjektet. I lys av betydningen Nidaros Domkirke har og orgelets betydning for denne funksjonen bør det være et nasjonalt ansvar å sikre at restaureringen kan gjennomføres.

Svar:

Nidaros domkirke har en spesiell funksjon og status blant våre kirker. Primært er kirken menighetskirke og domkirke i Nidaros, men den overgår dette og har karakter av å være nasjonalhelligdom.

I kraft av denne posisjon tar staten, ved Nidaros domkirkes restaureringsarbeider, ansvar for det antikvariske vedlikeholdet av kirken. Utover dette bevilges det årlig et beløp over statsbudsjettet for å styrke den kirkelige og musikalske virksomheten ved domkirken i Nidaros.

Spørsmålet om hvem som er ansvarlige for istandsettingen av kirkens orgel har blitt reist flere ganger i ulike sammenhenger. Departementet har hele tiden lagt til grunn at Trondheim kirkelige fellestråd, gjennom sitt generelle forvaltningsansvar for kirkene i Trondheim, også har ansvar for inventar og utstyr i Nidarosdomen, herunder orgel, jf. kirkeloven

§ 14. Dette innebærer at planlegging og gjennomføring av restaureringsarbeidet er fellesrådet i Trondheim sitt ansvar.

Etter henvendelse i 2009 fra kirkelig fellesråd i Trondheim viste departementet til at ordningen med rentekompensasjon for istandsetting av kirkebygg,

utsmykning og inventar ville være et relevant statlig bidrag for istandsetting av Steinmeyerorgelet. Husbanken har i etterkant av dette behandlet en søknad og innvilget rentekompensasjon for et prosjekt på inntil 40 mill. kroner.

SPØRSMÅL NR. 1134

Innlevert 27. mars 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 2. april 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for den økonomiske situasjonen i SAS, oppfølgingen av Core SAS samt om oppfølgingen av Stortingets fullmakt til nedsalg i SAS?»

BEGRUNNELSE:

Nettavisen E24 meldte 23.mars 2012 at SAS i praksis har null egenkapital. Denne økonomiske situasjonen skyldes SAS sine enorme pensjonsforpliktelser, som ifølge nettavisen antas å være i realiteten høyere enn hva som fremgår av selskapets balanse.

Stortinget vedtok i 2009 å bidra med 721 mill kroner i kapitalforhøyelse til SAS AB.

Tilsvarende sak ble fremlagt i 2010 hvor Stortinget vedtok å bidra med 580 mill kroner i kapitalforhøyelse.

I forbindelse med behandlingen av Eierskapsmeldingen og Prop. 83 S (2010-2011) ga et enstemmig Storting regjeringen fullmakt til å selge aksjene i SAS AB i forbindelse med en industriell løsning.

Svar:

Resultatet for 2011 viste et underskudd på 1 687 mill svenske kroner, som i hovedsak har sammenheng med regnskapsmessige nedskrivninger i forbindelse med konkursen i Spanair. Den undeliggende driften i SAS ga et lite overskudd i 2011. Markedssituasjonen i 2011 var preget av hard konkurranse kombinert med en svekket global økonomi med prispress og nedgang i antall reisende i de fleste markedene. Gjennom det avsluttede Core SAS-programmet har selskapet i flere år arbeidet hardt med å redusere kostnadsnivået og har siden 2009 redusert totalkostnadene med 24 pst. SAS varslet i forbindelse med fremleggelse av årsresultatet for 2011 et akselerert forbedringsprogram, Accelerated 4Excellence, som i løpet av 2013 skal gi resultatforbedring på 5 milliarder svenske kroner gjennom kostnadsreduksjoner og økte inntekter. Jeg kan forsikre at departementet har en tett oppfølging av situasjonen i SAS.

Jeg mener fortsatt at de utfordringer SAS står overfor, trolig best kan møtes med en industriell partner på eiersiden og arbeider med mulige løsninger i tråd med salgfullmakten fra Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1135**Innlevert 27. mars 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 30. mars 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Flere kommuner i Nordland har etablert ventelister for sykehjemsplass. I et intervju i Avisa Nordland den 27. mars d.å. slår pasientombudet fast at dette er klart ulovelig. I artikkelen vises det til at det er de store bykommunene som Bodø, Rana og Narvik som har etablert slike lister. Men også små kommuner som Vågan, Røst og Hemnes oppgir at de har slike lister.

Vil statsråden sørge for at de som har krav på sykehjemsplass får dette når de har behov for det, og i sitt nærområde, og at de ikke plasseres på en venteliste?»

Svar:

Det følger av helse- og omsorgstjenesteloven § 3-1 at kommunene skal sørge for at personer som oppholder seg i kommunen tilbys nødvendige helse- og omsorgstjenester, herunder plass på sykehjem når det er behov for det. Jeg deler pasient- og brukerombudets vurdering om at dersom nødvendige helse- og omsorgstjenester bare kan ytes i sykehjem, er kommunen forpliktet til å tilby sykehjemsplass. Kommunen kan i disse tilfellene ikke unndra seg sine forpliktelser ved å sette vedkommende på venteliste.

Som kjent er kommuner selvstendige rettssubjekter, og sentrale helsemyndigheter kan ikke uten sær-

skilt hjemmel gripe inn overfor den enkelte kommune i denne type saker. Fylkesmannen kan imidlertid som tilsynsmyndighet gripe inn dersom kommunen ikke yter pasienten forsvarlig og nødvendig helsehjelp. Pasient- og brukerombudet kan bistå den enkelte med utformingen av en klage til Fylkesmannen.

Som helse- og omsorgsminister er det min oppgave å legge forholdene til rette for at kommunene settes i stand til å oppfylle sine lovpålagte oppgaver i medhold av helse- og omsorgstjenesteloven. Gjennom Omsorgsplan 2015 har også regjeringen lagt til rette for en systematisk oppbygging av tjenestetilbudet i kommunene.

Gjennom styrking av kommuneøkonomien på om lag 49 mrd. kroner fra og med 2005 til 2011 og en systematisk styrking av tiltakene i Omsorgsplan 2015, har vi sørget for at kommunene skal kunne oppfylle sine forpliktelser overfor brukerne. Vi har etablert et eget øremerket tilskudd til utbygging av sykehjemsplasser og omsorgsboliger med heldøgns omsorgstjenester med en samlet investeringskostnad på om lag 26 mrd. kroner, hvor den statlige andelen dekker om lag 9 mrd. kroner. Sammen med de øvrige tiltakene i Omsorgsplan 2015 skal dette sette kommunene i stand til å oppfylle kravet om å kunne tilby heldøgns omsorgstjenester til de som har behov for det.

SPØRSMÅL NR. 1136**Innlevert 27. mars 2012 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 30. mars 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«En arbeidsgiver opplever utfordringer knyttet til fritak for arbeidsgiverperioden for en ansatt som trenger sykemelding relatert til komplikasjoner i etterkant av fertilitetsbehandling. Etter folketrygdloven kan arbeidsgivere få fritak fra arbeidsgiverperioden ved sykemelding som gjelder komplikasjoner ved graviditet, men ikke komplikasjoner etter fertilitetsbehandling.

Hvorfor praktiseres reglene ulikt i forhold til disse gruppene, og vil ev. statsråden se på endringer?»

BEGRUNNELSE:

Likhet for loven er et viktig prinsipp i norsk rett, og ikke minst med tanke på den alminnelige rettsoppfatning. Det er viktig at reglene som Stortinget fastsetter har forankring i hva som oppleves som rettferdig og rimelig overfor borgerne i samfunnet.

Svar:

Arbeidsgiveren skal som hovedregel betale sykepenger i et tidsrom på opptil 16 kalenderdager (arbeidsgiverperioden). Etter folketrygdloven § 8-20 kan arbeidsgiver eller arbeidstaker likevel søke om å få dekket sykepenger i arbeidsgiverperioden bl.a. dersom arbeidstaker har en langvarig eller kronisk sykdom som medfører risiko for gjentatte og særlig stort sykefravær. Hensikten med denne unntaksbestemmelsen er å motvirke at arbeidsgiveransvaret for sykepenger medfører økte problemer på arbeidsmarkedet for personer med en helsetilstand som gir større risiko for sykefravær enn hva som er vanlig for arbeidstakere flest.

Det kan også søkes om å få dekket utgiftene til

sykepenger i arbeidsgiverperioden dersom arbeidstaker er sykmeldt på grunn av svangerskapsrelatert sykdom og tilrettelegging eller omplassering til annet arbeid i virksomheten ikke er mulig. Denne bestemmelsen ble innført fra 1. april 2002 på bakgrunn av intensjonsavtalen 3. oktober 2001 med partene i arbeidslivet om et mer inkluderende arbeidsliv.

Barnløshet anses ikke for å komme inn under noen av disse unntaksbestemmelsene.

Etter min vurdering gir dagens bestemmelser tilstrekkelig unntak fra arbeidsgivers plikt til å betale sykepenger i arbeidsgiverperioden. Jeg kan heller ikke se at behandling for barnløshet bør behandles annerledes enn andre typer behandlinger som også gjør det nødvendig at vedkommende ikke arbeider.

SPØRSMÅL NR. 1137

Innlevert 27. mars 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 11. april 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Har statsråden vurdert å øke ressursene til arbeidet med alternativer til dyreforsøk, i tråd med anbefaling fra næringskomiteen og de nye EU-reglene?»

BEGRUNNELSE:

Landbruksmeldingen bruker ikke ordene "forsøksdyr" eller "dyreforsøk", til tross for at disse utgjør en viktig bærebjelke i norsk landbruk. I budsjettproposisjonen fra LMD for 2012 står det :

"Nye, meir omfattende og strengare regler i Europa for bruken av forsøksdyr gjer dessutan forskning retta mot utvikling av alternativ til dyreforsøk viktig."

Jf. og næringskomiteen si anbefaling i innstillinga til St.meld. nr. 12 (2002-2003).

De nye Europeiske reglene som proposisjonen refererer til, må gjennomføres i norsk rett innen 2012. Norecopa, som er den nasjonale plattformen for erstatning, reduksjon og forbedring av dyreforsøk, mottar pr. i dag en bevilgning fra departementene som dekker kun en halv stilling og kr 200.000 i årlige driftsmidler.

Svar:

Dyrevelferdsforvaltningen er av spesielt stor betydning på forsøksdyrområdet siden området i de al-

ler fleste tilfeller ikke er tilgjengelig for allment innsyn. Vi må ha et godt system som sikrer kontroll og redelighet. Det stilles store krav til forvaltningsmodell, kompetanse og etikk.

Forsøksdyrområdet skiller seg fra annet dyrehold på flere måter. Det er mer standardisert og i liten grad særnorsk. Internasjonalt samarbeid er viktig på dette feltet. Forskningen behøver ikke skje i Norge, men Norge vil også bidra. Norge har vært aktiv på dette området i mange år og var det første landet til å ratifisere Europakonvensjonen om beskyttelse av forsøksdyr. Konvensjonen ble tidlig gjennomført i vårt nasjonale regelverk, og vi har strenge kriterier for å få tillatelse til å bruke dyr i forskning.

Det har imidlertid skjedd en utvikling på forsøksdyrfeltet og det har skjedd en utvikling på dyrevelferdsområdet generelt. Implementering av nytt forsøksdyrdirektiv vil medføre nye myndighetsplikter og enkelte nye funksjoner, herunder større internasjonalt engasjement på flere nivåer. Det har gitt oss en anledning til å ta en gjennomgang av hele området og jeg har sett behovet for en slik langsiktig og helhetlig vurdering.

Mattilsynet har utarbeidet forslag til ny tilsynsmodell som nå vurderes i samarbeid mellom Fiskeri- og kystdepartementet og Landbruks- og matdepartementet. God rollefordeling og habilitet står sentralt i dette arbeidet. Når det gjelder tidsfristene som også

representanten Trældal viser til, vil tidspunktet for ikrafttreden av Norges forpliktelser på området også være avhengig av når rettsakten behandles i EØS-komiteen.

Norecopa er den nasjonale møteplassen der myndighetene, forskerne, industrien og dyrevelferdsorganisasjonene kan samarbeide for å finne erstatninger for forsøk på dyr, arbeide for færre dyreforsøk og for-

bedre dyreforsøkene. Norecopa har en viktig funksjon, selv om den bare er en del av den helhetlige forvaltningen vi må ha.

Plattformens sammensetning begrenser av habilitetsgrunner den rollen den kan spille i dyrevelferdsforvaltningen. Norecopa er heller ikke tiltenkt å skulle forske selv. Forskningsmidlene er derfor kanalisert gjennom Norges Forskningsråd.

SPØRSMÅL NR. 1138

Innlevert 27. mars 2012 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 11. april 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hvilken særskilt kompetanse har konsulentene i Husbanken som gjør dem bedre i stand til å foreta forsvarlighetsvurderinger i forhold til konsulenter i andre banker?»

BEGRUNNELSE:

Finanstilsynets innstramming av bankenes muligheter til å fullfinansiere boligkjøp, har skapt en økt pågang etter Husbankens startlån. I ordningen, som administreres av kommunene, kan folk fortsatt få fullfinansiert boligkjøp. Statsråden har tidligere sagt at dette er i orden så lenge kundene blir underlagt en "spesiell forsvarlighetsvurdering".

Svar:

Startlån er et av våre viktigste boligpolitiske virkemidler, og er rettet mot grupper som har problemer med å etablere seg på boligmarkedet. Økonomisk vanskeligstilte husstander, barnefamilier, enslige forsørgere og flyktninger kan søke om startlån.

Det er viktig å understreke at startlånet er et boligsosialt virkemiddel som er behovsprøvd, og ikke en vanlig låneordning for folk flest. Startlånet skal ikke konkurrere med vanlig bankfinansiering. Ved formidling av startlån tar kommunen en risiko bankene ikke ønsker å ta, og utfyller dermed bankenes tilbud.

Startlånet tildeles av kommunene, enten som eneste lån eller som topplån ved samfinansiering med private banker. Husbanken bistår kommunene i deres boligsosiale arbeid. Husbanken har utviklet veiledningsmateriale og verktøy, og har opplæring av kommunene knyttet til behandling av søknader om startlån. Kommunene skal i tråd med god bankskikk og finansavtaleloven, vurdere lånsøkerens kredittverdighet og foreta en forsvarlighetsvurdering. Jeg forutsetter at kompetansen for långivning er god både i kommunene og i private banker. Til orientering kan jeg nevne at stat og kommunene har hatt svært lave tap på startlån siden ordningen ble innført. Dette indikerer at kommunenes forsvarlighetsvurdering er god.

Som kjent har Finanstilsynet gjort endringer i retningslinjene for forsvarlig utlånspraksis som blant annet innebærer at belåningsgraden normalt ikke skal overstige 85 prosent av boligens verdi. For startlån gjelder disse retningslinjene der lånet gis sammen med pantelån fra private banker, men ikke der startlånet er det eneste lånet. Finanstilsynet har presisert at bankene kan avvike fra 85 prosent-regelen og andre normer, dersom lånesøkeren har tilleggsikkerhet eller banken har gjort en særskilt vurdering som tilsier at avvik er forsvarlig. Startlånet skal etter regelverket for ordningen underlegges en særskilt forsvarlighetsvurdering.

SPØRSMÅL NR. 1139**Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 13. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Viser til avisa Nordlys 22. mars og sak om Langsundforbindelsen. Som det fremkommer i saken er det bekymring blant innbyggerne og de folkevalgte i Karlsøy kommune over at Langsundforbindelsen ikke er varslet som sak til Stortinget før sommeren, og at oppstart av bygging av tunellen kan drøye ut i tid.

Hva vil statsråden gjøre for å få saken behandlet i Stortinget så snart som mulig slik at prosjektet ikke utsettes?»

Svar:

Langsundforbindelsen er på Fv 863 i Troms fylke. Prosjektet forutsettes finansiert bl.a. med fylkeskommunale midler, bompenger og ferjetilskudd. Jeg er kjent med at Statens vegvesen venter på nødvendige avklaringer fra fylkeskommunen. Så snart dette foreligger vil Statens vegvesen ferdigstille grunnlagsmateriale i saken, før den oversendes departementet for videre behandling. Jeg legger opp til at saken legges fram for Stortinget så raskt som mulig etter dette.

SPØRSMÅL NR. 1140**Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen****Besvart 11. april 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Dyrevelferd er viktig for å sikre befolkningens tillit til norsk landbruk. Kastrering av dyr skal som hovedregel ikke forekomme. I dag blir imidlertid gris kastrert som følge av et unntak fra Dyrevelferdsloven.

Hva skal til for at statsråden skal mene det foreligger et tilfredsstillende alternativ til kirurgisk kastrasjon?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til hva regjeringen fastslo i Ot.prp. nr. 15 (2008-2009):

"Det er en målsetting å komme bort fra rutinemessig kastrasjon av smågris. Inntil det foreligger tilfredsstillende alternativer for å begrense rånelukt og – smak, vil det anses å foreligge en særlig grunn for kastrasjon av smågris i henhold til denne bestemmelsen."

I 2009 ga Statens Legemiddelverk markedsføringstillatelse for en vaksine mot rånelukt. Mattilsynet gav samme år brukstillatelse for vaksinen.

I dag forskjellsbehandles slakt med rånelukt om det kommer fra kirurgisk eller kjemiske kastrerte smågriser, med fordel kirurgisk kastrasjon.

Det kan altså synes som at det ikke bare er rasjo-

nelle begrunnelser og metoder som ligger til grunn for at den ønskede overgangen ikke skjer.

Svar:

Statens legemiddelverk godkjente vaksinen (Improvac) mot rånelukt i august 2009. Vaksinen virker ved at det dannes antistoffer som undertrykker kjønnshormonproduksjonen.

Høsten 2010 gjennomførte Animalia en utprøving av vaksinen mot rånelukt hos griser som ble levert til fire norske slakterier. Totalt inngikk 2415 dyr fra 19 besetninger. Erfaringene fra utprøvingen bekreftet at vaksinen hadde god effekt hvis vaksineringen ble utført nøyaktig etter produsentens anvisning. Omfanget av utprøvingen ble imidlertid mindre enn ønsket. Dette gjør det ønskelig med en større utprøving.

Jeg er derfor glad for at kjøttbransjen nå har åpnet for at de som ønsker det, kan vaksinere grisene sine mot rånelukt i stedet for den tradisjonelle kirurgiske kastreringen. Per i dag er det imidlertid ikke gode nok kontrollmetoder til å identifisere dyr som ikke er behandlet etter anbefalingene. Dette gjør at kjøttbransjen fortsatt har en stor utfordring med å sikre at kjøtt med rånelukt ikke kommer ut på markedet. Produsenter som ønsker å ta i bruk metoden, må derfor inn-

gå en nærmere detaljert avtale med kjøttbransjen, og det er innført et eget klassifiseringssystem for vaksinerte dyr på slakteriene.

Det er foreløpig også begrenset kunnskap om hvordan forbrukerne i Norge vil forholde seg til kjøtt fra griser som er immunologisk kastrert. Jeg mener derfor det er behov for at næringen høster tilstrekke-

lige erfaringer med den nye metoden, før det kan være aktuelt å innføre et forbud mot kirurgisk kastrasjon.

For ordens skyld viser jeg til at det siden 2002 har vært et krav i Norge om at griser som kasteres kirurgisk, skal bedøves. Et slikt krav er det få andre land som har innført.

SPØRSMÅL NR. 1141

Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen

Besvart 19. april 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ingen digitale læreplattformer til bruk i grunnskolen er universelt utformet. Når kommunene går til anskaffelse av IKT-løsninger på sine skoler, er ingen av løsningene som i dag tilbys tilrettelagt for alle elever.

Hvordan vil statsråden sikre at det utvikles digitale læreplattformer som fungerer like godt for alle?»

BEGRUNNELSE:

Rapporten "Gransking av universell utforming i digitale læreplattformer (LMS) i grunnskolen" var nylig klar. Den viser at ingen av de tre systemene som i dag brukes i skolen er i nærheten av å følge de internasjonale retningslinjene for universell utforming. De digitale læreplattformene er i dag en helt sentral del av opplæringen. Disse er ikke tilgjengeliggjort for elever med behov for hjelpemidler. Dette gjør at læringsutbyttet til disse elevene reduseres. Rapporten sier at: "Resultatene viser at de største problemene oppstår for personer med nedsatt funksjonsevne som benyttet en eller annen form for hjelpemiddel. Sterkt svaksynte brukere opplevde så store vanskeligheter i alle tre systemene at visse funksjoner overhodet ikke gikk an å bruke. Også brukere med andre funksjonsnedsettelse, men som ikke benytter hjelpemidler, presterte merkbart dårligere enn i kontrollgruppen uten funksjonsnedsettelse." Det er teknisk fullt mulig å stille krav til systemutviklerne om å tilby universelt utformede digitale løsninger, men dette er så langt ikke blitt gjort.

Svar:

Kommunen har plikt til å tilrettelegge arbeidsplassen for alle elever, og at skolen skal innredes slik at det blir tatt hensyn til elever med nedsatt funk-

sjonsevne (§ 9a-2) og opplæringen være tilpasset den enkelte elev (§1-2). Dette innebærer bl.a. at skolen må innrettes slik at disse elevene ikke møter funksjonshemmende barrierer i noen del av skolemiljøet. I tillegg har en elev som ikke har eller som ikke kan få tilfredsstillende utbytte av det ordinære opplæringstilbudet, en individuell rett til spesialundervisning (§ 5-1). Rettighetene omfatter også utstyr som er nødvendig for å gjennomføre spesialundervisningen. Dette vil særlig gjelde særskilt tilpassede læremidler, som for eksempel forskjellige typer programvare.

Jeg syns derfor at konklusjonen i rapporten fra Funka nu om tilgjengelighet for personer med nedsatt funksjonsevne i digitale læringsplattformer er viktig kunnskap for skoleeiere og skoler når de kjøper inn og bruker læringsplattformer og for leverandører når de utvikler produkter.

Diskriminerings- og tilgjengelighetsloven § 9 Plikt til generell tilrettelegging (universell utforming) gjelder alle sektorer, også opplæringssektoren. Plikten gjelder bygninger, IKT osv. Det fremgår blant annet av bestemmelsen at "Offentlig virksomhet skal arbeide aktivt og målrettet for å fremme universell utforming innenfor virksomheten." Bestemmelsen har også en "plikt til å sikre universell utforming av virksomhetens alminnelige funksjon". Det betyr at man må vurdere om bruk av den digitale læringsplattformen er så innarbeidet i virksomheten at det kan sies at det er virksomhetens alminnelige funksjon. Bestemmelsen har et forbehold om at plikten gjelder så langt det ikke medfører en uforholdsmessig byrde for virksomheten.

Regjeringens visjon er at Norge skal være universelt utformet innen 2025. Når forskriften til diskriminerings- og tilgjengelighetsloven § 11 Plikt til universell utforming av informasjons- og kommunikasjonsteknologi (IKT) er på plass, kan vi gjøre en

grundig vurdering av hvordan universell utforming av IKT også kan gjøres gjeldende for opplæring og utdanning. Men jeg vil minne om at både opplæringslovens krav og diskriminerings- og tilgjengelighetslovens § 9 Plikt til generell tilrettelegging (universell utforming) gjelder uavhengig av denne forskriften.

Avslutningsvis vil jeg peke på et viktig formål med digitale læringsplattformer må være effektivise-

ring og kvalitetsforbedring av kommunikasjonen mellom elever og lærere, og mellom skole og hjem. Dersom de digitale løsningene ikke tilfredsstiller kravene til kvalitet og brukervennlighet, så må skolen nyttiggjøre seg andre kommunikasjonskanaler/-former. Dette bør søkes løst i samarbeid, og forståelse, med foreldrene.

SPØRSMÅL NR. 1142

Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 10. april 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Nav halverer ytelsene til tiltaket Dagsverket i arbeidsmarkedsbedriften ALF as i Bergen kommune for rusmisbrukere. Som en vet så er dette en gruppe som trenger all den hjelp en kan gi for at både selvtillit og verdighet blir bygget opp for i det hele tatt å se at en kan klare å bidra i samfunnet på sin måte. Når Nav nå halverer ytelsen får dette store konsekvenser nettopp for denne gruppen. Samtidig ser en at tiltaket fungerer.

Hva mener statsråden om dette, og er dette noe statsråden aksepterer?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidende tirsdag 27. mars kan en lese at Nav halverer tilskuddet til en arbeidsmarkedsbedrift som har et tilbud til rusmisbrukere det såkalte Dagsverktilbudet. En vet at rusmisbrukere har tungt for å komme seg både ut av rusproblematikken og samtidig inn i noen form for arbeid. Regjeringen nevner ofte at det skal lønne seg og arbeide. Dette er bra. Samtidig ser en at denne gruppen trenger innsats under andre forutsetninger enn mennesker som ikke innehar rusutfordringer. Dagsverket som er lagt inn under arbeidsmarkedsbedriften ALF a/s er en svært viktig dør for denne gruppen til at samfunnet kan åpne også for at disse kan få et tilbud som er tilpasset enkeltindividet på deres premisser. Nav grunngir avgjørelsen med at Dagsverk er for uforpliktende. Men med respekt å melde så vet en at nettopp denne gruppen ikke er A4 mennesker. Ingen dag er lik for disse. De strever ikke bare med sitt rusproblem men selvtillit og hva de egentlig makter dag for dag er svært variabel. Og dermed kan de ikke sammenlignes opp mot andre.

Svar:

Jeg har innhentet opplysninger fra Arbeids- og velferdsdirektoratet, og jeg kan på bakgrunn av den informasjonen jeg har fått gi følgende orientering.

Tiltaket Dagsverket ble startet opp i 2004 som et samarbeid mellom Bergen kommune, Aetat og arbeidsmarkedsbedriften ALF as (Senter for arbeidslivsforberedelse). Målgruppen er brukere med rusproblemer, eller nærmere bestemt personer i aktiv rus. Dagsverket er et dag-til-dag og time-for-time tilbud. Det innebærer at de som ønsker å arbeide møter opp om morgenen den aktuelle dagen, og de første som kommer får jobb. Det er ingen innsøking til tiltaket, og det eneste kravet som stilles for deltakelse er at de tilhører målgruppen og er i stand til å utføre arbeidsoppgaver den dagen de møter fram. Deltakerne mottar 50 kroner per arbeidstime. Utbetalingen er skattefri og medfører ingen avkorting av ev. økonomisk sosialhjelp.

Dagsverket er organisert som et statlig arbeidsmarkedstiltak, eller som arbeidspraksis i skjermet virksomhet. Det er et tiltak som skal gi tilrettelagt arbeidstrening med tett oppfølging av en godkjent tiltaksarrangør. Tiltaket skal bidra til å prøve ut den enkeltes arbeidsevne på arbeidsmarkedet, og styrke deltakernes muligheter til å komme i arbeid eller utdanning.

NAV Hordaland har med virkning f.o.m. 1.7.2012 sagt opp arbeidspraksisplassene knyttet til Dagsverket. NAV Hordaland vil i samarbeid med Bergen kommune og spesialisthelsetjenesten i fylket prioritere å utvikle både det eksisterende tilbudet rettet mot personer med rusproblemer, samt utvikle nye tilbud overfor målgruppen. Her vil man bl.a. bygge på erfaringer fra ulike forsøksprosjekt.

Det har de siste årene blitt opprettet flere tiltaksplasser i Bergen i skjermede virksomheter rettet mot brukere med rusrelaterte problemer. Det er også opprettet særskilte tiltaksplasser til brukere på legemiddelassistert rehabilitering (LAR). Det er videre kommet et lavterskeltilbud tilpasset brukere i kvalifiseringsprogrammet. I praksis treffer dette tilbudet også brukere med rusproblemer.

Jeg legger vekt på at det fortsatt skal gis et godt og arbeidsrettet tilbud til personer med rusproblemer. Jeg er tilfreds med at NAV samarbeider med kommuner og spesialisthelsetjeneste for å utvikle både eksisterende tilbud og utvikle nye. Det er et lokalt ansvar å tilpasse tiltakstilbudet til de utfordringer en står ovenfor, og det er NAV som foretar de vurderinger i saker som dette.

SPØRSMÅL NR. 1143

Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 30. mars 2012 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Det vises til NRK Brennpunkt 28. mars 2012, hvor det kommer frem opplysninger som kan tyde på at statsråden har gitt uriktige opplysninger til Stortinget. Kravet om 65 % luftfuktighet ved Nasjonalgalleriet tilbakevises av konservatorene. I tillegg vises det til at nytt museum i Bjørvika kun vil innebære en økning på 150 kvadratmeter.

Står statsråden fast på at klimabehovet for bilde- ne på Nasjonalgalleriet er opp til 65 % luftfuktighet, og mener hun arealargumentet fortsatt er relevant i saken om flytting?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til NRK Brennpunkt 28. mars 2012, hvor det kommer frem opplysninger som kan tyde på at statsråden har gitt uriktige opplysninger til Stortinget. Kravet om 65 % luftfuktighet ved Nasjonalgalleriet tilbakevises av konservatorene.

I tillegg vises det til at nytt museum i Bjørvika kun vil innebære en økning på 150 kvadratmeter. Statsråden har selv argumentert for at Nasjonalgalleriet ikke innehar nok areal, noe som derfor stilles i et underlig lys ved at et nytt museum ikke vil innebære noen økning av praktisk betydning.

Det bes på denne bakgrunn om en redegjørelse knyttet til de saker som er omtalt, sett i lys av de opplysninger statsråden har gitt Stortinget tidligere.

Svar:

Standardkravet til tillatt relativ fuktighet i kunstmuseer er mellom 40 og 60 prosent. Det betyr at luftfuktigheten kan variere mellom 40 og 60 prosent. Er luftfuktigheten under 40 prosent, settes det inn befuktningstiltak. Er relativ luftfuktighet over 60 prosent, settes det inn avfuktningstiltak. I St. prp. nr. 67

(2008-2009) ble det presentert et spenn fra 40 til 65 prosent relativ luftfuktighet. Tallet 65 refererer seg til et rom- og funksjonsprogram som var vedlegg til konkurranseprogrammet våren 2009 for fase 1 av arkitektkonkurransen på Vestbanen. I dette vedlegget hadde Nasjonalmuseet angitt at noen materialtyper kunne ha en øvre grense på 65 prosent relativ luftfuktighet. Dette ble endret i det endelige rom- og funksjonsprogrammet som ble lagt til grunn for fase 2 av arkitektkonkurransen. Uansett kan ikke det forstås slik at det er et "krav" at nybygget skal ha 60 prosent relativ luftfuktighet. Samlingene kan tåle at relativ luftfuktighet varierer fra 40 til 60 prosent.

Vi stiller oss uforstående til påstanden om at nybygget på Vestbanen bare vil gi en arealøkning på 150 kvm. Vi antar at representanten Thomsen refererer til arealøkningen for utstillingsarealet. Ifølge opplysninger fra Nasjonalmuseet disponerer museet i dag 2 595 kvm i Nasjonalgalleriet til utstillingsformål. Tar man med det tidligere arealet i den stengte tredje etasjen på 570 kvm, blir samlet utstillingsareal 3 165 kvm. Av det aktuelle bruksarealet (uten tredje etasje) er 2 165 kvm brukt til faste utstillinger og 430 kvm til skiftende utstillinger. I nybygget har museet lagt opp til å bruke ca. 3 600 kvm til faste utstillinger med historisk kunst. I tillegg vil museet ha til disposisjon ca. 3 300 kvm til skiftende utstillinger, der også temaer fra historisk kunst vil være selvsagte elementer. Programmeringen i nybygget er ikke avsluttet, så det kan bli noen justeringer av disse arealtallene framover. Dersom det skal gjøres en sammenligning mellom Nasjonalgalleriet og nybygget når det gjelder utstilling av historisk kunst, vil de faste utstillingene øke fra 2 165 kvm i dag til ca. 3 600 kvm i nybygget. Tilgjengelig areal i nybygget til skiftende utstillinger vil være inntil 3 300 kvm, avhengig av utstillingenes tema og utforming.

SPØRSMÅL NR. 1144**Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant Per Sandberg****Besvart 13. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan statsråden gi en mest mulig presis sammenfatning av hva Mullah Krekar har kostet det norske samfunn?»

BEGRUNNELSE:

Mullah Krekar ble utvist fra Norge så tidlig som i 2003. Likevel er han her, nå 9 år senere. Politiet har ved flere anledninger etterforsket hans handlinger som kriminelle. Utlendingsmyndighetene har brukt store resurser på de ulike sakene om innvilgelse av opphold og utvisning av Krekar. I tillegg ble det brukt store politiresurser på beskyttelse etter at Krekar ble utsatt for et attentat for noen år siden. I siste runde har domstolen brukt resurser på straffesaken som ble ført mot Krekar, samt fengslingsmøte i etterkant av pågripelsen. I tillegg må det påregnes brukt store resurser i Kriminalomsorgen dersom dommen på 5 års fengsel blir stående mot Krekar. Jeg er interessert i å finne ut de samlede kostnader som er påløpt så langt.

Svar:

Spørsmålet er overført til besvarelse fra Statsministerens kontor til meg som rette vedkommende.

Najmuddin Faraj Ahmad, i Norge kjent som Mullah Krekar, ankom Norge som overføringsflyktning fra FN 30. november 1991, og ble i Utlendingsdirektoratets vedtak av 13. april 1992 formelt anerkjent som flyktning og sammen med sin familie innvilget asylstatus og oppholds- og arbeidstillatelser.

Krekar ble utvist fra Norge i 2003, ved Utlendingsdirektoratets vedtak av 19. februar 2003. Vedtaket ble fattet etter instruks fra Kommunal- og regionaldepartementet i henhold til daværende § 38 første ledd i utlendingsloven, av hensyn til rikets sikkerhet.

Krekar er fremdeles i Norge 9 år senere. Dette skyldes Norges forpliktelser i henhold til det returnernet som følger særlig av EMK art. 3.

Flere offentlige instanser har brukt tid og ressurser på ulike saker knyttet til Krekar, dette gjelder for eksempel utlendingsmyndighetene, politiet og domstolene. Selv om det i denne forbindelse har påløpt kostnader av en viss størrelse, foreligger det verken for Krekar eller andre individer som er undergitt tilsvarende eller sammenlignbare prosesser en oversikt over hvor store disse kostnadene er. Det avgjørende for Norge som en rettsstat er hvorvidt de aktuelle saker som har oppstått har vært underlagt en forsvarlig behandling og prosess, og at de rettigheter ethvert enkeltindivid har i saker som dette er blitt respektert.

SPØRSMÅL NR. 1145**Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 13. april 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I Hamar Arbeiderblad den 27.3. kommer det fram at Ringsaker kommune taper betydelige barnehagetilskudd grunnet befolkningens lave utdanning. Skal en tro tildelingskriteriene har fagarbeidere mindre behov for barnehage enn de med høyere utdanning. Dette framstår som om industrikommuner diskrimineres i forhold til byråkratdominerte kommuner.

Vil statsråden fjerne denne diskrimineringen fra tildelingskriteriene?»

BEGRUNNELSE:

I beste fall er dette byråkratisk skrivebordsteori som bidrar til å opprettholde sosiale skiller som det ikke lenger burde være grunnlag for å opprettholde. Derfor bør statsråden snarest ta initiativ til å få endret tildelingsnøkkelen slik at den er nøytral i forhold til utdanning. Det er derfor med stor undring at man kan lese at statssekretæren i artikkelen er sitert på at "Vi kan ikke se bort fra at full barnehagedekning i Bærum er 94-95 prosent, mens det i Ringsaker er 88,7 %". I dette ligger det dermed også en indikasjon

om at det skal fortsette å være slik og også at utdanning er den eneste forklaringsvariabel bak en slik mulig forskjell.

Svar:

Fra og med 2011 ble store deler av de øremerkede tilskuddene til barnehage innlemmet i rammetilskuddet for kommunene, og sektoren inngår også i utgiftsutjevningen i inntektssystemet. Gjennom utgiftsutjevningen skal kommunene i prinsippet fullt ut kompenseres for utgifter ved tjenesteytingen som de selv ikke kan påvirke. Kostnadsnøkkelen er den mekanismen i inntektssystemet som i praksis sørger for omfordelingen av midler mellom kommunene, ut fra deres beregnede behov. Kostnadsnøkkelen er satt sammen av ulike kriterier som bidrar til å forklare hvorfor de faktiske kostnadene varierer mellom kommuner. Formålet med kostnadsnøkkelen er å beskrive situasjonen i kommunene mest mulig slik den faktisk er, slik at kommunene økonomisk blir i stand til å gi sine innbyggere et likeverdig tjenestetilbud.

Delkostnadsnøkkelen for barnehage er utformet etter de samme prinsippene som delkostnadsnøkklene på de andre sektorene i inntektssystemet. Det viktigste kriteriet er selvsagt antallet barn i kommunen. Men så er det slik at full barnehagedekning ikke er det samme i alle kommuner, og dermed er også kommunenes utgifter til barnehage forskjellig. Kostnadsnøkkelen må derfor også inneholde kriterier som kan bidra til å forklare hvorfor etterspørselen varierer mellom kommuner. Statistisk sett er det en sammen-

heng mellom utdanningsnivået i kommunen og etterspørselen etter barnehageplass. Utdanningskriteriet, sammen med kriteriet barn uten kontantstøtte, er den modellen som statistisk sett gir den beste forklaringen på hvorfor etterspørselen varierer mellom kommuner. Hvis vi ikke hadde hatt med disse kriteriene ville vi ikke greid å fange opp variasjonene i etterspørsel, og dermed kommunenes kostnader, på en like god måte. Kommuner med høy etterspørsel etter barnehageplasser ville fått for lite penger til å dekke behovet for barnehageplass, mens kommuner med lav etterspørsel ville fått for mye.

Det er ikke slik at det er en sammenheng mellom kriteriene i inntektssystemet og retten til barnehageplass. Rett til barnehageplass gjelder for alle barn, uavhengig av foreldrenes utdanningsnivå. Kommunene har plikt til å tilby barnehageplass til de som ønsker det, uavhengig av hva etterspørselen skyldes, og derfor må vi også ha en best mulig modell for å fange opp variasjonene i ufrivillige kostnader.

Dagens delkostnadsnøkkel for barnehager er den modellen som best beskriver barnehagesektoren per i dag. Men det har vært store endringer i sektoren de siste årene, og vi følger derfor situasjonen nøye. Hvis nye analyser viser at andre modeller er bedre egnet til å fordele midlene til barnehager vil vi vurdere kriteriene i delkostnadsnøkkelen på nytt. Målet er å ha den best mulige modellen, for å kunne sette kommunene i stand til å tilby sine innbyggere gode og likeverdige tjenester.

SPØRSMÅL NR. 1146

Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 12. april 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Det vises til brev fra Den norske legeforening til HOD datert 16.02.12 om sviktende vilje i de regionale helseforetakene til implementering av nye kvalitetskrav i fødselsomsorgen. Det vises videre til Innst.S.nr 240 (2008-2009) om en sammenhengende svangerskap-, fødsel- og barselomsorg. Det er svært bekymringsfullt at kvalitetskravene for å sikre en forsvarlig fødselsomsorg ikke bli fulgt opp.

Hva vil statsråden konkret foreta seg for å sikre at de sentrale kvalitetskravene blir implementert i fødselsomsorgen?»

BEGRUNNELSE:

I likhet med Legeforeningen er jeg sterkt bekymret for at sentrale kvalitetskrav ikke er implementert ved flere av landets fødeinstitusjoner. Anbefalinger nedfelt i Veilederen "Et trygt fødetilbud" blir ikke tilfredsstillende fulgt. Dette er anbefalinger som er vedtatt av myndighetene og som er sterkt forankret i familjene og i brukerorganisasjonene. Likevel rapporteres det om en sviktende vilje hos de regionale helseforetakene til å implementere kravene. Helsetilsynet har bekreftet at veilederen nå er gjeldende og fødeinstitusjoner vurderes i henhold til dette i tilsynssaker.

Utilstrekkelig bemanning er fortsatt et problem. Alle rapporter knyttet til fødselsorganisering de siste 10-15 årene understreker behovet for organisatoriske endringer. Likevel opplever mange kvinneklinikker en marginal bemanning i forhold til arbeidsbelastning. Utfordringen med drift av små fødeavdelinger er også særdeles problematisk. Bemanning har over mange år vært vanskelig, og man har opplevd manglende rekruttering og en usikker drift. Krav til bemanning kan ikke oppfylles på flere av de små fødeavdelingene, og kvalitetsutfordringer her har vært påvist i flere av Statens helsetilsyns rapporter.

En fødselsomsorg basert på kvalitetskravene i veilederen Et trygt fødetilbud vil gi en bedre og mer robust fødselsomsorg. Det vil kunne medføre en viss sentralisering av fødselsomsorgen, men ikke til de store endringene. Fødestrukturen skal fortsatt være desentralisering og differensiert. Samtidig er det nødvendig at noen fødeavdelinger oppgraders til kvinneklinikker, mens noen mindre fødeavdelinger og fødestuer må omgjøres til et lavere nivå eller nedlegges.

Jeg deler Legeforeningen og Norsk gynekologisk forening bekymring for at helseforetakene og de regionale helseforetak overser myndighetskrav som skal heve kvaliteten på tilbudet for fødende kvinner.

Svar:

Ved behandlingen av St.meld. nr. 12 (2008–2009) En gledelig begivenhet sluttet Stortinget seg til forslag om at de regionale helseforetakene skulle utarbeide en flerårig helhetlig og lokalt tilpasset plan for fødetilbudet i regionen, sammen med berørte kommuner. Planen skulle også omfatte svangerskaps- og barselomsorg. Stortinget sluttet seg til forslag i meldingen om at inndeling i kvinneklinikk, fødeavdeling og fødestue basert på fødselstall, erstattes av kvalitetskrav utarbeidet av Helsedirektoratet. Kvalitetskravene forelå i desember 2010.

Kvalitetskravene til fødeinstitusjoner inneholder strengere bemanningskrav og strenge kriterier for seleksjon av kvinner med risikosvangerskap/risikofødsel, med sikkerhet, kvalitet og forsvarlighet som grunnelse. Det vil medføre at kvinner som blir vurdert til å ha risikofaktorer i svangerskapet eller ved fødselen, enkelte steder må påregne lengre reisevei for å føde enn friske kvinner med forventet normal fødsel. Det vil også medføre at andelen kvinner som henvises til større avdelinger vil øke. Veilederen omfatter egne kvalitetskrav til jordmorstyrte fødestuer,

fødeavdelinger og fødeklionikker. Helsedirektoratet har tilrådd at modellen med forsterkede fødestuer utvikles. Kvalitetskravene til de store fødeavdelingene og fødeklionikkene omhandler blant annet krav om tilstedeværelse av jordmor i aktiv fase av fødselen.

I oppdragsdokumentene til de regionale helseforetakene for 2012 har jeg pålagt foretakene å sikre at avtaler om jordmortjenester, herunder følgetjenesten for gravide, er inngått innen 1.7.2012.

De regionale helseforetakene har ansvar for å gi gravide og fødende i sin region et trygt og godt fødetilbud basert på nasjonale føringer bl.a. i St.meld. nr. 12 (2008-2009) En gledelig begivenhet og Helsedirektoratets kvalitetskrav for fødeinstitusjoner. Dette er viktige krav som er av stor betydning for den fødende, og som de regionale helseforetakene legger til grunn for videre arbeid.

Et grunnleggende krav til fødeinstitusjoner er at institusjonen drives forsvarlig. I tråd med sørgeforansvaret er det opp til det enkelte regionale helseforetak å vurdere behovet for mindre fødeavdelinger, beredskapsnivå og størrelse for å kunne opprettholde et godt fødetilbud i et land med lange avstander og spredt bosetting.

I brevet fra Den norske legeforening til HOD 16.02.12 rettes spesiell oppmerksomhet mot Helse Nord RHF. Jeg er kjent med at styret i Helse Nord RHF i mars 2011 vedtok organisasjonsstruktur for fødeinstitusjonene i regionen. I vedtaket har styret lagt vekt på en desentralisert fødselsomsorg i tråd med føringer og mål fra Helse- og omsorgsdepartementet, som ivaretar de spesielle behovene regionen har med spredt bosetting og lange avstander. Dette innebærer at eksisterende struktur med to kvinneklinikker, sju fødeavdelinger og seks jordmorstyrte fødestuer opprettholdes. Det er også gjort en innsats for å øke bemanningen på fødeinstitusjonene i henhold til nye kvalitetskrav. Jeg er kjent med at Helse Nord RHF har opprettet et eget utdanningsprogram som skal sikre fremtidig rekruttering og stabil tilgang av gynekologer og jordmødre.

Slik det fremgår av Nasjonal helse- og omsorgsplan for årene 2011- 2015, vil oppfølging av kravene i veilederen måtte skje som utviklingspregede prosesser som går over tid. Videre vil ulike lokale forhold skape ulik tilpasning i den endelige utformingen av tilbudene. Kravene til kvalitet og pasientsikkerhet skal imidlertid være de samme over hele landet.

SPØRSMÅL NR. 1147**Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 11. april 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Ser statsråden behov for en gjennomgang av reglene om at dyreeier må samtykke til omplassering eller salg av dyr som eieren har blitt fratatt rådigheten over?»

BEGRUNNELSE:

Etter lov om dyrevelferd skal et dyr avlives hvis ikke eier samtykker til omplassering eller salg. Dette gjelder i hovedsak når eieren ikke er i stand til å ta vare på dyret på en tilfredsstillende måte. Konsekvensen av reglene er at mange friske og sosialt tilpassede kjæledyr avlives.

Svar:

Jeg har forståelse for at det kan virke inngripende å avlive dyr som er tatt i forvaring når eier ikke samtykker til omplassering eller salg. Ansvarsoverdragelse til tilsynsmyndigheten i forbindelse med at en eier fratras rådigheten over dyret innebærer ikke at eiendomsretten til dyret overføres. Der eier ikke samtykker til eiendomsoverdragelse og ikke selv kan ivareta dyret, vil avliving derfor være nødvendig.

Spørsmålet om muligheten til å omplassere dyr

uten eiers samtykke var gjenstand for mye diskusjon under utarbeidelse av utkast til ny dyrevelferdslov som ble vedtatt av Stortinget våren 2009. Det kom fram sterke og motstridende synspunkter om hvilken løsning som burde velges. Det var flere hensyn som skulle veies mot hverandre, herunder bl.a. hensynet til dyret, hensynet til den enkeltes eiendomsrett og avveininger av hvor mye ressurser Mattilsynet skal måtte bruke på oppstalling og omplassering.

Det er uklart hvor mange av dyrene som fjernes fra eier som er sosialt veltilpassede. I vanskjøtselssaker vil dyrene ofte være preget av dårlig behandling og dermed ikke være veltilpassede, men det finnes sikkert også dyr som godt kan tåle å komme til nye eiere.

Etter en helhetsvurdering ble det konkludert med at tilsynsmyndigheten ikke skulle kunne overdra eiendomsretten for et dyr til andre uten eierens samtykke.

Myndighetene har mange viktige oppgaver på dyrevelferdsområdet. Jeg mener ressursene nå bør brukes på disse oppgavene fremfor å foreta en ny gjennomgang av reglene om at dyreeier må samtykke til omplassering av dyr som eier har blitt fratatt rådighet over.

SPØRSMÅL NR. 1148**Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 20. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Er statsråden kjent med at enkelte politimester planlegger å sette stillinger som følger av naturlig avgang vakante for å holde budsjettet, blant annet fordi de må saldere mot investeringer i IKT, og at dette igjen gjør at nyutdannede studenter ikke vil kunne bli ansatt i det omfang som må forutsettes for å nå målet om 2 polititjenestemenn?»

BEGRUNNELSE:

21. juni 2012 står over 500 politihøyskolestudenter ferdigutdannet og er klare for å begynne og jobbe i landets ulike politidistrikt. POD har allerede øremerket 202 politibetjent 1-stillinger, for å dekke gapet mellom nyutdannede og prognosene for naturlig avgang i distriktene. De øremerkede stillingene må lyses ut for at det enkelte distrikt skal få midler fra POD. Politihøyskolestudentene frykter nå at den enkelte politimester velger å sette stillinger som følger av naturlig avgang vakante for å holde budsjettet, blant annet fordi de må saldere mot investeringer i IKT.

Svar:

Erfaringsstall viser at ca 94 % av studentene som uteksamineres fra Politihøgskolen har jobb i etaten ett år etter fullført utdanning. Politidirektoratet opplyser at over 90 % av 2006-2011-kullet allerede nå hadde jobb i etaten. Målet er at hele kullet som uteksamineres sommeren 2012 skal tilbys jobb i løpet av ett år.

I Justisdepartementets tildelingsbrev for 2012 til Politidirektoratet har vi bedt om at økt politibemanning og jobb til nyutdannede fra PHS skal vektlegges som innsatsområde. Det er også satt som resultatkrav at antall årsverk i etaten skal økes i tråd med bevilgninger til dette formålet i 2012. Budsjettet for 2012 er økt for å kunne tilby jobb til studentene.

Det er riktig at det har vært nødvendig å prioritere IKT i politiet i de siste årene. I 2011 ble det innen politiets driftsramme satt av om lag 250 mill. kroner til arbeidet med å fornye politiets IKT-systemer. Det var

behov for å videreføre beløpet også i 2012. I tillegg ble budsjettet i 2012 styrket med 80 mill. kroner for å sikre nødvendig framdrift i arbeidet. Det har således ikke vært nødvendig å øke avsetningen til IKT innen driftsbudsjettet i forhold til det som ble gjort i 2011.

I politi- og lensmannsetaten benyttes rammestyring, og den enkelte politimester er ansvarlig for å nytte bevilgningen på en måte som sikrer best måloppnåelse. Det kan være spesielle forhold i enkelte politidistrikt som gjør at stillinger ikke besettes med en gang den blir ledig. Bl.a. som følge av merforbruk i tidlige budsjetterminer vil enkelte politidistrikt oppleve at de til tross for ressurstilførsel på linje med andre politidistrikt, får en innstramning i 2012.

Jeg forventer at kravet om at antall årsverk i etaten skal økes i tråd med bevilgninger til dette formålet i 2012, og vil følge dette opp i styringsdialogen med Politidirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 1149

Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 12. april 2012 av forsvarsminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Forsvaret leier ut og stiller til rådighet boliger til noen av sine ansatte. Det som likevel synes å være et problem er at mange av disse boligene har klare mangler og i noen tilfeller påfører de som bor der helsemessige plager og skader. I en tid da Forsvaret er opptatt av egne ansatte er dette noe som bør ordnes opp i.

Kan statsråden forsikre meg om at alle av Forsvarets utleieboliger har god kvalitet slik at helseplager og helseskader unngås og dersom dette ikke er tilfelle, hva gjøres med det?»

BEGRUNNELSE:

Å leie ut boliger som kan være helsemessig skadelig er i seg selv og ikke ta vare på eget personell. Forsvaret er opptatt av eget omdømme og kvaliteten til sine ansatte, og jeg forventer derfor at forsvarsministeren tar dette problemet på alvor.

Svar:

Forsvarsdepartementets krav er at sektorens bygningsmasse, herunder boliger, skal forvaltes forsvarlig og ivaretas gjennom en kombinasjon av verdibe-

varende vedlikehold og fornyelse. Verdibevarende vedlikehold gjennomføres inntil bygningen når en alder av ca. 60 år, for deretter å fornyes dersom behovet fortsatt er til stede. Som forvalter av forsvarssektorens eiendommer skal Forsvarsbygg ikke leie ut boliger, eller bygg for øvrig, som er i en slik forfatning at det kan oppstå fare for liv og helse. Bygg skal i så fall stenges, utredes og tiltak iverksettes, før de igjen benyttes. Leietakere kan likevel oppleve at standarden på boliger ikke svarer til dagens forventninger selv om de tilfredsstillende lov- og forskriftsmessige krav. Forsvarsbygg opplyser at det på landsbasis fortsatt er vedlikeholds- og fornyelsesbehov i forhold til å nå en ønsket standard på alle utleieboliger.

For å heve standarden er det gjennom de senere år gjort betydelige investeringer i boliger, særlig i de områder hvor Forsvaret kraftsamler. Forsvarsdepartementet har fra 2007 godkjent igangsetting av investeringsprosjekter for boliger for i størrelsesorden ca. 800 mill. kroner. Videre er det planlagt med investeringer for ytterligere ca. 400 mill. kroner i perioden frem til 2015. Kombinert med et systematisk og verdibevarende vedlikehold av boligene, ligger det derfor godt til rette for en betydelig forbedring av boligstandard ved utgangen av 2015.

SPØRSMÅL NR. 1150**Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 12. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Deler av landet sliter fortsatt med dårlig mobildekning, noe som ga negative utslag blant annet den 22. juli 2011. Andøya kommune er en kommune som sliter med dette, i området Forfang og Dverberg. Dette gjør situasjonen sårbar for de som bor der på flere måter. Jeg går ut fra at mobilselskapenes konsesjoner gir klare føringer på hva de skal levere av tjenester.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre bedre mobildekning i Andøy kommune?»

Svar:

La meg først få påpeke at de rapportene jeg har fått tilsier at mobilnettene fungerte tilfredsstillende i områdene som ble berørt i forbindelse med hendelsene 22. juli. Områdene som ble rammet har normalt god mobildekning, men den spesielle situasjonen førte til et veldig stort antall samtidige meldinger og samtaler som igjen forårsaket blokkering og forsinkelser i noen basestasjoner ved Utøya. Selv om netteierne allerede har bygget mange flere basestasjoner enn de er pålagt etter konsesjonene, er det en stor utfordring å bygge nok kapasitet i nettene til å takle uforutsette hendelser med mange involverte over hele landet.

Så til spørsmålet om mobildekning i Andøy kom-

mune. God mobildekning er viktig for folk i hele landet og er et eget tiltak i regjeringserklæringen. Norge har i dag en av de beste mobildekningene i verden. Nær 99,9 % av befolkningen har dekning der de bor. Det er også god dekning langs veier og på steder der folk ferdes. Dette gjør at folk har blitt vant med en høy kvalitet på tjenesten og å kunne bruke mobilen der de er. Jeg har stor forståelse for at det kan føles frustrerende for de få som opplever å ikke ha tilfredsstillende dekning i sine nærområder.

Mobiltilbyderne må som representanten påpeker forholde seg til kravene som fremgår av frekvenstillatelsene. Alle eiere av mobilnett har i dag bygget ut dekning langt ut over sine konsesjonsforpliktelser. Det bygges likevel fortsatt ut dekning for mobiltelefoni rundt om i landet, og jeg har sett en rekke eksempler på at kommuner har klart å øke mobildekningen ved å samle etterspørsel, legge til rette for etablering av senderanlegg, ha en aktiv dialog med eierne av mobilnett og prioritere mobildekning lokalt.

Jeg vil fortsette arbeidet med å sikre en bedre mobildekning i hele landet. Det gjør vi i første rekke gjennom en aktiv forvaltning av regelverket for elektronisk kommunikasjon. I tillegg bevilger regjeringen midler som fylkeskommunene og kommunene kan velge å bruke til å bedre mobildekningen lokalt.

SPØRSMÅL NR. 1151**Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 16. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til mine tidligere initiativ om manglende momsrefusjon for bygg relatert til samdrift i landbruket som statsråden nå har medvirket til en løsning på. Problemstillingen gjelder dog ikke bare for landsbrukseiendommer. Også andre aktører hevder at misforståelser og forglemmelser rundt registrering og skjemaer rundt momsproblematikk medfører store konsekvenser, som ikke er tilsiktet av politiske myndigheter.

Vil statsråden la den nye tolkningen i Skattedi-

rektoratet også komme til anvendelse for andre bygg?»

Svar:

Etter dagens regler må utleievirksomhet generelt vurderes isolert fra all annen avgiftspliktig virksomhet. Utleie av fast eiendom er som hovedregel unntatt merverdiavgiftsplikt, og det er et krav om at den næringsdrivende utleier må søke særskilt om registrering av utleien, og således aktivt tilkjenne at utleien skal holdes innenfor avgiftsordningen.

Samdriftsprosjektene utgjør imidlertid en særpreget form for samarbeid. Finansdepartementet har vært i dialog med Skattedirektoratet om fortolkningen av utleiebegrepet i samdriftssituasjonene. På grunn av de helt spesielle forholdene i samdriftsprosjekter er det ikke naturlig å klassifisere forholdet mellom den bonden som formelt eier driftsbygningen og samdriften som et utleieforhold. Jeg vil understreke at dette ikke er en ny forståelse av reglene i merverdiavgiftsloven om frivillig registrering ved utleie av fast eiendom, men en ny oppfatning av de faktiske omstendighetene i disse konkrete sakene hvor det er etablert en samdrift. Av denne grunn kan det tenkes tilfeller der det foreligger mer tydelige utleieavtaler med stipulert leievederlag som innebærer avanse for utleier og særskilt bruksregulering av den aktuelle bygningen. Dersom partene til avtalen således har ønsket å opprette et ordinært utleieforhold, vil vederlaget, som for øvrige næringsdrivende som bedriver utleievirksomhet, måtte anses som et leievederlag.

Dagens regler opererer altså fortsatt med det ut-

gangspunktet at de som driver reell utleievirksomhet er unntatt merverdiavgift, men kan søke frivillig registrering. For slike utleievirksomheter foreligger det derfor et valg, og de avgiftskonsekvenser som følger av valget, vil fortsatt gjelde.

Som påpekt i mitt svar på spørsmål 1050 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, har Finansdepartementet tidligere i år startet et større arbeid med å utrede om det blant annet bør innføres generell og obligatorisk avgiftsplikt for utleie av næringseiendom. En slik regelverksendring vil forenkle merverdiavgiftshåndteringen for fremtiden for de berørte aktører som stortingsrepresentant Kambe omtaler.

Temaet merverdiavgift og fast eiendom er et omfattende utredningsarbeid, og et eventuelt forslag om utvidet merverdiavgiftsplikt må inngå i den ordinære budsjettprosessen. I forkant av et slikt forslag til lovendring må både utredningsarbeid og alminnelig høring være gjennomført.

SPØRSMÅL NR. 1152

Innlevert 28. mars 2012 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel

Besvart 12. april 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Det er planlagt ny 420 kV kraftlinje mellom Sogndal og Ørskog. I Eikefjord i Flora kommune vart traseen lagt nærare busetnaden ved klagehandsaminga i OED. Innbyggjarane i Eikefjord er svært uroa over dei elektromagnetiske strålingane frå denne linja. Linja er bygd for å kunne belastast med 2500 Mw, men berekningane av strålingsfaren er gjort på berre 500 MW. Normallast for linja vil vere på om lag 1500 MW.

Kva meinar statsråden om at det ikkje blir lagt til grunn korrekt straumstyrke ved berekning av stråling frå denne linja?»

GRUNNGJEVING:

Mange er uroa over den elektromagnetisk strålinga frå kraftlinjer. Derfor er det stort behov både for kunnskap og avklaring av desse spørsmåla når det skal byggast nye kraftlinjer.

Det er Statens Strålevern som er ansvarlege for føreskriftene og retningslinjene for all eksponering vi blir utsette for frå elektromagnetiske felt. Fagmyn-

digheitene legg til grunn at all eksponering frå elektromagnetiske felt skal vere forsvarleg, og at de skal nyttast føre var prinsippet.

Gjeldande forvaltningsstrategi om magnetfelt og helse ved høgspenitanlegg er omtala i St.prop.nr.66 (2005-2006).

Her går det fram at det ved alle planar, blant anna om kraftleidningar ved bygg, skular, barnehagar skal eksponeringssituasjonen kartleggast og mogelege tiltak for å redusere magnetfeltet og konsekvensar av tiltaket drøftast.

Når det gjeld den nye 420 kW linja mellom Sogndal og Ørskog er den elektromagnetiske strålinga rekna ut frå ei belastning på linja på 500 MW.

I gjeldande vurdering av kor mykje straum som skal gå gjennom linja er det kome fram at det vil bli i gjennomsnitt 1500 MW. Altså 3 gongar meir enn berekningane er gjort på. I tillegg er linja bygd for ein kapasitet på 2500 MW.

Det skapar stor uvisse og kraftige reaksjonar at OED gjennom si klagehandsaming ikkje har fått avklart kva som er berekna strålingsfare både ut frå den straummengde som i gjennomsnitt vil gå gjennom

linja, 1500 MW, og den strømmengda som linja er bygd for 2500 MW.

Det kan ikkje vere i tråd med gjeldande retningslinjer at berekninga av den elektromagnetiske strålinga skal vere ut frå 1/3 av det som linja blir belasta med i gjennomsnitt.

Statens strålevern må gripe inn og sørge for at det blir laga fullgode berekningar.

Svar:

Ifølge St.prp. nr. 66 (2005-2006) skal utbygger ved etablering av nye høyspenningsanlegg vurdere om planlagt utbygging kan medføre at utredningsnivået på 0,4 mikrotlesla kan overskrides i bygg som ligger i nærleiken. Dette utredningskravet gjelder for et gjennomsnittsnivå over året basert på at internasjonal forskning indikerer at det kan være økt risiko for utvikling av leukemi hos barn som bor så nær en høyspentledning at magnetfeltet er over 0,4 mikrotlesla ved gjennomsnittlig belastning over året. Den effektbelastningen som er lagt til grunn for utredningene av spørsmålet om elektromagnetiske felter for høyspenningsanlegget Ørskog-Sogndal, skal være årsgjennomsnittet.

Jeg har forelagt spørsmålet for Statens strålevern som opplyser at kravet gjelder gjennomsnittsverdien

gjennom året og ikke maksimalverdi, fordi man ikke har holdepunkter for at det er en sammenheng mellom høyere magnetfeltbelastning i kortere tidsrom og helseeffekter. Det var derfor bare magnetfelt med gjennomsnittlig effektbelastning som var relevant i vurderingen fra NVE og Olje- og energidepartementet. Strålevernet er ikke involvert i behandlingen av slike saker, men er en av mange høringsinstanser og påser at utredningsplikta er overholdt. Strålevernet følger for øvrig med på internasjonal forskning på fagfeltet, gir råd og forvalter strålevernforskriftens krav.

Statnett har overfor Olje- og energidepartementet opplyst at den maksimale tekniske overføringsevnen som representanten viser til, er en størrelse som det ikke vil være mulig å oppnå i normaldrift. Av Statnett sin tilleggsøknad av februar 2008 følger at ny 420 kV kraftledning Ørskog-Sogndal vil kunne overføre 1000-1500 MW ved normaldrift. Normaldrift er ikke det samme som gjennomsnittlig effektbelastning. Gjennomsnittlig effektbelastning for den nye ledningen er beregnet til 500 MW. Statens strålevern legger derfor til grunn at den effektbelastningen som er lagt til grunn ved beregninger av elektromagnetiske felter for det endelige vedtatte kraftledningsanlegget er korrekt.

SPØRSMÅL NR. 1153

Innlevert 29. mars 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 12. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Justisdepartementets lovavdeling har i prinsipputtalelser/fortolkning av 21.11.2000 og 18.06.2010 uttalt seg om medvirkningsansvaret knyttet til straffehjemmelen i lov om bruk av bioteknologi.

Kan justisministeren gjøre rede for sammenhengen mellom de nevnte uttalelser og departementets svar i Dokument nr 15:1645 (2010-2011), herunder i hvilken grad det er usikkerhet knyttet til departementets fortolkning, og om det fins nyere uttalelser fra lovavdelingen?»

BEGRUNNELSE:

De nevnte uttalelsene viser at omfanget av straffansvar for medvirkning i bioteknologiloven er betydelig. Førstnevnte uttalelse fra Justisdepartementets lovavdeling gjelder spørsmål om det er en straff-

bar medvirkning om leger i Norge henviser pasienter til behandling i utlandet med metoder som enten er forbudt i Norge eller som ikke er godkjent tatt i bruk. Her viser lovavdelingen til at en leges handlinger i Norge "kan etter omstendighetene være straffbar medvirkning etter lov om medisinsk bruk av bioteknologi § 8-5 selv om handlingen det medvirkes til, ikke er straffbar der den utføres." I uttalelsen av 18.06.2010 sies det blant annet at det fremstår "ganske klart at det er liten grunn til at den som ikke er lege, ikke skulle kunne rammes av straffetrusselen, og at medvirkning bør kunne rammes enten det er en lege eller en annen som medvirker."

Det omfattende straffeansvaret for medvirkning som beskrives i uttalelsene, kan reise spørsmål om i hvilken grad det er mulig for mennesker bosatt i Norge å planlegge og gjennomføre omfattende prosesser

som involverer assistert befruktning i utlandet, svangerskap og fødsel, med metoder som er forbudt etter loven, uten å bryte loven.

Svar:

Jeg forholder meg til de uttalelser og vurderinger som ble foretatt i forbindelse med åremålsbeskikkelsen av Mæland som direktør for Politidirektoratet.

Tidligere justisminister Knut Storbergets svar inntatt i Dokument 15:1645 (2010-2011) gjelder tilsettingen av Øystein Mæland som politidirektør.

De «prinsipputtalelser/fortolkninger» det vises til, er svar fra Lovavdelingen i Justisdepartementet på konkrete spørsmål fra henholdsvis Sosial- og helsedepartementet og Helse- og omsorgsdepartementet. Spørsmålene som besvares, gjelder virkeområdet og straffetruuselen i tidligere og gjeldende bioteknologilov.

Brevet 21. november 2000 er svar på Sosial- og helsedepartementets spørsmål om rekkevidden av legers eventuelle medvirkningsansvar etter dagjeldende bioteknologilov § 8-5. Spørsmålet var om det er straffbar medvirkning om leger i Norge henviser pasienter til behandling i utlandet hvor det benyttes me-

toder som enten er forbudt i Norge eller som ikke er godkjent tatt i bruk. Brevet 18. juni 2010 er svar på spørsmål fra Helse- og omsorgsdepartementet knyttet til bioteknologiloven § 7-5 og medvirkning til surrogatmoderskap i utlandet. Spørsmålene var om andre enn leger kan straffes for medvirkning, betydningen av at bioteknologiloven gjelder «i riket», jf. bioteknologiloven § 1-2 fjerde ledd og om ambassadepersonell eller andre personer i utenriksstjenesten kan straffes for medvirkning.

Jeg anser uttalelsene knyttet til legers og ambassadepersonells eventuelle straffansvar for å være uten betydning for det det spørres om. Når det gjelder de øvrige rettslige betraktningene i disse brevene, finner jeg ikke grunn til å gå nærmere inn på disse da de ikke gjelder politidirektør Øystein Mæland eller tilsettingen av ham som politidirektør. For øvrig tillegges det ikke meg å uttale meg om eventuelle overtredelser av bioteknologiloven.

Lovavdelingen i Justisdepartementet har ikke avgitt ytterligere uttalelser knyttet til straffetruuselen for medvirkning til overtredelse av bioteknologiloven.

SPØRSMÅL NR. 1154

Innlevert 29. mars 2012 av stortingsrepresentant Svein Harberg

Besvart 13. april 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Oppslag i Aftenposten 27. mars forteller at kun 58 % av budsjettmidlene til bygging av studentboliger ble brukt i 2011. Dette forsøkes bortforklart med forsinkelser i systemet, ikke minst i kommunene, og rettfærdiggjøres ved at midlene overføres til neste år.

Hvor stor andel av budsjettmidlene til bygging av nye studentboliger ble brukt i 2008, 2009 og 2010 og hvor stor andel i disse årene ble overført til neste års budsjett?»

Svar:

Regjeringen er opptatt av at det skal være god tilgang på rimelige studentboliger i Norge. Dette for å bidra til at alle skal ha en reell lik rett til høyere utdanning. Det er gitt rekordstore bevilgninger til studentboligbygging de siste årene.

Departementet har hvert år gitt tilsagn om tilskudd til studentboliger tilsvarende Stortinget bevilg-

ning. Det er normalt at oppføring av studentboliger tar fra ett til tre år. Ved større prosjekt kan det ta lengre tid. For å sikre kvalitet i oppføringen av studentboliger og at det ikke gis tilskudd til bygg som faktisk ikke blir bygget, har departementet et sikringssystem som forvaltes av Husbanken. Ved godkjenning av de forskjellige trinnene i byggeprosessen kommer deler av tilskuddet til utbetaling. De første 20 og 60 pst. av tilskuddet gis ved godkjenning av forprosjektet og til oppstart, mens de siste 20 pst. av tilskuddet gis etter ferdigstilling når blant annet ferdigattest og revisor-godkjent regnskap for prosjektet foreligger.

Departementet følger prosessen med oppføring av studentboliger tett gjennom etablerte møtefora, dialog med den enkelte studentsamskipnad og rapportering fra Husbanken. Departementet har ikke mottatt signaler fra sektoren om at utbetalingsprofilen for tilsagn om tilskudd til studentboliger er til hinder for oppføring av studentboligene eller forsinker prosessen.

Når det gjelder representanten Harbergs spørsmål om hvor stor andel av budsjettmidlene til bygging av nye studentboliger som ble brukt i 2008, 2009 og 2010, og hvor stor andel i disse årene som ble overført til neste års budsjett, så fremkommer dette i statsregnskapet.

I 2008 var bevilgningen på 153 103 000 kroner, det ble utbetalt 140 530 000 kroner til studentboligbygging og overført 125 873 000 kroner på posten til neste år. I 2009 var bevilgningen på 295 816 000 kroner, det ble utbetalt 243 057 000 kroner til studentboligbygging og overført 178 632 000 kroner på posten til neste år. I 2010 var bevilgningen 227 882 000 kroner, det ble utbetalt 270 174 000 kroner til studentboligbygging og overført 136 340 000 kroner på posten til neste år.

Departementet har altså i de nevnte år gitt tilsagn til bygging av nye studentboliger tilsvarende Stortingets bevilgninger. Midler som ikke er utbetalt går til

overføring til neste år. Midlene som utbetales det enkelte år kan derfor være høyere eller lavere enn årets bevilgning. De overførte midlene er bundet opp i konkrete prosjekter.

Når oppføringstiden på de enkelte prosjektene varierer, vil dette også medføre at det fra år til år vil være variasjoner i både utbetalingene og i antall ferdigstilte boliger. Regjeringen har de siste årene gitt tilsagn til bygging av om lag 1000 boliger per år. Tallene fra 2010 viser for eksempel at det var en økning i antall hybelenheter på 1573 i forhold til 2009.

Regjeringen er opptatt av at nye studentboliger skal realiseres så raskt som mulig, og har anmodet kommunene om et godt samarbeid med studentsamskipnadene for å kunne legge til rette for dette. Videre har Kunnskapsdepartementet tett dialog med Kommunal- og regionaldepartementet knyttet til både regelverket rundt oppføring av bygg og den varslede stortingsmeldingen om boligpolitikken.

SPØRSMÅL NR. 1155

Innlevert 29. mars 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 19. april 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«I avisen Fremtid i Nord 29. mars så fremkommer det at varslingssystemene ved Nordnesfjellet skal belastes kommunene Storfjord, Kåfjord og Lyingen. Samtidig erkjenner staten sitt ansvar med å ta regningen for overvåking, men ikke utgiften for varsling. Dersom det eventuelt skulle gå et ras, vil konsekvensene være et nasjonalt ansvar.

Synes statsråden at det er riktig at overvåking av Nordnesfjellet er et statlig ansvar, mens beredskap er et kommunalt anliggende?»

Svar:

Når det gjelder flom og skred er det i utgangspunktet opp til lokale aktører å vurdere både overvåking og varsling på lokalt nivå. For store fjellskred, hvor skadeomfanget kan være stort, er det likevel gjort et unntak. Jeg viser i denne forbindelse til omtalen i Meld. St. 15 (2011-2012) Hvordan leve med farene — om flom og skred kap. 10.4. som nylig er lagt fram.

I dag følges fire kjente høyrisikoobjekter opp med døgnkontinuerlig overvåking med tilhørende varslings- og beredskapsopplegg. Disse systemene er

bygget opp med utgangspunkt i lokale initiativ. Aknes Tafjord Beredskap interkommunale selskap (IKS) har overvåket Akneset, Hegguraksla og Mannen i Møre og Romsdal, og Nordnorsk Fjellovervåking interkommunale selskap har overvåket Nordnes i Troms. Investeringer i og drift av disse overvåkingssystemene har vært basert på tildelinger fra staten og bruk av egne midler i kommunene og fylkeskommunene.

Det er sannsynlig at det vil avdekkes flere høyrisikoobjekter med behov for kontinuerlig overvåking. Etablering av flere lokale organisasjoner for å utføre overvåking vil være lite effektivt, både med tanke på kostnader og utnyttelse av knappe faglige ressurser. For å oppnå en mer hensiktsmessig og framtidsrettet løsning er det innledet dialog med berørte kommuner med sikte på at overvåkingsvirksomheten som i dag drives av kommunene skal tas inn i NVE. Dette vil innebære at staten kan bidra med effektiv og god overvåking der utfordringene anses som for store for kommuner med slik problematikk.

Et statlig engasjement knyttet til overvåking av høyrisikoobjekter kan imidlertid ikke fritta kommunene for det grunnleggende ansvaret for ivaretagelse av befolkningens sikkerhet og trygghet. Bestemmel-

sene om kommunal beredskapsplikt trådte i kraft 1. januar 2010 gjennom sivilbeskyttelsesloven, og forskrift om kommunal beredskapsplikt ble gjort gjeldende fra 7. oktober 2011. Jeg mener det er viktig at det kommunale ansvaret ikke uthules. NVEs overvåkning skal gi grunnlag for å varsle lokale myndigheter om skredfare. Varslingsvirksomheten lokalt

skal drives av kommunene, noe som blant annet innebærer kommunalt ansvar for utvikling av beredskapsplaner og investering i lokalt varslingsutstyr. Tilsvarende ansvarsdeling med kommunene er lagt til grunn for NVEs etablerte flomvarsling, og for varslingstjenestene for snøskred som nå er under forbedring i regi av NVE.

SPØRSMÅL NR. 1156

Innlevert 29. mars 2012 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 11. april 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Nortura truer nå med å flytte merkevarebedriften Thulefjord fra Bodø til Østlandet. Thulefjord produserer høykvalitets kjøttprodukter basert på nordnorske råvarer, og er ett av de beste eksemplene på det politiske ønsket om mer nisjeproduksjon fra norsk landbruk.

Hva vil statsråden foreta seg for å hindre en slik flytting som vil medføre at den nordnorske nisjeprofilen ødelegges og at navnet Thulefjord ikke blir misbrukt i landbrukssamvirkets interne strukturingsstrategi?»

BEGRUNNELSE:

Nortura er satt til å utøve en viktig rolle for landbruks- og matpolitikken. Denne oppgaven er de også satt til å utøve i Nord-Norge. Statsråden og regjeringen har gang på gang gitt uttrykk for sin varme støtte til det arktiske landbruk. Nå truer landbrukssamvirket med å ødelegge ett av det arktiske landbruks fremste merkevarenavn og bedrifter. Thulefjords produkter har en 100 % nordnorsk profil og identitet. En nedlegging i Bodø og flytting til Østlandet vil bli et anslag mot nordnorsk landbruk, svekke nordnorske bønders interesser og svekke landsdelens verdiskaping. En verdiskaping som har Stortingets politiske og økonomiske støtte.

Svar:

Thulefjord er en merkevare som eies av Nortura. Fremstillingen av Thulefjord påleggsprodukter skjer i Bodø, og virksomheten er basert på bruk av nordnorske kvalitetsråvarer og tradisjonsrike nordnorske oppskrifter. Jeg er kjent med at Nortura har vurdert å flytte produksjonen av Thulefjord til Sør-Norge, med sikte på å oppnå bedre lønnsomhet i produksjonen.

Regjeringens landbrukspolitikken skal ivareta et aktivt og variert jordbruk over hele landet. Virkemidlene i politikken er i hovedsak rettet inn mot primærjordbruket, og vi har ingen reguleringer i landbrukspolitikken når det gjelder lokalisering av næringsmiddelindustrien. For meg er det viktig å understreke at regjeringen siden 2005 har satset på å bedre rammevilkårene for distriktjordbruket. Dette er gjort bl.a. gjennom å utvikle distriktstilskuddene og ved fastsetting av høyere satser til distriktjordbruket i andre tilskuddsordninger. Jeg vil også framheve at vi har generelle økonomiske virkemidler som differensiert arbeidsgiveravgift, som et viktig bidrag for at næringsmiddelindustrien skal ha grunnlag for å lokalisere anlegg i distriktene.

Regjeringen ønsker at samvirket kan ivareta sin rolle som markedsregulator og avtaker av norske råvarer fra hele landet. Det er derfor viktig at Nortura-konsernet kan levere et tilfredsstillende resultat til sine eiere og leverandører i norsk jordbruk. For at Nortura skal være konkurransedyktig i markedet, må konsernet derfor kunne gjennomføre effektivisering og rasjonalisering på linje med andre foretak i næringsmiddelindustrien.

Det er landbrukssamvirkene som eiere som har den beste informasjonen om lønnsomheten og andre forhold av betydning knyttet til eventuelle endringer i anleggsstrukturen. Samvirkeforetakene er privateide selskap og myndighetene har ikke grunnlag for å overstyre foretakenes beslutninger. Jeg vil i den sammenheng peke på at det er viktig at bøndene, som medlemmer i og eiere av landbrukssamvirket, er aktive i beslutningsprosessene knyttet til utviklingen av foretakene.

Landbrukssamvirket er en stor bidragsyter til innovasjon og produktutvikling basert på distriktenes ressurser. Satsing på å frambringe nye kvalitetsvarer

er et viktig grunnlag for utviklingen av arktisk landbruk. Arktisk landbruk utgjør et potensial, ikke bare for landbruks- og matproduksjon, men også for utvikling av andre varer og tjenester innen for eksempel mat- og reiselivsområdet.

Jeg legger til grunn at Nortura sammen med sine eiere, primærprodusentene, vil bidra til å videreutvikle nordnorsk landbruk og arktiske landbruksproduk-

ter, slik at merverdien som arktiske produksjonsforhold og kvalitet gir, kommer til sin rett, og slik at man følger opp formuleringen fra sine egne nettsider om at ”Thulefjord representerer det aller beste fra den levende og mangfoldige nordnorske matkulturen gjennom bruk av nordnorske råvarer og tradisjonsrike nordnorske oppskrifter.”

SPØRSMÅL NR. 1157

Innlevert 29. mars 2012 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 10. april 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Hjelpekorpsene i Salten blir fra nå og frem til 2015 nektet å kjøre kjentmannsturer med skuter i de enorme verneområdene i Salten og Rana. Disse områdene er også populære helårs utfarts og rekreasjonsområder. De samme områdene er kjent for sine barske værforhold. Eksempelene er mange på at korpene har iverksatt lete- og redningsaksjoner under ekstreme værforhold.

Vil statsråden sørge for at hjelpekorps gis rammevilkår slik at de kan slippe vilkår som hindrer muligheten for optimal øving og trening?»

BEGRUNNELSE:

Enhver forstår nødvendigheten av at også hjelpekorps må øve og trene på situasjoner som kan oppstå og som har oppstått en rekke ganger, hvor søk og redning har vært iverksatt under ekstreme værforhold. I noen tilfeller med fare for hjelpepersonalets eget liv og helse. I noen tilfeller er også politiet oppdragsgiver overfor hjelpekorpsene. Etter innføring av nye krav, må korpene heretter søke om politisk tillatelse for kjentmannsturer og øvelser med nødvendig utstyr og personell. I de nye vilkårene som skal gjelde for 2012-2015, heter det at hjelpekorpsene må ha forhåndstillatelse fra alle grunneiere når de skal på kjentmannstur i nasjonalparkene. Som kjent berører nasjonalparkene en rekke kommuner og store geografiske arealer. Ett av de viktige korpene fra Beiarn hadde eksempelvis i fjor kun en eneste kjentmannstur

med bruk av snøskuter. Det er antatt at politiske signaler mot bruk av snøskuter ligger bak de nye krav og vilkår, hvor det neppe kan være tilstrekkelige hensyn tatt at snøskuter er et livsviktig hjelpemiddel under redningsaksjoner i ekstremvær vinterstid.

Svar:

Eg legg til grunn at representanten sikter til dei vilkåra som Midtre Nordland nasjonalparkstyre har sett i dispensasjonane som hjelpekorpsa i Salten har fått for perioden 2012 til 2015 frå det generelle motorferdsel forbudet i dei aktuelle verneområda. Etter det eg har fått opplyst, er dispensasjonane påklaga, men klagane er ikkje tekne til følgje av nasjonalparkstyret. Det inneber at klagane skal handsamast av Miljøverndepartementet etter førebuande sakshandsaming hjå Direktoratet for naturforvaltning. Som representanten sikkert har forståing for, kan eg ikkje uttale meg om einskilde saker som departementet skal handsame.

Generelt meiner eg at hjelpekorpsa har ein viktig funksjon, og at dei sjølv sagt må ha vilkår som tek vare på behovet for førebuande redningsteneste. Samtidig må ein ha retningslinjer og rutinar som tek vare på omsynet til verneverdiane i verneområda. Miljøverndepartementet og Justisdepartementet arbeider saman med utkast til eit nytt rundskriv om køyring for redningstenesta i verneområde. Eg vonar dette vil gje klagjerande praktiske retningslinjer for dei førebuande funksjonane til redningstenesta.

SPØRSMÅL NR. 1158**Innlevert 29. mars 2012 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 12. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvilke retningslinjer og prosedyrer som gjelder for statsrådets løpende kommunikasjon med Domstoladministrasjonen og i hvilken grad skiller disse seg fra prosessene med f.eks. Politidirektoratet som er direkte underlagt departementet?»

Svar:

Domstoladministrasjonen er et uavhengig organ som ledes av et eget styre. Domstoladministrasjonen kan ikke instrueres av justisministeren eller Justisdepartementet. Denne ansvarsfordelingen er fastsatt av Stortinget i domstoloven.

Retningslinjer for Domstoladministrasjonens virksomhet gis normalt av Stortinget gjennom behandlingen av den årlige budsjettproposisjonen. I tillegg kan Kongen i statsråd treffe vedtak om virksomheten etter bestemmelsen i domstoloven § 33 tredje ledd, forutsatt at Domstoladministrasjonen på forhånd gis anledning til å uttale seg før vedtaket treffes. Det framgår av lovforarbeidene at denne instruksjonsadgangen må ses som en sikkerhetsventil som kun skal brukes i unntakstilfeller.

Domstoladministrasjonens uavhengige stilling gjør at den løpende kommunikasjonen med Domstoladministrasjonen skiller seg fra den jeg har med

virksomheter som er underlagt Justisdepartementets instruksjonsmyndighet. Kommunikasjonen med slike virksomheter er gjerne en del av styringsdialogen, hvor oppfyllelsen av målsetninger fastsatt av departementet står sentralt.

Det fremgår av Ot.prp. nr. 44 (2000-2001) Om lov om endringer i domstoloven m.m. (den sentrale domstoladministrasjon og dommernes arbeidsrettslige stilling) at det ved opprettelsen av Domstoladministrasjonen skulle etableres rutiner for kontaktmøter, og at det på disse møtene forutsettes gitt informasjon om arbeidet i Domstoladministrasjonen, herunder orientering om saker av viktighet. Siden Domstoladministrasjonen ble opprettet i 2002 har det vært avholdt tre til fire møter årlig mellom politisk ledelse i Justisdepartementet og styret for Domstoladministrasjonen. I disse møtene informerer styret om situasjonen i domstolene og om deres arbeid med utvikling og administrasjon av domstolene, mens statsråden orienterer om aktuelle saker i departementet. Det er også faste kontaktmøter mellom Justisdepartementet og Domstoladministrasjonen på administrativt nivå.

Utover de faste møtene er det løpende kontakt mellom Justisdepartementet og Domstoladministrasjonen ved behov. Jeg oppfatter dialogen med Domstoladministrasjonen som både konstruktiv og god.

SPØRSMÅL NR. 1159**Innlevert 29. mars 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 12. april 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Sverige vurderer å sette ut ulv i grensetraktene mot Norge. Dette vil kunne få katastrofale følger både for norsk fauna og næringsmessig for dem som driver med bufe og jakt m.m.

Hva vil statsråden gjøre for å stoppe denne planlagte utsettingen av ulv?»

Svar:

Norske og Svenske myndigheter er enige om at det er viktig med tiltak for å betre den genetiske situasjonen for ulv i våre områder. Dette inneber mellom anna at ein så langt det er mogleg skal ta vare på genetisk verdifulle ulvar i Skandinavia, og det arbeidast med å etablere felles retningslinjer for forvaltninga av slike individ.

EU-kommisjonen har, med bakgrunn i EUs habitatdirektiv, pålagt svenske myndigheter å betre den

genetiske samansetninga for ulv. Svenske myndigheiter diskuterer fleire løysingar på dette. Eit av tiltaka dei vurderer er utsetjingar av valpar født i dyreparker. Dette er eit tiltak som vi frå norsk side har vore skeptiske til. Det er element i dette, slik som mogleg endring i folks oppfatning av ulven som eit villmarksdyr, som gjer at eg primært ønskjer å finne andre løysingar for å sikre ulvens overleving i Skandinavia.

Norske myndigheiter har i samtaler med svenske

myndigheiter uttrykt denne skepsisen, og eit ønskje om at ein så langt det er mogleg prioriterer andre tiltak for å betre den genetiske situasjonen for ulv, før utsetjing av dyreparksvalpar vurderast.

Det er svenske myndigheiter sjølv som til sist avgjer om utsetjingane skal gjennomførast. Eg vil leggje stor vekt på å vidareføre den gode dialogen med Sverige om rovvilt og deira arbeid med å betre den genetiske samansetninga for ulv.

SPØRSMÅL NR. 1160

Innlevert 29. mars 2012 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 19. april 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Hva mener statsråden om den nye utviklingen i eierskap av flytende rigger som Statoils ASA nå tar til orde for?»

BEGRUNNELSE:

Mangfoldet i aktører på sokkelen har i seg en dynamikk som fremmer konkurranse der det er ønskelig, samarbeid der det er mulig og totalt har dette ført til en innovasjon og utvikling av aktiviteten på vår sokkel til å være blant de fremste internasjonalt. Derfor har diskusjonen helt siden Saga, senere Hydro/Statoilfusjonen gått på frykt for at en aktør vil bli for dominerende på sokkelen og derved bidrar til å sette i fare den utvikling en har ønsket.

Det blir av enkelte aktører hevdet at Statoil nå går videre i verdikjeden og tar steget inn på riggmarkedet gjennom egne nybygg. Argumentasjonen er at disse skal brukes i egne lisenser, noen som fremstår noe underlig da levetiden på rigger vanligvis er langt over lisensproduksjonstiden. Dette nye satsingsområdet til Statoil ble heller ikke omtalt i den nylig vedtekne petroleumsmeldingen.

Svar:

For ordens skyld har Statoil opplyst til departementet at de ikke har en strategi om å bli riggoperatør og drifte egne rigger i konkurranse med leverandørindustrien, men åpner for at oljeselskapene i lisensene på norsk sokkel kan eie mobile rigger for å sikre essensiell riggkapasitet.

Som et samlet Storting sluttet seg til i Stortingsmelding nr. 28 (2010-2011) — En næring for framti-

da — Om petroleumsvirksomheten - er hovedmålet for petroleumspolitikken å legge til rette for lønnsom produksjon av olje og gass i et langsiktig perspektiv. For å oppnå dette er det nødvendig å ha tilstrekkelig verktøy tilgjengelig, herunder borefartøy. Boring av brønn er sentralt i alle faser av petroleumaktiviteten og er den største kostnadskomponenten. Det er derfor ønskelig at riggkapasiteten på norsk sokkel økes og kostnadene reduseres. Et sentralt tiltak er å finne løsninger som gir større tilgang på rimelig borekapasitet.

Borekostnader er en svært viktig kostnadskomponent på norsk sokkel. 47 prosent av investeringene i funn og felt i 2010 stammet fra borekostnader. Høsten 2010 var det rapportert inn i alt 930 planlagte produksjons- og injeksjonsbrønner for perioden 2011-2020. Av disse er om lag 310 planlagt boret fra faste innretninger.

Norsk sokkel trenger høy riggkapasitet både for å realisere det store potensialet som ligger i eksisterende felt og funn og for å utvikle fremtidige ressurser. Mange av de store feltene på norsk sokkel er å betegne som modne, og behovet for boring på disse feltene framover er stort. Mange tilleggsressurser er tidskrittiske. Det bør derfor være grunnlag for å få på plass rigger tilpasset norsk regelverk på sentrale felt. Disse bør være tilpasset de behov feltene har. Departementet forventer at eierne av de store feltene foretar slike disposisjoner.

Jeg ser derfor positivt på initiativer som kan bidra til dette, herunder det fra Statoil som representanten viser til. Mange rettighetshavergrupper eier allerede i dag sine egne borerigger på faste innretninger. Dette er en løsning jeg mener fungerer godt. Det er derfor

vi i forbindelse med nye feltutbygginger er opptatt av at installasjon av fast rigg blir vurdert av rettighetshaverne der en slik løsning kan være aktuell.

Kapasiteten og effektiviteten i boreaktivitetene vil kunne økes dersom rettighetshaverne i større grad går sammen om å inngå kontrakter med flere rigger på mer langsiktig basis. Ettersom antallet selskaper som i dag er operatører for og partnere i utvinnings-tillatelser på norsk sokkel blir høyere, er behovet for dette økende.

Rignæringen er global i sin natur og preget av sterk konkurranse. Det er om lag 10 ulike selskaper som opererer drøyt 30 mobile borefartøy på norsk sokkel i dag. Flere borefartøy vil etter planen komme inn på norsk sokkel i årene framover. Jeg mener det

ikke vil svekke konkurransen på norsk sokkel om enkelte rettighetshavergrupper investerer i egne borefartøy.

Jeg mener det er behov for ulike tiltak for å øke riggekapasiteten på norsk sokkel og har nedsatt en ekspertgruppe, under ledelse av Eivind Reiten, for å se på problemstillingen. Hovedoppgaven til gruppen er å belyse og identifisere hindre som gjør at riggekapa-siteten på norsk sokkel begrenses, samt å foreslå tiltak som kan bedre flyten av fartøyer involvert i boring. Utvalget er bredt sammensatt med representanter blant annet fra ressurs- og sikkerhetsmyndighetene, arbeidsgiver- og arbeidstakerorganisasjonene og olje- og riggselskaper. Ekspertgruppen vil levere sin rapport til sommeren.

SPØRSMÅL NR. 1161

Innlevert 29. mars 2012 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 12. april 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Vil den nye miljøvernministeren følge opp lovnader om nærmere dialog med rovviltnemndene?»

GRUNNGJEVING:

Gjennom MDs overstyring av vedtak i rovvilt-nemndene og nye vedtak om betydelig reduksjonar i uttak av ulike rovdyr, framkom det kraftige reaksjonar frå dei berørte nemnder og frå politiske miljø. Med bakgrunn i rovdyrforliket så skulle nemndene overta forvalteransvaret i dei områda der bestands-målet var nådd. Likevel valte MD å overprøve nemn-dene og det ble etterlyst en dialog mellom statsråd og nemndene gjennom snarlege møter.

Svar:

Rovviltforliket av 2011 er eit historisk forlik der alle partia på Stortinget for første gong er einige om at vi skal sikre overleving av jerv, gaupe, ulv, bjørn og kongeørn i norsk natur. Eg vil i mitt arbeid følgje opp alle punkta som vart vedtekne i rovviltforliket. Rovviltnemndene har myndigheit til å fatte vedtak i første instans. Ein eventuell klage avgjerast av Miljø-verndepartementet. Dette er i tråd med forskrift av 18.03.2005 nr 242 om forvaltning av rovvilt (rovvilt-forskrifta) og var difor og praktisert før dette forliket. I tråd med forvaltningslova, er det i alle klagesaker Miljøverndepartementets ansvar at klagebehandlinga er reell og tek vare på bestandsmåla satt av Stortinget.

Tidlegare miljøvernminister, Erik Solheim, heldt eit møte med nemndsledarane 22. mars i år. I tillegg er det halde oppstartsmøter med alle dei nye regionale rovviltnemndene. Eg vil i det vidare arbeidet leggje vekt på at kontakten mellom alle organa i rovvilt-forvaltninga er god.

SPØRSMÅL NR. 1162**Innlevert 29. mars 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 13. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren vurdere lokalisering av ny driftsbanegård for lokaltogene til Moss ved Moss Lufthavn, Rygge?»

BEGRUNNELSE:

I disse dager pågår det en diskusjon om hvor Jernbaneverket skal bygge sin nye banegård for reparasjon og vedlikehold av tog. Ett av alternativene i debatten har vært å lokalisere dette ved Moss lufthavn, Rygge. Dette vil gi muligheter for et eget flytogtilbud, samtidig som det kan redusere nødvendigheten av å ta verdifull matjordareal som andre alternativer innebærer.

Alternativet som er utredet fra Jernbaneverket innebærer ny banegård på vestsiden av sporet sør for Rygge stasjon. En slik banegård vil stjele 65 mål i LNF-området og bli liggende vis-à-vis det som er tenkt som ett av Rygges viktigste områder for boligbygging, slik målsetningene for knutepunktutvikling legger opp til.

Svar:

I forbindelse med kommunedelplan for dobbeltsporparsellen Kleberget (Moss kommune) – Såstad (Rygge kommune) vurderte Jernbaneverket alternative områder for hensetting av lokaltog/ny driftsbanegård syd for Moss stasjon. Kommunedelplanen ble lagt ut til offentlig ettersyn i januar 2011. I kommunedelplanen er det vurdert ny driftsbanegård i et om-

råde nord for Rygge stasjon og et område syd for Rygge stasjon. På driftsbanegården er det planlagt dag- og nattparkering av lokaltog samt vedlikeholdsspor for enkelt vedlikehold av disse togene. I kommunedelplanarbeidet er det ikke vurdert tiltak på Rygge stasjon som gjør det mulig med ytterligere tilbudsforbedringer med en evt. forlengelse av lokaltog- pendelen til Rygge.

Med bakgrunn i de innkomne merknadene til den nye driftsbanegården i forbindelse med høring av kommunedelplanen for det nye dobbeltsporet, har Rygge kommune tatt initiativ overfor Moss og Råde kommune og fylkeskommunen for å se på alternative plasseringer av driftsbanegården. Jernbaneverket deltar også i arbeidet og det er avtalt en prosess for dette arbeidet frem mot sommeren 2012. Arealfastsettelse og lokalisering av driftsbanegården har derfor blitt trukket ut av kommunedelplanen for dobbeltsporet.

Prioriteringen av ny driftsbanegård syd for Moss vil i første omgang bli vurdert i forbindelse med ny Nasjonal transportplan og Jernbaneverkets fastsettelse av handlingsprogram til denne. Prioriteringen må også sees i sammenheng med utviklingen av lokaltogtilbudet til Moss. Togtilbudet til Moss lufthavn, Rygge, bør ses i sammenheng med de forslag som fremmes i KVUen for InterCity-tog hvor det bl.a. er vurdert et bedre togtilbud over Rygge stasjon. Denne KVUen er nå sendt på høring med høringsfrist 29. juni 2012.

SPØRSMÅL NR. 1163**Innlevert 29. mars 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 13. april 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden garantere at revideringen av rammeplanen for praktisk-pedagogisk utdanning sikrer at tilgangen på lærere, med høye faglige kvalifikasjoner, blir god nok i åra som kommer, og at PPU ikke faller bort ved tiden?»

BEGRUNNELSE:

Representanten er kjent med at forslaget til ny rammeplan for praktisk-pedagogisk utdanning (PPU) er på høring. I høringsutkastet som skal besvares til departementet foreslås det å endre opptakskravene til utdanningen slik at man både må ha mastergrad og minst to undervisningsfag for å komme inn.

I praksis kan dette være å stenge en viktig og godt fungerende veg til læreryrket. Det er viktig for representanten at Grunnskolelærerutdanningen (GLU) ikke er den eneste vegen inn til læreryrket.

PPU som utdanning er med på å løfte fagkompetansen i lærerstaben, ikke bare didaktikk og pedagogikk. I deler av fagmiljøet er man redd for at PPU som veg til læreryrket med dette er i veg til å forsvinne, og at kravet til fagkompetanse ensidig erstattes av et krav til pedagogikk og didaktikk.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Borghild Tenden. Representanten spør om jeg kan garantere at revideringen av rammeplan for PPU vil sikre tilgangen på lærere med høye faglige kvalifikasjoner, og at PPU ikke faller bort ved tiden.

Arbeidet med å utvikle ny forskrift om rammeplan for PPU, og også flere andre lærerutdanninger, har pågått i et eget prosjekt med tre rammeplanutvalg siden januar 2011. Prosjektet omfatter følgende lærerutdanninger som i all hovedsak retter seg mot trinn 8 – 13:

- 1) Integriert 5-årig lærerutdanning ("lektorutdanning")

- 2) PPU der vi i dag har felles rammeplan for allmennfag og yrkesfag
- 3) 3-årige faglærerutdanninger (musikk, idrett, kunst og håndverk)
- 4) 3-årig yrkesfaglærerutdanning.

Jeg legger ikke opp til at PPU skal bort med tiden, men er opptatt av å sikre at studiet er relevant for arbeidet i skolen og at det gir god kvalitet på de lærerne som kvalifiserer seg gjennom slike studier. Denne forutsetningen er beskrevet i rammeplanutvalgenes mandat. Jeg er kjent med at rammeplanutvalgene foreløpig går inn for å utvikle to ulike forskrifter om rammeplaner for PPU, en for undervisning i allmennfag og en for yrkesfag. Rammeplanutvalgene er i mandatet også anmodet om å vurdere opptakskravene for PPU.

Forslagene til nye forskrifter om rammeplaner skal oversendes Kunnskapsdepartementet innen 1. juni 2012. Forslagene vil deretter bli gjenstand for offentlig høring og deretter politisk behandling før de fastsettes. På det nåværende tidspunkt vil jeg derfor ikke gi ytterligere vurderinger eller føringer utover det som ligger i rammeplangruppenes mandat, da dette ikke vil være riktig i forhold til utvalgenes arbeid.

SPØRSMÅL NR. 1164

Innlevert 29. mars 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 13. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Glomfjord i Meløy kommune er rammet hardt etter at solcelleselskapet REC har lagt ned sin drift. Over 20 pst. av arbeidsstokken i Meløy kommune, ca. 650 personer er nå uten arbeide. Et av problemene for bedriftene i kommunen er transportkostnadene, spesielt på grunn av dårlig veistandard. Det er helt nødvendig med både en opprusting av FV 17 mellom Glomfjord og Ørnes, samt ny veiløsning mot Mo i Rana.

Vil statsråden ta initiativ slik at disse prosjektene blir realisert med ekstraordinære midler til fylkeskommunen?»

BEGRUNNELSE:

Det meste av transporten til og fra selskapene som har lagt ned foregår på hjul. Vei standarden til og fra Rv 80 og videre til E6 på Fauske er stedvis av dårlig standard. Spesielt strekningen Ørnes -Glomfjord. En ny vei mot Mo i Rana med bru over Holandsjøen vil korte ned avstanden, og derved kostnadene for å nå E6 og jernbane. Dette vil ikke løse de kortsiktige problemene som Meløy er kommet opp i, men vil legge tilrette for at etablerte bedrifter forblir i Meløy. Et signal om at problemene rundt vegsystemet i Meløy blir løst vil også være med på legge forholdene tilrette for mer langsiktig lønnsom drift.

Svar:

I tråd med vedtatt ansvarsfordeling for det offentlige vegnettet er det opp til fylkeskommunen å avgjøre hvordan utviklingen av fylkesvegnettet skal skje. Dette må også gjelde for prioritering av tiltak på fv 17 mellom Glomfjord og Ørnes og en eventuell ny vegforbindelse mot Mo i Rana, opp mot andre aktuelle

prosjekter på fylkesvegnettet i Nordland. Jeg vil samtidig vise til at regjeringen gjennom forvaltningsreformen har styrket fylkeskommunenes økonomi vesentlig for å gjøre fylkeskommunene bedre i stand til å løse de utfordringene som de står ovenfor på transportsektoren.

SPØRSMÅL NR. 1165

Innlevert 29. mars 2012 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 18. april 2012 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«På hvilket tidspunkt og med hvilken hjemmel mener statsråden det ble lovlig praksis å foreta endring i strid med kongelig resolusjon før denne er endret?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til spørsmål 1040 og statsrådets svar. Etter det jeg forstår av svaret er det ikke gjennomført noen høring før nedleggelsen av Statskalenderen og heller ikke gjennomført endring i kongelig resolusjon.

Svar:

Norges statskalender er hjemlet i kongelig resolusjon av 1875 og er derfor først formelt nedlagt når

denne kongelig resolusjon er endret. Kongelig resolusjon av 1875 forutsetter årlig utgivelse. Statskalenderen ble sist utgitt i mars 2011.

Begrunnelsen for å legge ned Norges statskalender er at den i flere år har gått med underskudd, og at informasjon innhentet fra brukere og abonnenter viser at statskalenderen i praksis er lite brukt. Forlaget som produserte statskalenderen sa opp avtalen med virkning fra 1. januar 2012 pga underskudd.

Statskalenderen er fortsatt tilgjengelig for kjøp, men endringer etter 1. januar i år er ikke oppdatert. Fordi brukerne foretrekker andre nettsider for informasjon om statsforvaltningen, har jeg ikke funnet det riktig å bruke ytterligere ressurser på dette produktet.

Kongelig resolusjon om nedleggelse av statskalenderen vil bli fremmet meget raskt.

SPØRSMÅL NR. 1166

Innlevert 30. mars 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 17. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vår oljeformue skal komme dagens og fremtidige generasjoner til gode. Derfor er det viktig at den investeres fornuftig. Hovedsaklig investeres formuen utenlands gjennom oljefondet, men såkalt "formueomplussing" tillates fordi man forventer høyere avkastning enn alternative plasseringer.

Vil regjeringen åpne for at et infrastrukturinvesteringsselskap kan få tilført egenkapital til å gjøre infrastrukturinvesteringer i Norge når de vurderes som mer lønnsomme enn alternative plasseringer i oljefondet utland?»

BEGRUNNELSE:

Vår oljeformue skal komme dagens og fremtidige generasjoner til gode. Derfor er det viktig at den investeres fornuftig. Hovedsaklig investeres formuen utenlands gjennom oljefondet, men såkalt "formueomplussing" tillates fordi man forventer høyere avkastning enn alternative plasseringer.

Finansministeren sa i Stortinget 28.03.12 at "Statens finansielle investeringer, herunder tilførsel av egenkapital eller kjøp av aksjer, er ikke løpende utgifter, men en omplussing av formuesposter. [...] For at et kapitalinnskudd eller liknende skal kunne regnes som en finansiell investering, må plasseringen gi en forventet avkastning for staten som minst tilsvare avkastningen ved alternative plasseringer."

I DN 29.03.12 omtales en rapport som viser at "samfunnet vil spare 22 milliarder kroner på å bygge ut intercitytog på Østlandet så snart som mulig. Det viser beregninger fra Oslo Economics." I bunn for beregningene ligger en forventet samfunnsøkonomisk lønnsomhet på 70 mrd kroner dersom prosjektet realiseres innen 2023, 22 mrd kroner mer enn dersom prosjektet realiseres innen 2046.

Investeringene i intercity prosjektet anslås altså å øke BNP og derved statens skatteinntekter med uendrede skatterater. I så måte fremstår dette som bedre bruk av oljepenger enn mange aksjekjøp som regjeringen har gjennomført med unnskyldningen om "formueomplussing".

Investeringene i et Intercity-prosjekt vil selvsagt øke aktiviteten i økonomien. Man må derfor ta hensyn til at den norske og internasjonale entreprenørnæringen har kapasitet til å bygge ut et slikt prosjekt. Samtidig har ikke dette perspektivet stanset regjeringens egenkapitaltilførsel til Statkraft, ei heller begrensning av Petoros mulighet til å investere oljepenger på norsk sokkel. Man må anta at i en åpen norsk økonomi, så kan betydelige andeler av infrastrukturutbygging gjøres av internasjonale selskaper dersom norske entreprenører ikke har kapasitet.

Svar:

Petroleumsvirksomheten gir store, men tidsbegrensede valutainntekter til Norge. Disse inntektene skal også komme framtidige generasjoner til gode, og bruken av dem må ikke undergrave et bærekraftig konkurranseutsatt næringsliv i fastlandsøkonomien. I tråd med dette overføres statens netto kontantstrøm i sin helhet til Statens pensjonsfond utland. Handlingsregelen innebærer at bruken av oljeinntekter over statsbudsjettet over tid skal følge forventet realavkastning av fondet. Regelen setter en ramme for utviklingen i statsbudsjettets balanse utenom inntekter og utgifter knyttet til petroleumsvirksomheten. Regelen er selvsagt ikke til hinder for å prioritere infrastrukturinvesteringer. Den legger til rette for at det

også tas hensyn til konjunkturutviklingen ved utformingen av de årlige budsjettene.

Godt utbygd infrastruktur er viktig for at et moderne samfunn skal kunne fungere effektivt. Det bidrar til økt framkommelighet og til å opprettholde bosetting og næringsutvikling i hele landet. Derfor har Regjeringen gjennomført et kraftig løft for vei og bane.

Offentlige ressurser er knappe. Prioriteringene mellom ulike formål må baseres på solide faglige analyser og helhetlige politiske avveininger. I tråd med utredningsinstruksen og økonomiregelverket brukes samfunnsøkonomiske analyser for å klarlegge, synliggjøre og systematisere konsekvensene av tiltak før beslutninger fattes. Slike analyser brukes bl.a. som grunnlag for å vurdere den samfunnsøkonomiske lønnsomheten av offentlige investeringsprosjekter, herunder utbygging av infrastruktur. Ved beslutninger vil Stortinget kunne legge vekt på hensyn som ikke fanges opp i beregninger av samfunnsøkonomisk lønnsomhet. Ikke alle samferdselsprosjekter som vedtas, er samfunnsøkonomisk lønnsomme, jf. oversikt i Nasjonal transportplan 2010-2019 (St.meld. nr. 16 (2008-2009)). Et ekspertutvalg går nå gjennom rammeverket for samfunnsøkonomiske analyser.

At et prosjekt vurderes som samfunnsøkonomisk lønnsomt, betyr at den samlede nytten for samfunnet anslås å overstige den samlede kostnaden ved prosjektet. Å gjennomføre et samfunnsøkonomisk lønnsomt prosjekt vil ikke nødvendigvis øke BNP eller gi større inntekter på offentlige budsjetter. Virkningen på offentlige budsjetter vil både avhenge av hva kostnadene og gevinstene ved prosjektet består av, og av hvordan disse fordeles mellom privat og offentlig sektor. For eksempel vil gevinster i form av bedre miljø eller økt fritid som følge av redusert reisetid ikke gi økte inntekter på offentlige budsjetter. En investering i infrastruktur som finansieres av statlige bevilgninger vil således kunne svekke statsbudsjettet, selv om prosjektet er samfunnsøkonomisk lønnsomt. Statlige kapitalinnskudd, slik som egenkapitaltilførsel til Statkraft og kjøp av aksjer i Statoil, forventes derimot å gi inntekter til statsbudsjettet i årene framover.

I begrunnelsen for spørsmålet sies det at utbygging av intercitytog på Østlandet anslås å øke BNP og derved statens skatteinntekter. Jernbaneverkets egen analyse av utbyggingen gir et annet resultat og anslår at hovedalternativet er samfunnsøkonomisk ulønnsomt, med en negativ netto nytte av de prissatte elementene på -34,5 mrd. kroner. Denne konseptvalgsutredningen er nå til ekstern kvalitetssikring. Jeg vil derfor ikke på det nåværende tidspunkt gå nærmere inn på vurderinger av disse analysene.

Generelt kan statlige bevilgninger til bl.a. utdan-

ning, forskning, helse og infrastruktur bidra til en mer effektiv og produktiv økonomi. Høyere produktivitet i privat sektor er viktig for utviklingen i samlet inntekt og levestandard, men styrker ikke i seg selv offentlige budsjetter. Erfaringsmessig vil høyere produktivitet i privat sektor slå ut i høyere reallønn. For gitte skattesatser vil også skatteinntektene øke. Samtidig vil lønnsnivået i offentlig sektor gå opp og utgiftene til pensjoner og andre lønnsavhengige budsjettposter øke. Selv om kostnadene ved offentlig forvaltnings kjøp av varer og tjenester fra privat sektor vil kunne bli noe lavere, vil den samlede virkningen på offentlige budsjetter være beskjeden, jf. avsnitt 7.4.1 i Perspektivmeldingen 2009.

Skiftende regjeringer og Storting har lagt vekt på

at utgifter som finansieres av statlige bevilgninger skal framgå av statsbudsjettet. Et helhetlig budsjett gir Stortinget mulighet til å prioritere mellom ulike formål, innenfor rammer som ivaretar hensynet til en balansert utvikling i økonomien og bærekraften i offentlige finanser. I tråd med dette ble det i forarbeidene til lov om daværende Statens petroleumsfond understreket at fondet ikke skulle være en alternativ finansieringskilde for formål som ikke når opp i konkurranse med andre utgifter over statsbudsjettet. Et helhetlig budsjett gjør det også lettere å holde orden i offentlige finanser. Det statsfinansielle uføret mange land i Europa har kommet opp i, viser hvor viktig dette er.

SPØRSMÅL NR. 1167

Innlevert 30. mars 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 11. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Gjør det ikke inntrykk på justisministeren at UDI - som forvalter regelverket - varsler om at det bør tas mer hensyn til barn - og mener justisministeren at det er akseptabelt at et underliggende organ ikke får svar innen et år når de kommer med faglige innspill i brevs form?»

BEGRUNNELSE:

Søndag 5. februar fikk vi gjennom et innslag på Dagsrevyen vite at Utlendingsdirektoratet har tatt til orde for å endre regelverket når det gjelder barn. "Det er vi som ser hvor skoen trykker", sa Ida Børresen til NRK. Hun understrekte at dette var et faglig råd.

UDI sendte - for omtrent et år siden - brev til regjeringen der de blant annet foreslo mindre strenge krav til forsørgerinntekt ved familieinnvandring og at det åpnes for å gi bøter i stedet for utvisning i enkelte saker. Noen av forslagene har regjeringen avvist, mens andre har ikke UDI en gang fått svar på.

Svar:

Jeg legger stor vekt på de innspillene departementet får fra underliggende organer. Dette gjelder ikke minst de nevnte innspillene fra Utlendingsdirektoratet (UDI), i og med at disse dels kommer som følge av bestilling fra departementet, på bakgrunn av at vi har vært særlig interessert i å følge praksis på visse områder. Vi har allerede gitt flere instruksjoner til UDI som følger opp noen av deres anbefalinger. Andre innspill krever en grundigere vurdering og utredning. Departementet har i tillegg hatt mange andre, viktige oppgaver som har måttet prioriteres etter 22. juli 2011. Det har derfor ikke vært mulig å komme til en endelig konklusjon på alt UDI har spilt inn ennå. Dette skyldes innspillenes karakter og departementets arbeidsbelastning, og ikke at jeg ikke tar innspillene alvorlig.

Når det gjelder underholds kravet, som det vises til i begrunnelsen for spørsmålet fra representanten, så viser jeg til at Justisdepartementet er i ferd med å foreta en gjennomgang av dette kravet, blant annet på grunnlag av rapporteringen fra UDI. Vi tar sikte på å få evalueringen ferdig før sommeren.

SPØRSMÅL NR. 1168**Innlevert 30. mars 2012 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 26. april 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«NVE har nylig sendt ut vedtak om samordning av tariffing i regionalnettet, og Statnett skal ha ansvaret for denne såkalte regionalnettsordningen. EnergiNorge har foreslått et utjevningfond som næringen selv tar ansvar for og som skal kunne ha en automatisk avregning.

Hva er bakgrunnen for valg av modell, og hvorfor har ikke statsråden heller valgt å samarbeide med næringen om deres foreslåtte, ubyråkratiske og antatt rimeligere modell?»

Svar:

Ifølge NVE kan ikke Energi Norges forslag likestilles med NVEs vedtak når det gjelder målsettingen om utjevning av kundenes kostnader i regionalnettet.

Den vesentligste kostnadsforskjellen mellom NVEs vedtak og Energi Norges forslag skyldes at Energi Norge hevder at det ikke er nødvendig å måle nøyaktig forbruket mellom regionalnettet og distribusjonsnettet ved bruk av deres modell. Dette mener NVE ikke er riktig. Når inntekter skal omfordeles mellom selskapene er det viktig at alle måleverdier omfordelingen skal baseres på er av like god kvalitet.

NVE mener også at Energi Norge overdriver forventet kostnader til den vedtatte regionalnettsordningen både med hensyn på antall årsverk hos Statnett og kostnadene ved inngåelse av nye kontrakter.

NVE mener at det er feil av Energi Norge ikke å ta med i beregningene reduserte kostnader hos regionalnettselskapene når Statnett overtar ansvaret for måling, avregning, fakturering og innfordring, samt beregning av marginale tap.

Videre påpeker NVE at Statnett i dag har ansvaret for håndtering av sentralnettet. Etablering av regionalnettsordningen vil bygge på de samme systemene og rutinene som Statnett har i forbindelse med sentralnettet. NVE anser sitt eget vedtak som den mest effektive løsningen for å realisere målsettingene med etablering av regionalnettsordningen.

NVEs vedtak om regionalnettsordningen er påklaget fra flere nettselskap. Ettersom Olje- og energidepartementet er ankeinstans for NVEs vedtak ønsker jeg ikke å gå nærmere inn på saken før den eventuelt oversendes departementet for endelig avgjørelse.

SPØRSMÅL NR. 1169**Innlevert 30. mars 2012 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 13. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Betyr den endrede fordelingen mellom Europa og Amerika der Oljefondets investeringer i Europa reduseres mens investeringene i USA økes at man ønsker mulighet til økt handel med USA, og vil man nå ta initiativ til en frihandelsavtale med USA for å fremme frihandel mellom våre to land?»

BEGRUNNELSE:

Finansministeren fremla i dag Meld. St. 17 Forvaltningen av Statens pensjonsfond 2011. Under fremleggelsen la finansministeren vekt på ny forde-

ling mellom Amerika og Europa, hvor investeringene i Europa reduseres, mens de økes i Amerika. Tidligere ble en høy investeringsandel i Europa begrunnet med at dette var land Norge handlet med.

Svar:

Den høye andelen investert i Europa har vært begrunnet med at Norge importerer mest fra Europa. Det har vært naturlig å tenke at vi beskytter kjøpekraften til fondet mot valutarisiko ved å investere mest i europeiske markeder.

I Meld. St. 15 (2010-2011) Forvaltningen av Statens pensjonsfond i 2010 gjorde imidlertid departe-

mentet en ny vurdering av fondets valutarisiko. Et sentralt punkt i denne vurderingen var en gjennomgang av forskning om valutasvingninger. Forskningen indikerer at det finnes stabile, langsiktige likevektsnivåer som valutakursene går mot. Langsiktige likevektskurser kjennetegnes ved at et bredt sett av varer som handles internasjonalt koster det samme regnet i felles valuta, uansett hvilket land varene er produsert i eller hvilken valuta varene i utgangspunktet er priset i. Dette kalles internasjonal kjøpekraftsparitet. Hvis varer uansett koster det samme, spiller det ingen rolle hvor man skal kjøpe varene fra, og det er derfor ingen valutarisiko. På kort og mellomlang

sikt kan priser avvike vesentlig fra kjøpekraftsparitet, men for fondet er perspektivet langsiktig.

Departementet konkluderte i Meld. St. 15 (2010-2011) med at gjennomgangen av relevant forskning tydet på valutarisikoen i SPU på lang sikt var mindre enn tidligere antatt, og uansett relativt liten. Hvilke land Norge handler med vil derfor ikke lenger være førende for den geografiske fordelingen av investeringene i Statens pensjonsfond utland. Når vi i Meld. St. 17 (2011-2012) Forvaltningen av Statens pensjonsfond i 2011 legger fram forslag om å endre fondets geografiske fordeling, er det derfor ingen forutsetning at Norges handelsmønster skal endres.

SPØRSMÅL NR. 1170

Innlevert 30. mars 2012 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 13. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hvilke profesjonelle aktører støtter finansministeren seg på når han fastholder 4 pst. som forventet langsiktig realavkastning for Oljefondet?»

BEGRUNNELSE:

I et innlegg i Aftenposten fredag 30. mars skriver finansministeren: "Hvilken realavkastning vi kan forvente fremover bør bygge på analyser av historisk avkastning, på hva profesjonelle aktører forventer og på økonomisk teori." Finansdepartementets egne profesjonelle aktører i Norges Bank foreslår at avkastningskravet nedjusteres til 3 pst. Det samme gjør NBIMs leder Yngve Slyngstad.

Handlingsregelen foreskriver at foreventet realavkastning legges til grunn. Om finansministeren legger en for høy realavkastning til grunn bryter han med handlingsregelen.

Svar:

Bruken av betegnelsen "profesjonelle aktører" er generell og må tolkes vidt. I Meld. St. 17 (2011-

2012) Forvaltningen av Statens pensjonsfond i 2011 gjennomgås for eksempel hvilken premie selskapsledere, investorer og akademikere forventer i aksjemarkedet på lang sikt (se boks 2.1 og lista over referanser). Gjennomgangen viser at det er mange ulike syn på forventet realavkastning framover, og at departementets anslag på framtidig aksjepremie fortsatt er moderat.

Handlingsregelen for budsjettpolitikken innebærer at bruken av oljeinntekter over statsbudsjettet skal øke gradvis over tid, om lag i takt med forventet realavkastning av Statens pensjonsfond utland (SPU). Handlingsregelen er en retningslinje for bruk av statens petroleumsinntekter gjennom mange tiår framover. I tråd med dette er forventningen om 4 pst. realavkastning ment å gjelde på svært lang sikt.

Dagens realrenter er svært lave. Etter departementets syn taler det ekstraordinære ved dagens situasjon for at en bør være varsom med å endre anslagene for forventet realavkastning av SPU utelukkende på grunnlag av dagens lave realrentenivåer. En analyse av forventet avkastning i aksjemarkedet støtter opp under en slik konklusjon.

SPØRSMÅL NR. 1171**Innlevert 30. mars 2012 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 16. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hvordan skal reglene i skatteavtalen mellom Danmark og Norge praktiseres med hensyn på beskatning og skattetrekk av pensjon, og synes ikke finansministeren at 80 pst. skattetrekk av dansk pensjon er i meste laget?»

BEGRUNNELSE:

En pensjonist i Norge har pensjon både fra Norge og Danmark. I dette tilfellet er danskepensjoner på 230 000 kroner. Dansk skattetrekk er på 66 000 kroner. I tillegg trekker norske skattemyndigheter 118 000 kroner i forskuddsskatt. Pensjonisten får følgelig utbetalt om lag 44 000 kroner av sin danske pensjon. Til sammen blir dette et skattetrekk på 80 pst. Antakeligvis får vedkommende igjen på skatten året etter, men dette er mager trøst når man er langt opp i 80-årene.

Svar:

Den nordiske skatteavtalen og beskatning av pensjon som utbetales fra Danmark til en person bosatt i Norge

Det følger av artikkel 18 i den nordiske skatteavtalen at Danmark som utbetalingsstat kan skattlegge pensjon som utbetales fra Danmark til en person som er bosatt i Norge. Artikkel 18 gir også bostedsstaten (Norge) rett til å skattlegge slik pensjon. Dersom det oppstår dobbeltbeskatning fordi begge land skattlegger pensjonen, er det Norge som bostedsland som må avhjelpe denne dobbeltbeskatningen. Det skal Norge gjøre ved å gi fradrag (kredit) i den norske skatten på den danske pensjonen for den skatten som er betalt i Danmark. Fordi det danske skattenivået på pensjon normalt er høyere enn det norske, vil en skattyter vanligvis ikke få fullt fradrag for den danske skatten i Norge. Merskatten pga. et høyere dansk skattenivå innebærer ikke en dobbeltbeskatning. Den må vedkommende finne seg i å betale i Danmark.

Den nordiske skatteavtalen og skattetrekk i pensjonsutbetalinger

Skatteavtalene regulerer ikke spørsmål om skattetrekk (forskuddstrekk) eller betaling av forskuddsskatt. Dette reguleres utelukkende av de interne reglene i de enkelte land. I Norge reguleres dette av skattebetalingsloven.

En skattyter som krever kreditfradrag i Norge for dansk skatt, må i forbindelse med levering av den norske selvangivelsen dokumentere at skatten er endelig fastsatt i Danmark og at skatten er betalt. Dersom det regelmessig trekkes dansk skatt i forbindelse med utbetalingen av dansk pensjon, er det imidlertid mulig for en skattyter allerede på forskuddsstadiet å be det norske skattekontoret om at det tas hensyn til den danske skatten ved det norske skattetrekket. Skattekontoret kan da vurdere i hvilken utstrekning det norske forskuddet kan reduseres. Ved denne vurdering må det blant annet tas hensyn til om den danske skatten på pensjonen er høyere eller lavere enn tilsvarende skatt i Norge på den samme pensjonen og at det i forbindelse med en reduksjon av forskuddet ikke oppstår muligheter for restskatt i Norge

Skattyter må selv ta initiativet til at det norske forskuddet blir vurdert på nytt, for eksempel ved å be om et nytt skattekort med redusert forskuddstrekk eller be om at forskuddsskatten settes ned. Også i slike tilfeller må skattyter dokumentere at vedkommende allerede betaler eller vil bli avkrevet skatt i Danmark.

”Er ikke 80 prosent skattetrekk i meste laget?”

Det er vanskelig å bedømme om forskuddsskatten som oppgis å være krevet i Norge er for høy eller ikke. Hvis det er et reelt eksempel, må det tas forbehold om at alle relevante opplysninger om inntektsforholdene inngår i eksempelet. Dersom forskuddsskatten utelukkende er beregnet på grunnlag av pensjonsinntekten fra Danmark, kan jeg slutte meg til at det synes å være i meste laget. Skattyteren bør i et slikt tilfelle be det norske skattekontoret om å justere forskuddsskatten samtidig som det gis fullstendige opplysninger om dansk pensjonsinntekt, dansk skattetrekk som kreves trukket fra i norsk skatt, samt eventuelle andre relevante opplysninger om skattyterens inntekts- og formuesforhold.

SPØRSMÅL NR. 1172**Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 19. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Telenor fikk brudd og feil på sitt telefoni/internett på Hesseng ved Kirkenes. Feilen oppstod den 07.03-12 og ble ferdig utbedret den 16.03-12. Dette førte til at en rekke enkeltpersoner og næringsliv ble berørt. Butikkene i området ble påført en vesentlig omsetningsnedgang i perioden, kanskje ikke så rart da alle betalingsterminaler lå nede. Telenor fraskriver seg ethvert økonomisk ansvar for skader de har påført andre.

Deler statsråden Telenors syn?»

BEGRUNNELSE:

Innenfor det området som ble utsatt for brudd på telefoni/internett befinner det seg ikke mindre enn åtte firmaer, derav flere dagligvarebutikker og post.

Det er innlysende at omsetningen for alle involverte firma har vært stor. Hesseng er et handelssenter i Sør-Varanger. I en klage overfor Telenor om stor økonomiske tap og refusjon av dette, svarer Telenor at de ikke har anledning til å kompensere for enhver feilsituasjon som skulle oppstå, og i henhold til våre vilkår er Telenor ikke erstatningspliktig for tekniske feil utover å frafalle abonnementspris for perioden tjenesten ikke kan benyttes. Telenor er verken overfor forbrukere eller næringsdrivende ansvarlig for indirekte tap som følger av mangler. Deretter kommer Telenor med et tilbud om tre måneders forbruk som kompensasjon.

Etter min mening så bør det være klare regler som ansvarliggjør leverandøren av telefoni/internett ved brudd som går over så lang tid. Det er ikke samsvarende med den skade som er påført forbrukeren og tilbudet om kompensasjon.

Svar:

Jeg har stor forståelse for at nettutfallet på Hesseng oppleves som problematisk for lokalt næringsliv. Det medfører særlige utfordringer når kommunikasjonen til betalingsterminaler bortfaller og en ikke har alternative betalingsløsninger. Dette ble store deler av landet klar over da vi opplevde stormen Dagmar tidligere i år. Myndighetene vurderer for tiden om det er behov videre oppfølging og tiltak for å sikre ekomnettene bedre mot slike hendelser.

Ekomnettene i Norge har normalt en meget bra kvalitet og en høy oppetid. Det er imidlertid næringslivets eget ansvar å vurdere om de bør sikre seg med alternative betalings- og kommunikasjonsløsninger som kan fungere dersom det oppstår problemer i telenettet.

Telenor er i dag liberalisert og selskapet tar sine avgjørelser basert på egne kommersielle vurderinger. Staten utøver sitt eierskap gjennom deltagelse i generalforsamlingen. Det er mulig å inngå avtaler med ekomtilbydere som i større grad kontraktstester leveringsvilkår og eventuell erstatningsplikt. Det er videre en rekke tilbydere av elektronisk kommunikasjon i Norge som leverer tilsvarende løsninger for driftsmarkedet.

Jeg vil fortsette å jobbe for at teletilbydere i Norge bygger sikre nettverk med god kvalitet, men jeg vil også oppfordre alle, og særlig næringslivsaktører som er avhengige av kommunikasjon, til å vurdere sitt eget behov for alternative betalings- og kommunikasjonsløsninger.

SPØRSMÅL NR. 1173**Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 13. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Ser statsråden de nye utfordringer utelivsbransjen vil få som følge av de nye utdanningskravene til ordensvakter, og vil statsråden gjøre noe for å imøtekomme bransjens problemer?»

BEGRUNNELSE:

Ny vaktvirksomhetslov trer snart i kraft. I denne loven fremkommer det nye krav til utdanning av vektere. Disse kravene skal også gjelde for ordensvakter som tjenestegjør ved serveringssteder.

Jeg er tilhenger av et forsterket utdanningskrav til denne yrkesgruppen. De nye kravene slår imidlertid svært hardt ut for ordensvaktene og blir en urimelig ekstrakostnad. Dette i tillegg til at en vanlig vekterutdanning ikke er treffsikker for tjenesten ordensvaktene gjør.

Av disse grunner frykter jeg får tilstandene i utelivsbransjen etter den nye lovens ikrafttredelse og at de vekterne vi får se i fremtiden ikke er kompetent i forhold til jobben de skal gjøre.

Svar:

Jeg er opptatt av at nytt opplæringsprogram for vektere og ordensvakter må forene behovet for økt kompetanse med hensynet til praktisk gjennomførbarhet for bransjen. Det er etter mitt syn riktig og nødvendig at ordensvaktopplæringen tar utgangspunkt i kravene til vekterutdanning, særlig siden styrking av opplæringen i publikumsrettet konflikthåndtering står sentralt for både vektere og ordensvakter. Det er etter mitt syn også riktig og nødvendig å legge større vekt på relevans, fleksibilitet og kostnadsef-

fektivitet i opplæringen for ordensvakter enn arbeidsgruppen gjorde i forslagene til nytt opplæringsprogram for bl.a. ordensvakter som ble lagt frem før jul.

Men jeg ønsker å understreke at vi allerede har lagt til rette for en forenklet praksisopplæring for ordensvakter og at vi nå også i utkastet til opplæringsprogram i tillegg ytterligere vurderer forenklinger i forhold til ordensvakter, både med hensyn til opplæringens omfang og ved tilpasning til en forenklet gjennomføring av utdannelsen ved stor grad av bruk av nettbasert opplæring. Dette nettopp for å ivareta ordensvaktens karakter i forhold til ordinær vaktvirksomhet.

Justis- og beredskapsdepartementet jobber nå med å forberede en ekstern høring for relevante aktører av forslag til gjennomføring av nytt opplæringsprogram etter vaktvirksomhetsloven. Disse forslagene vil adressere den bekymring representanten Nesvik her tar opp. Jeg understreker også at de nye opplæringskravene ikke vil tre i kraft før det er utarbeidet et håndterbart overgangsopplegg for oppgradering av kompetansen for dagens ordensvaktkorps.

Utløpet av overgangsperioden for egenvakthold 1. april 2012 innebærer at serveringssteder som bruker ordensvakter enten må leie slike inn fra et eksternt vaktelskap som har tillatelse etter vaktvirksomhetsloven, eller selv søke politiet om tillatelse til å drive sine egne ordensvakter. Ordensvaktene og de ansvarlige i selskapene de er ansatt i underlegges dermed årlig kontroll. Uavhengig av hvilken modell serveringsstedene velger, gjelder nåværende opplæringskrav for ordensvakter inntil de nye er på plass og satt i kraft. Det vil tidligst skje i 2013.

SPØRSMÅL NR. 1174**Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 12. april 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for om råfiskloven gir fiskesalgslagene rett til førstehåndsomsetning av fisk eller kun rett til å organisere omsetning i førstehånd, samt om Skagerakfisk gjennom dagens praksis for å beregne pris til fisker, etterlever gjeldende regelverk blant annet knyttet til landings- og sluttseddelbestemmelsene?»

BEGRUNNELSE:

Forskrift 30. april 2010 nr. 641 om omsetning i første hand av viltlevande marine ressursar og Forskrift 22. januar 2003 nr. 57 om opplysningsplikt ved landing og omsetning av fisk er gitt med hjemmel i Lov 14. desember 1951 nr. 3 om omsetning av råfisk.

Norge er delt inn i 6 geografiske ansvarsområder når det gjelder organisering av førstehåndsomsetning av fisk. Hvert av disse områdene forvaltes av ett fiskesalgslag.

Flere av fiskesalgslagene praktiserer ordningen med minstepris for fisker ved førstehåndsomsetningen. Imidlertid praktiserer Skagerakfisk auksjonsprinsippet ved førstehåndsomsetning.

Svar:

Etter lov 14. desember 1951 om omsetning av råfisk (råfiskloven) § 2 skal all fisk som omsettes i første hånd, omsettes gjennom eller med godkjenning av et fiskesalgslag. Dette innebærer at omsetning, utførsel eller tilvirkning av fangst er forbudt så fremt fangsten ikke i første hånd er omsatt gjennom eller med godkjenning av det ansvarlige fiskesalgslaget.

Hva som utgjør førstehåndsomsetning har i lovens virketid noen ganger vært gjenstand for uenighet. Ved noen anledninger har dette resultert i avklaringer ved domstolene og i noen tilfeller har loven blitt justert som følge av dette. Dette er for eksempel

bakgrunnen for bestemmelsen i råfiskloven § 2 hvor det presiseres at salg fra godkjent salgsorganisasjon anses som omsetning i første hånd. Formålet med bestemmelsen er å klargjøre at også salgslagets videre salg av fisk som er ervervet fra fiskeren, skal regnes som førstehåndsomsetning i råfisklovens forstand.

Råfiskloven innebærer også at omsetningen må skje i henhold til forretningsregler som fiskesalgslagene har vedtatt. De ulike fiskesalgslagene har fastsatt ulike måter å organisere førstehåndsomsetningen på, for eksempel gjennom auksjoner, gjennom direkteavtaler mellom fisker og fiskekjøper eller gjennom mer langsiktige avtaler. Loven fastslår at kjøperne må forplikte seg til å overholde forretningsreglene.

Jeg har registrert et tilfelle hvor enkelte elementer ved forretningsreglene til Skagerakfisk har vært gjenstand for rettslig prøving i domstolene. Salgslaget fikk medhold både i Kristiansand tingrett og senere i Agder lagmannsrett. Spørsmålet ble senere forsøkt anket til Høyesterett, men saken ble nektet fremmet av ankeutvalget i februar 2010. Dette tar jeg til etterretning.

Jeg vil for ordens skyld klargjøre at Fiskeri- og kystdepartementet ikke har noen godkjennelsesfunksjon vedrørende salgslagenes forretningsregler. Derimot er det et krav etter råfiskloven at godkjente salgslag har vedtekter som er godkjent av departementet. På denne bakgrunn er vedtektene for alle de seks eksisterende fiskesalgslagene, herunder Skagerakfisk, godkjent på ordinær måte.

Når det gjelder spørsmålet om Skagerakfisk ved sin praksis for å beregne pris til fisker etterlever gjeldende regelverk blant annet knyttet til landings- og sluttseddelbestemmelsene, vil jeg bemerke at sistnevnte forskrift ikke omfatter slik prisberegning. Det er en sak mellom det enkelte salgslag og fisker. Forskriften fastsetter kun at prisen skal føres på sluttseddelen.

SPØRSMÅL NR. 1175**Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 13. april 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Kan statsråden garantere at de som foretrekker å sende inn søknad i papirversjon ikke blir forskjell-behandlet i forhold til de som leverer elektronisk søknader, med hensyn til behandling av søknad samt utbetaling av tilskudd?»

BEGRUNNELSE:

SLF vil at flere skal levere søknad om produksjonstilskudd elektronisk.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet er det vist til at Statens landbruksforvaltning (SLF) vil at flere jordbruksforetak skal levere elektronisk søknad om produksjonstilskudd.

Som landbruks- og matminister er jeg opptatt av en effektiv forvaltning og brukervennlige tjenester. Dette følges opp av SLF bl.a. gjennom deres arbeid med å videreutvikle og effektivisere datasystemene som brukes til administrasjon av landbrukets tilskuddsordninger. I utviklingsarbeidet legges det vekt på sikkerheten knyttet til systemene, og at brukerne tilbys nye døgnåpne elektroniske tjenester via SLFs internettsider og Altinn.

En overgang til elektroniske søknader om produksjonstilskudd i jordbruket gir bedre kvalitet på søknadsdataene fordi opplysningene blir sjekket direkte mot ulike registre før innlevering. Dette sparer både forvaltningen og søkerne for tidkrevende ekstraarbeid, da man unngår oppfølging av papirsøknader med feilopplysninger. I tillegg fører omleggingen til at den kommunale forvaltningen slipper manuell registrering av søknadene.

Jeg legger til grunn at før det eventuelt foretas større endringer i søknads- og saksbehandlingen for tilskuddsordningene, må det gjennomføres nærmere vurderinger av konsekvensene av de aktuelle forslagene. Større endringer må også avklares med jordbrukets organisasjoner. Dersom forslag krever endring av eller en ny forskrift, må det gjennomføres alminnelig høring i samsvar med forvaltningslovens bestemmelser.

Parallelt med SLFs arbeid for å bedre legge til rette for elektronisk søknadsbehandling, er jeg selv sagt også opptatt av å ivareta hensynet til de produsenter som av ulike årsaker ikke ønsker å ta i bruk de elektroniske tjenestene. Forenklings- og effektiviseringshensyn taler imidlertid for at flest mulig landbruksforetak benytter seg av de elektroniske tjenestene som gjøres tilgjengelig.

SPØRSMÅL NR. 1176**Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 13. april 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Bondebladet skriver 5. januar at veterinærvaktsystemet kan bli redusert.

Kan statsråden redegjøre for hvor saken står i dag, og vil statsråden påse at en eventuell ny ordning ikke vil gå ut over dyrehelsen og dyrevelferden?»

Svar:

Gjeldende unntak fra konkurranseloven for veterinære vaktjenester løper ut 30. juni 2012. Det har derfor det siste året vært arbeidet for å få avklart

hvordan systemet for den kliniske veterinærvakten bør videreføres. Flere departementer har vært involvert i arbeidet og Den norske veterinærforening og KS har uttalt seg i sakens anledning. Arbeidet er ennå ikke avsluttet.

Jeg legger stor vekt på at veterinærvaktordningen kan videreføres på en slik måte at kommunene kan ivareta sitt ansvar for veterinærvakten på en hensiktsmessig måte. En velfungerende vakt er viktig for alle dyreeiere både ut fra hensyn til dyrehelsen og dyrevelferden.

SPØRSMÅL NR. 1177**Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 27. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I avisen Østlendingen av 15.02.12 kan vi lese om en familie som ønsker rekkverk for å sikre seg mot at vogntog og biler havner i hagen grunnet trafikkuhell. Nå vil dette ordne seg til sommeren, men denne problematikken gjelder også mange andre husstander langs riksvei 3.

Vil statsråden være positiv til at andre beboere langs denne trafikkfarlige strekningen også får denne tryggheten ved montering av rekkverk?»

Svar:

Det er foretatt systematiske trafiksikkerhetsinspeksjoner på Rv 3 fra Elverum og fram til Tynset. De viktigste trafiksikkerhetstiltakene på strekningen er tiltak mot utforkjøringsulykker, det vil si oppsetting av rekkverk eller rydding av sideterreng. Jeg er klar over at vi ikke er helt i mål med å dekke behovet for rekkverk på strekningen. Bebyggelse som ligger innenfor sikkerhetssonen blir imidlertid prioritert med hensyn til rekkverk, og det er allerede satt opp rekkverk på stedet som er nevnt i avisartikkelen i Østlendingen 15.02.12.

SPØRSMÅL NR. 1178**Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 13. april 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Mange landbruksbygg står tomme bl.a. pga. endret driftsform eller salg av den dyrkede jorden til andre.

Vil statsråden, som FrP, være positiv til bruksendring av slike bygg både på gårder med og uten landsbruksdrift?»

Svar:

Bruksendring av landbruksbygg er regulert etter plan- og bygningsloven og er dermed ikke innenfor mitt ansvarsområde som Landbruks- og matminister. Det er likevel slik at jeg er opptatt av og har meninger om dette tema, selv om de formelle beslutningene da ikke er underlagt mitt departement.

Landbruks- og matdepartementet har gjennom flere år jobbet for å legge til rette for ny aktivitet i låver og andre landbruksbygg som ikke lenger brukes i

tradisjonell næring. Bygningene er en del av gårdens samlede ressurser og vil kunne være et godt utgangspunkt for nye bygdenæringer og flere arbeidsplasser.

Over jordbruksavtalen har vi nå prosjektet "Ny bruk av ledige landbruksbygg". Dette er et delprosjekt i satsingen "Nasjonalt program for landbruksbygg og kulturlandskap". Med i prosjektet er Fylkesmannen, Riksantikvaren, Norges Bondelag, Innovasjon Norge og Norsk landbruksrådgiving. Prosjektet tilrettelegger informasjon som skal gi ideer om muligheter for ny bruk, og gir informasjon og praktiske råd om hvordan man skal gå fram for å få godkjent sin idé om ny bruk av gamle bygninger.

Som landbruks- og matminister støtter jeg altså arbeidet med å gi ny bruk og innhold til gamle landbruksbygg, men understreker at det er kommunen som planmyndighet som må avgjøre hver sak ut fra de konkrete forhold.

SPØRSMÅL NR. 1179**Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 12. april 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Det vises til BarnsBeste som er et nasjonalt kompetansenettverk for barn som pårørende. Det er Sørlandet sykehus HF som driver nettverket. Helse Sør- Øst fikk i oppdrag å evaluere det nasjonale kompetansenettverket BarnsBeste innen 31.12.11. En er kjent med at det i juli 2011 ble sendt en søknad om å opprette et nasjonalt kompetansesenter for å videreføre det arbeidet nasjonalt kompetansenettverk har startet.

Hva er status for søknaden, og vil statsråden sørge for at et nasjonalt kompetansesenter blir opprettet?»

BEGRUNNELSE:

En er kjent med at innsatsen rettet mot barn som pårørende fortsatt virker noe tilfeldig organisert både innenfor kommune- og spesialisthelsetjenesten. Det er derfor behov for å etablere et nasjonalt kompetansesenter for å videreføre det arbeidet som nasjonalt kompetansenettverk har startet. Det er behov for en styrt nasjonal satsning med en tilhørende nasjonal strategiplan for å øke den nasjonale kompetansen på området.

Svar:

Regjeringen har siden 2007 hatt en omfattende nasjonal satsning og et strategisk utviklingsarbeid rettet mot barn som pårørende. Jeg viser til omtale i Prop S 1 for 2011-2012, kap 781 post 79.

Sentrale virkemidler er blant annet styrking av barns rettsstilling gjennom endringer i spesialisthelsetjenesteloven og helsepersonelloven fra 2010. Barn som pårørende er et eget strategisk forskningsområde

under Norges Forskningsråd fra 2011. Flerårige forskning med forebyggende familieteam for rusavhengige familier med barn (0–6 år) i Helse Midt-Norge RHF og Helse Sør-Øst RHF er begge evaluert i 2011 med positive resultater.

Kompetansenettverket BarnsBeste inngår som en ett av flere tiltak i dette utviklingsarbeidet. Departementet etablerte kompetansenettverket i 2007. Sørlandet sykehus HF leder kompetansenettverket som ifølge mandatet samler, systematiserer og sprer kunnskap til tjenestene. BarnsBeste ble evaluert i 2011. Evalueringen konkluderer med at det fortsatt er behov for funksjonen, og at BarnsBeste har oppfylt sitt oppdrag på en god måte.

En ny forskrift for nasjonale tjenester i spesialisthelsetjenesten som trådte i kraft i 2011, setter krav til godkjenning av nye nasjonale tjenester. Formålet med nasjonale tjenester er å ivareta nasjonale prioriteringshensyn, sikre god ressursutnyttelse og legge til rette for likeverdig tilgang til kompetanse og høyspesialisert behandling av høy kvalitet ved særskilt kostbar behandling eller små pasientvolum.

Helse Sør-Øst RHF har søkt om at kompetansenettverket for barn som pårørende, BarnsBeste, ved Sørlandet sykehus HF blir videreført som en nasjonal kompetansetjeneste. Søknaden har vært til vurdering i Helsedirektoratet som anbefalte at søknaden avslås, da søknaden ikke fyller kriteriene for en nasjonal kompetansetjeneste. Departementet har i brev av 26.3.2012 til Helse Sør- Øst RHF sluttet seg til Helsedirektoratets faglige vurdering.

På bakgrunn av evalueringen vil jeg vurdere hvordan kompetansenettverket BarnsBeste mest hensiktsmessig kan videreføres.

SPØRSMÅL NR. 1180**Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 10. april 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Human Rights Watch har uttrykt stor bekymring for konsekvensene av et lovforslag som nå er reist av medlemmer av det ukrainske parlamentet med sikte på å forby "propaganda for homoseksualitet".

Hva kan Norge gjøre for å motvirke slike inngrep mot grunnleggende menneskerettigheter?»

Svar:

Jeg vil først vise til mine svar i desember 2011 og mars 2012 på tilsvarende spørsmål vedr. diskriminering av LHBT-personer i Russland fra representantene Oktay Dahl og Haugli. Problemstillingen er dessverre aktuell i flere land i regionen. Også i land som Ukraina og Moldova ser vi en urovekkende trend.

Det aktuelle lovforslaget representant Høybråten tar opp i Ukraina er i strid med grunnleggende menneskerettigheter nedfelt i internasjonale menneskerettighetskonvensjoner som Ukraina er tilsluttet. Forslaget bryter med retten til ikke-diskriminering og hindrer retten til fri ytring. Europarådet, OSSE og FN

er viktige fora for diskusjon om LHBT-personers rettigheter og Norge tar en aktiv rolle i disse fora, både alene og i samråd med andre land.

Det vil i tilfellet Ukraina ikke minst være uheldig om landet skulle vedta slike lover samtidig som det sitter med formannskapet i OSSE i 2013. Vi har i det siste aktivt fremmet LHBT-tematikk i OSSE-sammenheng sammen med land som Sveits, Canada og Island. I Europarådet bidrar vi gjennom sekondering av en saksbehandler til en nyopprettet LHBT-enhet. I FN vil Norge arbeide for at diskriminering basert på seksuell orientering skal fortsette å stå på FNs dagsorden, bl.a. gjennom støtte til FNs høykommissær for menneskerettigheters arbeid på dette felt, både politisk og økonomisk.

Norge følger med på prosessen rundt det aktuelle lovforslaget. Vi vil fortsette å bruke alle relevante kanaler for å gi uttrykk for våre bekymringer overfor Ukraina og andre land i disse sakene og gi uttrykk for en klar forventning om at ukrainske myndigheter respekterer sine internasjonale forpliktelser på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1181**Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 27. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Statens vegvesen planlegger et nytt kryss på E6 i Brumunddal med serviceanlegg, krodrift, bensinstasjon og plass til 20 trailere. Det er positivt med flere døgnhvileplasser og vegserviceanlegg på norske veier, men FrP mener at det er viktig at ikke Statens vegvesen skviser ut dyktige private aktører som gjør en kjempejobb langs norske veier.

I hvilken grad har Statens vegvesen i sine planer tatt hensyn til etablerte aktører i det aktuelle området som driver med nettopp denne typen service overfor trafikantene?»

Svar:

Statens vegvesen og berørte kommuner er i ferd med å utarbeide reguleringsplaner for ny firefelts E6 mellom Kolomoen i Stange kommune og Moelv i Ringsaker kommune. I tråd med plan for vegserviceanlegg i Statens vegvesen Region øst, og etter ønske fra Norges Lastebileierforbund, planlegges en raste-/døgnhvileplass for 20 vogntog/lastebiler i forbindelse med det nye krysset utenfor Brumunddal sentrum. Dette skal blant annet erstatte to eksisterende rasteplasser som vil bli nedlagt når nye E6 bygges.

Statens vegvesen ønsker at krysset ved Brumunddal skal framstå som et landemerke med identitet og gjenkjennelsesverdi for de vegfarende. Dette

kan oppnås gjennom at samtlige elementer i kryssområdet sikres en helhetlig utforming gjennom bestemmelser i reguleringsplanen.

I tilknytning til tungbilplassen må det utvikles et tilbud til sjåførene med toaletter, vask og dusj med moderne standard og godt renhold. Dette tilbudet kan utvikles som en del av eksisterende anlegg i området, eller som en del av et nytt vegserviceanlegg nærmere det nye krysset. Jeg mener at denne typen anlegg fortrinnsvis bør etableres og drives i privat regi. Statens vegvesen vil sammen med Ringsaker kommune leg-

ge forholdene til rette for en slik løsning. Skulle det mot formodning ikke finnes private interessenter til etablering av et anlegg med fasiliteter for tungbilsjåførene er Statens vegvesen innstilt på bygge et enkle anlegg i tilknytning til krysset, hvor driften legges ut på konkurranse etter modell fra rasteplassanlegget som nylig er åpnet på E6 ved Andelva i Akershus. Statens vegvesen vil så langt som mulig unngå å bruke offentlige midler på et nytt vegserviceanlegg som kan etableres og drives av private på et kommersielt grunnlag.

SPØRSMÅL NR. 1182

Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 26. april 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«I lys av denne utviklingen, vil regjeringen se med mer positive øyne på andre etablerte gasskraftprosjekt med CO₂-renseanlegg, hvor fullskala CO₂-renseanlegg bygges på "no-cure, no-pay" basis?»

BEGRUNNELSE:

Statoil har skapt usikkerhet om Mongstad raffineriets fremtid. De siste årene har selskapet tapt over 9 mrd på driften. Dersom raffineriet stenger regner en med at gasskraftverket også stanser. Et slikt scenario vil selvsagt også påvirke behovet for et fullskala CO₂-renseanlegg. Slikt anlegg vil da kunne eksempelvis være Industrikraft Møre i Fræna, Møre og Romsdal.

Svar:

Utslipp av klimagasser er en vesentlig miljøtrussel og regjeringen er svært opptatt av å finne gode tiltak som kan avhjelpe problemet. Det er et hovedmål for regjeringen å utvikle fremtidsrettede, effektive teknologier for CO₂-håndtering. Realiseringen av fullskala CO₂-håndtering ved Mongstad er et viktig

ledd i dette arbeidet. Ved behandling av St.meld. nr. 9 (2010 — 2011) Fullskala CO₂-håndtering i fjor vår, sluttet Stortinget seg til den gjeldende fremdriftsplanen for fullskalaprojektet på Mongstad, herunder regjeringens anbefaling knyttet til det videre planleggings- og prosjekteringsarbeidet.

Med hensyn til andre storskala CO₂-håndteringsprosjekter i Norge, ble Gassnova i Meld. St. 9 (2010-2011) Fullskala CO₂-håndtering bedt om å gjennomføre et utredningsarbeid for å se på mulighetsrommet for å realisere CO₂-håndteringsprosjekter i Norge utover Mongstad. Arbeidet skal etter planen ferdigstilles i 2014, og første delrapport er forventet innen utgangen av 2012. Studien skal kartlegge, analysere og vurdere ulike typer punktutslipp, inkludert utslipp fra eksisterende og eventuelt nye anlegg innen både kraftproduksjon og industri. Ulike kommersielle modeller vil også være gjenstand for analyse i dette arbeidet. Utredningen skal gi myndighetene et bedre kunnskapsgrunnlag knyttet til mulige CO₂-håndteringsprosjekter i Norge og vil være viktig i regjeringens videre arbeid med å legge til rette for fangst og lagring av CO₂.

SPØRSMÅL NR. 1183**Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 13. april 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hvordan beregnes GIEKs kompensasjon for garantiansvaret som GIEK påtar seg på vegne av den norske stat, og hvordan står denne kompensasjonen i forhold til den kompensasjon som andre tilsvarende institusjoner krever, herunder eventuelle markedsbaserte instrumenter?»

BEGRUNNELSE:

Garantiinstituttet for eksportkreditt (GIEK) opplyser at samlet utestående ansvar per 31.12.2011 var 75,3 mrd kroner. Overskuddet for 2011 var 350 mill kr, mens resultatet i 2010 var et underskudd på 325 mill kr. Det vil være ønskelig å få statsrådets vurdering av om dette er en tilfredsstillende kompensasjon for risikoeksponeringen, og hvilken avkastning som evt. over tid må kunne forventes fra slike engasjementer.

Svar:

GIEK ledes av et styre på syv medlemmer som oppnevnes av Nærings- og handelsdepartementet. Styret har ansvaret for GIEK, leder dets virksomhet på statens vegne, og er ansvarlig overfor Nærings- og handelsdepartementet. Styret utfører sin virksomhet innenfor gjeldende vedtekter, fastsatt av Nærings- og handelsdepartementet i samråd med Finansdepartementet og Utenriksdepartementet, og den OECD-tilknyttede avtalen Arrangement on Officially Supported Export Credits (Arrangement)¹ Denne avtalen regulerer betingelser for eksportgarantier- og lån med mål om å sikre like konkurransevilkår for eksportører i de ulike landene.

Jamfør GIEKs vedtekter § 1.7 og § 1.8 skal Alminnelig garantiordning, Byggelånsgarantiordningen og Kraftgarantiordningen gå i balanse på lang sikt, mens U-landsordningen skal gå i balanse på lang sikt inkludert ordningens tapsfond. GIEK vurderer selv risikoeksponering og tapsavsetninger ut fra balansekravet. Jamfør GIEKs vedtekter § 2.5:

”For garantier skal det kreves premie som fastsettes på grunnlag av en vurdering blant annet av risikoen art og størrelse, premienivået i andre land og internasjonale avtaler om minimumspremier.”

§ 23 i Arrangement sier følgende:

”The Participants shall charge premium, in addition to interest charges, to cover the risk of non-payment of export credits. The premium rates charged by the Participants shall be risk-based, shall converge and shall not be inadequate to cover long-term operating costs and losses.”

Det vil si at medlemslandenes offentlige eksportgarantier er underlagt balansekrav på lik linje med GIEK og må tilpasse prisingen deretter. I tillegg er det utarbeidet et system for minimumspremier for garantier som må følges av alle.

Det negative årsresultatet for Alminnelig garantiordning i 2010 var en konsekvens av at GIEK foretok store avsetninger til fond for mulige framtidige tap på garantiansvar dette året. Ved utstedelse av en ny polise, kostnadsfører GIEK avsetning til tap på hele garantiansvaret, mens premieinntekten blir ført på det enkelte år gjennom polisens løpetid. Derfor kan resultatet bli negativt i år med store, nye ansvarsbeløp, som i 2010. Overskudd og underskudd det enkelte år er derfor ikke noe adekvat mål for kompensasjon for risikoeksponering.

Banker og andre medgarantister i de prosjektene hvor GIEK deltar, vil prise seg på bakgrunn av risiko i kontrakten/prosjektet og egne avkastningskrav. Av GIEKs vedtekter § 1.4 fremgår det at ”GIEK skal tilby konkurransedyktige garantier ved eksport og investeringer og være et supplement til det private kommersielle forsikrings- og garantimarkedet.” Det er krav om at det foretas risikodeling for kommersiell risiko i alle eksportgarantisaker hvor GIEK er involvert, dvs. at GIEK maksimalt kan avdekke 90 pst. av risikoen i en slik sak. GIEK priser seg i all hovedsak på samme nivå som sine medgarantister.

Jeg vil for øvrig informere om at det føres separate regnskap for hver av GIEKs ordninger. GIEK forvalter ingen egenkapital av betydning.

¹. Medlemmer, såkalte participants to the Arrangement, er EU, USA, Japan, Korea, Australia, Canada, Sveits, New-Zealand og Norge.

SPØRSMÅL NR. 1184**Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 13. april 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Mens olje/gass i 2004 stod for 4 av 13 mrd kr i utestående garantiansvar i GIEK er denne sektoren per 2011 økt til 64 av 75 mrd kr.

Ser statsråden noen utfordringer knyttet til at 85 % av garantiansvaret er knyttet til olje og gass, og 91 % er knyttet til olje/gass og maritim sektor?»

Svar:

Garanti-instituttet for eksportkreditt (GIEK) skal fremme norsk eksport og investeringer gjennom å stille garantier på vegne av den norske stat. Nærings- og handelsdepartementet utnevner GIEKs styre, som leder virksomheten på statens vegne og står ansvarlig

for GIEKs drift. Det er satt krav om at virksomhetens ordninger skal gå i balanse på lang sikt, hensyntatt eventuelle tapsfond. Det skal kreves premie i den enkelte sak på bakgrunn av en vurdering av blant annet risikoens art og størrelse, premienivået i andre land og internasjonale avtaler om minimumspremier.

Konsentrasjonen av GIEK garantiansvar innenfor sektorene olje/gass og maritim reflekterer næringsstrukturen i norsk kapitalvareeksport. Denne konsentrasjonen av garantiansvar gjør GIEK sårbar for store endringer i olje- og gassprisene. GIEKs styre vurderer selv risikoeksponering og tapsavsetninger ut fra kravet om å gå i balanse på lang sikt.

SPØRSMÅL NR. 1185**Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 17. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Innenfor flere bransjer opplever norske aktører at de har dårligere avskrivningsregler enn deres utenlandske konkurrenter. Dette går utover evnen og viljen til nyinvesteringer i anlegg i Norge. Både raffineriet på Mongstad og vindkraftinvesteringer innen det grønne sertifikatsystem eksemplifiserer det.

Vil statsråden ta initiativ til å harmonisere avskrivningssatsene slik at norsk næringsliv har like rammer som sine konkurrenter?»

BEGRUNNELSE:

I DN 09.11.11 påpekte Arne Sigve Nylund, leder for de norske landanleggene i Statoil, at raffineriet på Mongstad har dårligere rammebetingelser enn konkurrentene. I artikkelen sier han at avskrivningssatsen alene betyr 100 millioner kroner i tapt nåverdi for hver milliard som investeres. Utover avskrivningssatsen har Statoil Mongstad også andre særnorske avgifter som gjør et betydelig innhugg i lønnsomheten.

Tilsvarende opplever vindbransjen at avskrivningssatsene er i disfavør investeringer i Norge sam-

menlignet med investeringer i Sverige. I Sverige kan investeringen i en vindpark avskrives over 8-10 år skattemessig mens man må bruke 20 år i Norge. Altså reduseres skatten i Sverige kraftig de første årene i forhold til Norge, og det gir investeringer i Sverige en konkurransefordel i det som skal være et felles marked.

Svar:

Avskrivninger er sentrale i beskatningen av kapital og har betydning for virksomheters investeringsbeslutninger. Det norske systemet for avskrivninger er basert på prinsippet om at de skattemessige avskrivningene på driftsmidler så langt som mulig skal tilsvare det faktiske økonomiske verdifallet. Skattereformen i 1992 hadde som en rettesnor at skattegrunnlag skulle avspeile de økonomiske realitetene. Det styrker skattesystemet som automatisk stabilisator for den økonomiske utviklingen. Det er også i samsvar med et skattesystem basert på brede skattegrunnlag og lave satser, med lavere effektivitetstap.

Korrekte avskrivninger innebærer at virksomheten får et fradrag som tilsvarer den årlige, reelle kost-

naden ved bruk av driftsmiddelet. Dersom avskrivningssatsen er for høy, vil dette innebære at bedriftens skattebare overskudd blir for lavt tidlig i driftsmiddelets levetid. Skattyteren får dermed en rentefri skattekreditt. Skattekreditten avtrappes når skattyteren eventuelt får lavere avskrivninger (enn verdifallet) og ved realisasjon. Kreditten er imidlertid rentefri og gir skattyter en fordel. Avskrivningssatser som settes høyere enn faktisk økonomisk verdifall, kan derfor kunne føre til overinvesteringer i driftsmidler med for raske avskrivninger sett i forhold til andre driftsmidler som samfunnsøkonomisk sett har høyere avkastning. Tilsvarende vil for lave avskrivninger kunne føre til underinvesteringer.

Prinsippet om at de skattemessige avskrivningene på driftsmidler så langt som mulig skal tilsvare det faktiske økonomiske verdifallet, bidrar til stabile og forutsigbare rammebetingelser for næringslivet. Dersom avskrivningssatsene ikke hadde vært basert på et slikt fast prinsipp, ville en manglet en klar forankring for hva avskrivningssatsene skal være, og dette ville ha åpnet for hyppige vurderinger av om satsene skal økes eller reduseres avhengig av for eksempel konjunktursyn, behovet for inndekning på budsjettet osv.

Ulike driftsmidler, også innefor den enkelte saldogruppe, kan ha forskjellig økonomisk levetid. Prinsipielt taler dette for mange saldogrupper, slik at det enkelte driftsmiddelet kan bli avskrevet i tråd med verdifallet. Det er imidlertid nødvendig å avveie treffsikkerhet mot behovet for enkle og operasjonelle regler. Mangelfull informasjon om økonomisk verdifall for det enkelte driftsmiddel gjør at det ikke er mulig å oppnå full økonomisk treffsikkerhet. I tillegg er

det enklere, både for skattytere og ligningsmyndigheter, å ha et begrenset antall saldogrupper. Selv om en i enkelte tilfeller kan argumentere for at noen driftsmidler har høyere eller lavere økonomisk verdifall enn avskrivningssatsen, er en etter departementets vurdering ikke tjent med et svært detaljert system.

Etter departementets vurdering er det ingen grunn til at avskrivningssatser i andre land skal påvirke fastsettelsen av satsene i Norge. Avskrivningssatser som er høyere enn faktisk økonomisk verdifall på driftsmidlene, vil føre til overinvestering i slike driftsmidler uansett om også andre land har for høye avskrivningssatser. Avskrivningssatsene er bare ett element i en sammenligning av de skattemessige rammevilkårene mellom land. En slik sammenligning vil måtte dekke en hel rekke forhold, som skattesats, nivået på ulike fradrag (herunder avskrivningssatsene), fradragsrett, verdifastsettelse, regler for fremføring av underskudd, mv. Skatt er dessuten bare en del av de samlede vilkårene som påvirker lokaliseringsbeslutninger.

Departementet vurderer løpende den konkrete innretningen av saldogrupperne og avskrivningssatsene på bakgrunn av tilgjengelig informasjon. Dette har blant annet resultert i at tekniske installasjoner i bygg ble skilt ut i en egen saldogruppe med høyere avskrivningssats fra 2009 og i at det ble innført en forhøyet avskrivningssats for visse produksjonsanlegg og andre anlegg med levetid inntil 20 år fra 2012. Departementet har ikke mottatt opplysninger som tyder på at avskrivningssatsene som benyttes for raffinerier eller vindparker, avviker vesentlig fra faktisk økonomisk verdifall.

SPØRSMÅL NR. 1186

Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 13. april 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hva anser statsråden at er de viktigste administrative, lovmessige og økonomiske hindringene for at funksjonshemmede skal kunne ha full mobilitet for flytting, arbeid og studier mellom de nordiske landene, og hvordan arbeider statsråden for å fjerne slike hindringer?»

BEGRUNNELSE:

Nordisk Råd har identifisert en rekke praktiske og byråkratiske grensehindringer som hindrer mobilitet mellom de nordiske landene. Flere av disse hindringene synes å ramme mennesker med ulike funksjonshemminger særlig sterkt. Av identifiserte hindringer som må løses av landene i fellesskap kan nevnes såpass ulike forhold som rett og mulighet til per-

sonlig assistent ved flytting mellom de nordiske land, mulighet til å ta med tilpasset kjøretøy, mulighet til å beholde økonomiske rettigheter i forbindelse med studier i utlandet og mulighet til å reise over grensene med førerhund.

Svar:

Det er et mål å åpne for størst mulig mobilitet mellom de nordiske land. Dette er tradisjonelt en viktig del av nordisk politikk, og har manifestert seg gjennom en rekke avtaler mellom de nordiske land. Avtalene sikrer bedre rettigheter ved flytting mellom de norske landene enn det som følger av de ulike nasjonale bestemmelsene.

Samtidig er det bred enighet mellom og i de nordiske land om at man ikke ønsker en fullstendig harmonisering av alt regelverk som gjelder enkeltpersoners rettigheter og plikter. En slik harmonisering ville innebære at retten til og beregning av de ulike ytelsene var identiske i alle de nordiske landene, noe som ville legge svært store begrensninger på de nasjonale lovgivernes handlingsrom.

Representanten viser til at Nordisk Ministerråd har identifisert en rekke praktiske og byråkratiske grensehindre som hindrer mobilitet mellom de nordiske landene. Nordisk Ministerråd nedsatte høsten 2010 en ekspertgruppe som skulle behandle grensehindre på arbeids- og sosialområdet. Gruppens rapport offentliggjøres i dag, 13. april 2012, og gir en samlet gjennomgang av en hel rekke små og store grensehindre på dette feltet. Da kunnskapen om grensehindre i praksis er begrenset, vil denne rapporten være et viktig bidrag i arbeidet med å identifisere og løse de viktigste hindringene. Resultatene som kom-

mer fram i rapporten vil blant annet bli presentert og diskutert på konferanse 19. april 2012 i regi av det norske formannskapet i Nordisk Ministerråd 2012, Nordens Fackliga Samorganisation (NFS) og Næringslivets Hovedorganisasjon (NHO). Fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren vil 24. april 2012 redegjøre for Stortinget om arbeidet med å fjerne grensehindre i Norden. Det vil også bli avholdt parallelle parlamentariske debatter om fri bevegelse/grensehindre i de øvrige nordiske landene.

For at arbeidstakere lett skal kunne arbeide i hele Norden, er det viktig å forebygge og bryte ned grensehinder på det nordiske arbeidsmarkedet i størst mulig grad. Retten til mobilitet, enten det er i forbindelse med studier, arbeid, familiestiftelse eller annet, må gjelde for personer med funksjonshemming som for alle andre. Hvordan det skal arbeides videre med løsninger avhenger av hva som er årsaken til det enkelte hinder. Enkelte grensehindre oppstår som følge av EUs lovvalgsregelverk, som gjelder også for de nordiske land gjennom EU- eller EØS-medlemskap. Hovedprinsippet i EU/EØS er at en person er underlagt trygdeordningen i det landet vedkommende arbeider. Dette innebærer at om man arbeider i for eksempel Sverige, så er man omfattet av svensk regelverk om A-kasser og vilkår for ytelser med videre. Noen vil komme bedre ut enn om de arbeidet i Norge, andre dårligere.

Jeg ser fram til å lese rapporten og til den påfølgende debatten rundt dette viktige temaet. Jeg vil deretter se nærmere på hvordan vi kan arbeide for å løse problemstillingene knyttet til det enkelte grensehinder på de områdene jeg har ansvaret for.

SPØRSMÅL NR. 1187

Innlevert 2. april 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 12. april 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sikre at norske statsborgere med minoritetsbakgrunn som tilsier "halvnordisk" livsstil ikke diskrimineres i møte med Nav?»

BEGRUNNELSE:

Representanten er gjort kjent, via ansatte i Voksenopplæringen, at romfolket ofte behandles kritikkverdige i møte med Nav. Dette kan eksemplifiseres gjennom følgende historie:

En norsk statsborger med rombakgrunn, er mye i utlandet, og ble akutt kreftsyk i et EØS-land, men hadde ikke med seg et E111-skjema som bekrefter at han er medlem av folketrygden. Dette må sendes fra det lokale Nav-kontoret via HELFO til sykehuset statsborgeren er pasient ved. Representanter fra voksenopplæringen og familien møtte derfor opp ved det lokale Nav-kontoret for å få tak i skjema, men ble møtt med motstand begrunnet i at statsborgeren var mye på reise og oppholdt seg sjelden på sin faste bo-

stedsadresse.

Representanten vil understreke at Norge har et særskilt ansvar, gjennom å ha ratifisert Europarådets rammekonvensjon om beskyttelse av nasjonale minoriteter i 1999 å ivareta romfolkets interesser, og at romfolkets "halvnomadiske" livsstil i stortingsmeldingen "Nasjonale minoriteter i Norge" anerkjennes som kulturelt særtrekk det skal beskyttes for. Likevel er det i denne saken og andre saker ved Nav brukt mot romfolket når de har hatt behov for helse- eller sosialhjelp.

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at ingen skal diskrimineres i sitt møte med arbeids- og velferdsforvaltningen.

I Arbeidsdepartementets tildelingsbrev til Arbeids- og velferdsdirektoratet for 2012 understreker departementet at arbeids- og velferdsforvaltningens brukere skal bli møtt med service og respekt samt god informasjon og tilgjengelighet, og at det legges vekt på å gi et likeverdig tilbud til alle, uavhengig av brukernes bakgrunn. Departementet presiserer her videre at mangfoldsperspektivet skal ivaretas i møte med brukerne og i utformingen av publikumsrettede tjenester.

Videre presiseres følgende i tildelingsbrevet:

”Likestillingsloven, diskrimineringsloven og diskriminerings- og tilgjengelighetsloven pålegger offentlige myndigheter å arbeide aktivt, målrettet og planmessig for å fremme likestilling og hindre diskri-

minering både som arbeidsgiver og offentlig myndighet (aktivitetsplikt).”

I virksomhetsstrategien for Arbeids- og velferds-etaten 2011 – 2020 inngår bl.a. likebehandling i ett av etatens hovedgrep innen innsatsområdet ”Pålitelig forvaltning”. I strategien legges det blant annet vekt på at etaten skal gjøre det enkelt for brukerne å forstå sine rettigheter og plikter.

I Arbeids- og velferdsdirektoratets Mål og disponeringsbrev for 2012 til etatens fylkeskontor understreker Arbeids- og velferdsdirektoratet at etaten i sine møter med brukerne skal opptre enhetlig og koordinert, og sette brukernes behov i sentrum. Dette både når det gjelder service, respekt, informasjon, tilgjengelighet, kompetanse og et godt tilpasset tjenestetilbud. Det blir også presisert at brukere som har behov for tolk skal sikres tilbud om kvalifiserte tolketjenester. Ved behov skal etaten også bistå brukere ved utfylling av skjemaer.

Jeg har ikke opplysninger som gir grunnlag for å kommentere eller redegjøre for det som fremgår i begrunnelsen om saken. Den 1. januar 2009 ble ansvaret for helsetjenesteområdet overført fra Arbeids- og velferdsetaten til Helsedirektoratet som ligger under Helse- og omsorgsdepartementet. Selv om NAV-kontorene ikke lenger har ansvaret for å utstede nødvendige skjema/kort for medisinsk behandling i utlandet, skal NAV-kontorene likevel bistå personer som fremmer denne type henvendelser. Dette gjøres blant annet ved å henvise vedkommende til riktig etat.

SPØRSMÅL NR. 1188

Innlevert 3. april 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 18. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Det å ta lappen på tungbil er dyrt, og mange må reise langt for å ta lappen på tungbil. I forbindelse med eksamenen, så hender det at noen styrker på den teoretiske prøven og da kan man ikke ta prøven på nytt før det er gått 14 dager, stryker man på den praktiske prøven må man vente 4 uker. Mens tar man lappen på utrykningskjøretøy og stryker på teorien kan man fortsette på den praktiske prøven.

Vil statsråden se på dagens regelverk slik at man kan gå videre selv om man ikke klare prøven, samt redusere karantene/ventetiden?»

BEGRUNNELSE:

Tungbilopplæringen var før lokalisert mange steder i landet. Men de siste årene så er flere skoler slått sammen og de er nå lokalisert på færre steder. Det innebærer at mange som tar lappen på tungbil må reise langt for å få opplæring og førerkort. Det betyr at det er forholdsvis dyrt å ta førerkort i Norge. I dag er også regelverket slik at dersom man skulle stryke på teorien så må man vente i 14 dager før man kan ta prøven på nytt og dersom man stryker på den praktiske prøven må man vente i 4 uker før man kan ta prøven på nytt. Det er også slik at dersom man stryker på

teorien så får man heller ikke anledning til å gå videre og ta den praktiske prøven, noe som gjør at dette blir ekstra kostbart for den som stryker. Det som er merkelige med dagens regelverk er at man kun får en karantene som kun setter som krav at man må vente i 2 eller 4 uker før man kan ta prøven på nytt. Dette er noe rart. Man hadde forstått kravet hvis det hadde ligget inne noen forutsetninger om at man måtte gjennomført mer trening osv. som en forutsetning for når man igjen får anledning til å kjøre opp eller ta teori-prøven på nytt.

Det er derfor også vanskelig å finne den store trafikksikkerhetsverdien for å videreføre dagens ordning.

Det er også viktig å ha med seg at dersom man skal ta lappen for utrykningskjøretøy så kan man der fortsette å ta den praktiske prøven selv om man ikke klarer den teoretiske prøven. Flere av tungbilskolene ønsker nå at man får på plass endringer i dagens regelverk som enten er lik den man har for utrykningskjøretøy, eller aller helst en ordning som gjør at elevene selv etter å ha strøket gis anledning til raskt å kunne få anledning til å ta prøvene på nytt.

Svar:

Hovedregelen er at det avlegges en teoretisk og en praktisk prøve for hver førerkortklasse. Den teoretiske prøven skal være bestått før praktisk prøve kan bestilles og avlegges. Dersom den teoretisk eller den praktiske prøven ikke består, kan ny prøve ikke avlegges før det har gått henholdsvis to eller fire uker.

Bestemmelsene om karantenetid kom som en følge av at mange kandidater strøk til den teoretiske førerprøven. Kandidatene var dårlig forberedt, også ved annen og tredjegangs prøve. Hensikten med å innføre en viss minstetid før ny prøve kan avlegges

var å legge til rette for at kandidatene som ikke besto, får tid til modning og refleksjon over egen kompetanse, samt til å forbedre seg før de går opp til ny prøve. Hva den enkelte kandidat skal fokusere på fram til vedkommende kan gå opp til ny prøve, framkommer i den skriftlige tilbakemelding kandidaten får etter prøven.

Det er karantenetid også for utrykningsprøven, men her er det åpnet opp for at kandidaten kan gjennomføre den praktiske prøven selv om teoretisk prøve ikke er bestått. Den praktiske prøven har da en gyldighet i tre måneder.

Utrykningsprøven skiller seg fra førerprøven i tunge klasser ved at det er snakk om et langt lavere antall prøver i året og en annen organisering av opplæringen. For å kunne sensurere en utrykningsprøve kreves det særlig utdanning og kompetanse. Antall utrykningssensorer i Statens vegvesen er derfor svært begrenset og sensorene reiser rundt i landet for å sensurere praktiske prøver. For å utnytte denne sensorkompetansen og sikre en best mulig praktisk gjennomføring, ble det derfor åpnet for unntak.

Det kan i tillegg nevnes at de tunge førerkortklassene er internasjonale klasser hvor prøveavviklingen i stor grad reguleres av førerkortdirektivets krav. Kode 160 (nasjonalt kompetansebevis for utrykningskjøring) er en nasjonal klasse hvor norske vegmyndigheter har større mulighet for å åpne for alternativ gjennomføring av førerprøven.

Jeg kan ikke se at det på det nåværende tidspunkt er noe som tilsier å endre på praksisen med henholdsvis to /fire uker karantene før man kan avlegge ny prøve. Det er heller ingen planer om å innføre unntak for å kunne gjennomføre praktisk førerprøve før teoretisk prøve, slik som for utrykningskjøring.

SPØRSMÅL NR. 1189**Innlevert 3. april 2012 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 17. april 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I Fredrikstad er innvandrere/minoritetsspråklige søkergruppen til omsorgslønn med størst økning. Annen kultur og religion fremheves i søknaden. Kommunen har tradisjonelt ikke tillagt dette argumentet vekt og gitt avslag på søknad dersom ikke omsorgsarbeidet er svært tyngende. Fylkesmannen har uttalt at kultur og religion skal hensyntas når søknader blir vurdert, noe som har ført til endringer i hvordan kommunen vektlegger argumentene.

Støtter statsråden fylkesmannens uttalelse om at religion/kultur skal vektlegges?»

Svar:

Kommunen har en plikt til å sørge for nødvendige og forsvarlige helse- og omsorgstjenester. Etter helse- og omsorgstjenesteloven har kommunen plikt til å ha en ordning med omsorgslønn til dem som utfører særlig tyngende omsorgsarbeid. Kommunen er gitt større rom for skjønn ved vurderingen av om omsorgslønn skal innvilges enn det som gjelder for andre tjenester.

Det er etter loven et grunnleggende vilkår at omsorgsarbeidet er særlig tyngende. Dersom dette vilkåret ikke er oppfylt, kan kommunen avslå en søknad om omsorgslønn til tross for at både bruker og omsorgsyrer mener at omsorgslønn hadde vært den beste hjelpen. I henhold til gjeldende rundskriv skal det i vurderingen av særlig tyngende omsorgsarbeid blant annet tas hensyn til omfanget (timer per måned) og den fysiske og psykiske belastningen av arbeidet, om arbeidet skjer regelmessig eller periodevis - og varigheten av omsorgsarbeidet.

Det skal i den enkelte sak foretas en skjønnsmessig helhetsvurdering hvor omsorgslønn blir sett i sammenheng med andre helse- og omsorgstjenester. Kommunen må i hver enkelt sak vurdere den pårørendes omsorg som best og nødvendig, og det skal legges stor vekt på det brukeren mener.

I vurderingen kan i noen tilfeller det faktum at brukeren har en annen kultur og religion være et mo-

ment som taler for å innvilge omsorgslønn til for eksempel en nærstående med samme kultur. I andre saker vil en annen kultur og religion kunne tale imot at omsorgslønn ytes. Forskning viser at saksbehandlere opplever dilemmaer knyttet til situasjonen til omsorgsgivere med innvandrerbakgrunn. I familier med ikke-vestlig bakgrunn er forholdet mellom unge og eldre under endring. Fortsatt kan imidlertid pårørende til for eksempel eldre innvandrere, gi uttrykk for at de ikke opplever at de har noe valg – annet enn å forsøke å hjelpe så langt de kan. Dette gjelder også der overbelastning kan føre til sykdom og/eller frafall fra arbeidsmarkedet.

Det er et overordnet mål for helse- og omsorgspolitikken at alle skal ha tilgang på gode og likeverdige helse- og omsorgstjenester. Det er viktig at det gis god informasjon om ulike tjenester og ordninger, slik at de som har store omsorgsoppgaver ser hvilke muligheter som foreligger. Informasjonsbehovet forsterkes gjerne der det er språkproblemer og/eller manglende kunnskap om regelverk og organisasjon for tjenester og tilbud. Det er viktig at kommunene tar hensyn til dette, og at de bruker tolk når det er nødvendig. Helsedirektoratet utga i 2011 en veileder som omhandler helse- og omsorgspersonells ansvar for tilrettelagt kommunikasjon ved hjelp av tolking.

Vi har sett at det er store forskjeller mellom kommunene med hensyn til bruken av omsorgslønn. Forholdet til ytelser etter folketrygdloven som helt eller delvis skal dekke samme formål, har i praksis også vist seg å være til dels uklart. Regjeringen nedsatte derfor et offentlig utvalg som skulle foreslå løsninger ut fra en mer helhetlig vurdering.

Vi har fått utredningen, NOU 2011:17 Når sant skal sies om pårørendeomsorg. Fra usynlig til verdsett og inkludert. Kaasa-utvalget ble i sitt mandat bedt om å se på eventuelle særlige forhold knyttet til situasjonen for innbyggere med innvandrerbakgrunn. Utvalget har innhentet kunnskap om og drøftet dette. Utredningen er sendt på høring med frist 15. august.

SPØRSMÅL NR. 1190**Innlevert 3. april 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 17. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Finansministeren forsvarer oljepengebruk utenfor handlingsregelen med at det er "formueomplussing", hvor man forventer høyere avkastning enn oljefondets investeringer (ref blant annet Aftenbladet 03.04.12). I et relevant spørsmål (Dokument nr. 15:927 (2011-2012)) kom finansministeren ved en inkurie i skade for ikke å svare på spørsmålet.

Kan jeg derfor be finansministeren utarbeide en oversikt som tallfester de "formueomplussinger" som er gjort under handlingsregelens virkeperiode?»

Svar:

De årlige meldingene til Stortinget om statsregnskapet omfatter et bevilgningsregnskap og et kapitalregnskap. Kapitalregnskapet viser beholdningsstørrelser for statens eiendeler, gjeld og egenkapital og endringer i disse størrelsene som følge av statens årlige formuesomplussinger på 90-poster. I vedlegg 1 til meldingene om statsregnskapet, jf. for eksempel tabell 1.4 i meldingen for 2010, tallfestes formuesomplussingerne på 90-postene etter utlån, gjeldsavgifter, aksjekjøp, tilbakebetalinger med videre. Tilsvarende tabell presenteres i de årlige budsjettokumentene. Disse tallene har blitt oppgitt hvert år under handlingsregelens virkeperiode.

SPØRSMÅL NR. 1191**Innlevert 10. april 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 19. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Ved Koppang stasjon i Hedmark er et nytt arkitekttegnet leskur ferdig. Det uisolerte leskuret har en kvadratmeterpris på ca. kr. 30 000,-.

Synes statsråden dette er godt anvendte penger i et ellers så stramt samferdselsbudsjett der det ikke engang er nok penger til ordinært veivedlikehold?»

Svar:

Rørosbanen har en rekke bygninger og stasjonsanlegg som er av betydning for dokumentasjon av landets og landsdelens historie. Om lag 70 prosent av Rørosbanens stasjoner er underlagt en eller annen form for vern. Mange av bygningene er omkring 130-140 år gamle og krever at man må yte det historiske miljøet stor oppmerksomhet når nytt skal tilpasses gammelt. På denne bakgrunn har Jernbaneverket igangsatt et forsøksprosjekt på Rørosbanen med for-

mål å finne fram til tilpassede løsninger for belysning og utemøblering – deriblant nye leskur – som kler de gamle bygningene og som ikke fører til at opplevelsen av de historiske miljøene forringes.

Nytt, tilpasset leskur i tre og glass på Koppang stasjon ble satt opp i februar/mars 2012. Erfaringene med skuret vil nå bli vurdert med hensyn til funksjonalitet, estetikk, egnethet for rasjonell produksjon og pris. Til tross for at skuret er plasslaget, har det ikke kostet mer enn et leskur av stål og glass av den typen som vanligvis brukes av Jernbaneverket i urbane strøk.

Jernbaneverket vil ta nærmere stilling til om liknende skur skal settes opp på andre stasjoner langs Rørosbanen på bakgrunn av erfaringene fra Koppang. Leskuret er ment å være et tilbud både for jernbane- og bussreisende.

SPØRSMÅL NR. 1192**Innlevert 10. april 2012 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 19. april 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«På oppdrag fra Asker kommune har konsulent-selskapet Pöyry laget en rapport, som viser at næringslivet vil få et tap på nær 30 milliarder kroner de neste 20 årene, hvis det ikke blir gjort noe med E18 gjennom Bærum og Asker.

Med bakgrunn i slike tall, vil statsråden engasjere seg aktivt ovenfor andre departement og innad i eget parti for å sørge for en fortgang i bygging av ny E18?»

BEGRUNNELSE:

Det er dessverre en kjensgjerning at det både for privatbilister og næringsdrivende er både frustrerende og tapsbringende å stå i kø på dagens E18, som av mange betegnes som flaskehals nr. 1 i Norge. Det har vært planer om å gjøre noe med veien i svært mange år, uten at dette har blitt realisert. For at noe skal skje må det etableres bred politisk aksept. Det er derfor viktig at også næringslivets statsråd kommer aktivt på banen og bidrar til at ny vei blir realisert så snart som mulig.

Svar:

Nærings- og handelsdepartementet har ikke gjort en egen gjennomgang av de beregninger for tap for næringslivet som presenteres i rapporten fra Pöyry. Jeg har imidlertid forståelse for at køsituasjonen på E18 gjennom Asker og Bærum i rushtiden kan gi problemer for næringslivet. Regjeringen har derfor i gjeldende Nasjonal transportplan prioritert en utbygging av både jernbanen og E18 på strekningen. Jernbanen har nå fått nye dobbeltspor mellom Asker og Lysaker, og planleggingen for utbygging av E18 pågår.

Utbygging av E18 gjennom Asker og Bærum er også en del av Oslopakke 3, som nå er under revisjon. Denne prosessen vil bidra til å klarlegge når utbyggingen av E18 kan gjennomføres. Regjeringen vil komme tilbake til dette ved framleggingen av stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2014-2023 våren 2013.

Samferdselsdepartementet har det overordnede ansvaret for samferdselspolitikken. Nærings- og handelsdepartementet er imidlertid en viktig pådriver for at samferdselsprosjekter som er samfunnsøkonomisk lønnsomme og av stor betydning for næringslivet, prioriteres.

SPØRSMÅL NR. 1193**Innlevert 10. april 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 17. april 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Kva blir gjort for å sikra at kandidatar som tar medisinstudium i EØS-land som ikkje gir autorisasjon også får høve til å vera med i turnusordninga, og vil det vera lovleg å prioritera kandidatar med norsk utdanning framfor kandidatar med utdanning frå andre EØS-land i ein overgangsperiode?»

GRUNNGJEVING:

Helse- og omsorgsdepartementet har nyleg kome med forslag til ny turnusordning som skal gå i gong allereie frå februar 2013. Det er i dag mange norske

studentar som tar medisinstudium i andre EØS-land. Ikkje alle desse landa gir autorisasjon etter fullført medisinstudium. Det kan by på store utfordringar for denne studentgruppa om ein går over til å gi autorisasjon for den norske legetutdanninga. Det er mykje som er uavklart sjølv om den nye turnusordninga etter planen skal gå i gong allereie i februar 2013. Det er mykje usikkerheit blant norske studentar som studerer medisin i EØS-land som ikkje gir autorisasjon. Det er viktig at denne gruppa får klare svar på om dei vil få vera med i den nye turnusordninga, om det vil vera på lik linje med norske kandi-

datar og kva ein eventuelt ser for seg at desse kandidatane skal gjera om dei ikkje blir omfatta av ordninga eller blir nedprioritert til fordel for dei med norsk utdanning.

Svar:

For å sikre en mer bærekraftig ordning er det besluttet å gjøre noen grunnleggende endringer i turnustjenesten for leger. Dagens ordning bygger på at turnustjeneste er et vilkår for å få rett til norsk autorisasjon, staten har ansvar for å opprette plasser og kandidater har rett på en plass som fordeles gjennom sentral loddtrekning. En viktig endring i den nye ordningen er at nyutdannede leger ikke lenger vil ha rett på turnusplass, men må søke blant utlyste stillinger. Tilsetning vil skje lokalt regulert av arbeidslivets regler. Tidspunkt for autorisasjon flyttes til etter bestått eksamen cand.med. for kandidater som er utdannet i Norge.

Vi har kommet frem til hovedinnretningen i den nye ordningen. Det gjenstår fremdeles noen konkretiseringer. I tiden fremover vil departementet komme tilbake til nødvendige regelverksendringer og konkretisere innretting og håndtering av ny ordning. Det gjenstår fremdeles noen avklaringer før ny ordning kan presenteres i sin helhet.

Arbeidet med å få på plass overgangsordning er komplekst.

Jeg har forståelse for studentenes situasjon og behov for forutsigbarhet. Arbeidet med mulig overgangsordning er prioritert i departementet, og vi har – og vil ha – dialog med Legeforeningen og ANSA om aktuelle problemstillinger. Departementet er også i kontakt med myndighetene i Polen om konsekvensene av ny ordning for norske studenter som tar sin medisinerutdanning der.

SPØRSMÅL NR. 1194

Innlevert 10. april 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 17. april 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Utvalget som skal evaluere ulvesona er presentert. Det består av 9 medlemmer, hvorav 4 byråkrater. 3 medlemmer er fra Hedmark, men ingen hører til eller har sitt virke innenfor ulvesona i Hedmark, der man har hatt belastningen lengst og tyngst. Sonepolitikken er fundamentert på at et stort flertall skal være uberørt av det som det samme flertall mener andre skal leve med.

Hvilke tanker gjorde statsråden seg om utvalgets representativitet og legitimitet hos de som er mest berørt?»

Svar:

Eg er einig i at aktørar innafor ulvesona er blant dei det er viktig å inkludere i evalueringsarbeidet som utvalet nå skal gjere. Fleire av medlemmane i utvalet, som til dømes representantar frå rovviltnevn-

dene og Fylkesmenn i ulvesona har god kjennskap til situasjonen, og eg er trygg på at utvalet vil gjere ein god vurdering. I tråd med mandatet utvalet har fått, skal det mellom anna arrangerast ein erfarings- og fagkonferanse der ulike aktørar inviterast til å presentere faglege innlegg og erfaringar som kan være relevante for utvalet. Fylkesmannen i Hedmark er sekretær for utvalet, og eg vil oppfordre interesserte til å ta nærare kontakt med dei for meir informasjon om korleis man best kan leggje fram sine innspel og erfaringar overfor utvalet.

Endeleg vil eg og gjere oppmerksom på at eventuelle forslag om endring av dagens ulvesone vil krevje endring i rovviltforskrifta. Normalt sendast forslag til slike endringar på alminneleg høyring før noko blir avgjort, og også da vil ulike aktørar få anledning til å fremje sine syn i saka.

SPØRSMÅL NR. 1195**Innlevert 10. april 2012 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide****Besvart 17. april 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Barn som trenger hjelp, må ikke møtes av et uklart regelverk. Hvis kvalifisert helsepersonell mener det er nødvendig for barnet å få helsehjelp, skal hjelp kunne gis selv om ikke begge foreldrene samtykker. I Helsedirektoratets skriv av 13.04.10 påpekes det at vurderingen ikke bare skal bygge på mulighet for skade i nær framtid, men at også muligheten for å forebygge helseproblemer bør tillegges stor vekt i vurderingen.

Kan helsepersonell vektlegge forebyggingsperspektivet i praktiseringen av § 4-4 i lov om pasient- og brukerrettigheter?»

BEGRUNNELSE:

I lov om pasient- og brukerrettigheter, kapittel 4. Samtykke til helsehjelp, § 4-4 Samtykke på vegne av barn, står det følgende:

"Foreldrene eller andre med foreldreansvaret har rett til å samtykke til helsehjelp for pasienter under 16 år. Det er tilstrekkelig at én av foreldrene eller andre med foreldreansvaret samtykker til helsehjelp som

- a) regnes som ledd i den daglige og ordinære omsorgen for barnet, jf. barnelova §§ 37 og 42 andre ledd, eller
- b) kvalifisert helsepersonell mener er nødvendig for at barnet ikke skal ta skade.

Før helsehjelp som nevnt i bokstav b gis skal begge foreldrene eller andre med foreldreansvaret, så langt råd er, få si sin mening. Beslutning om helsehjelp som nevnt i bokstav b kan påklages til Fylkesmannen etter kapittel 7. Fylkesmannen kan vedta at helsehjelpen skal avsluttes inntil det er fattet vedtak på grunnlag av klage fra den andre forelder eller andre med foreldreansvaret.

Dersom barneverntjenesten har overtatt omsorgen for barn under 16 år etter barnevernloven § 4-6 annet ledd, § 4-8 eller § 4-12, har barneverntjenesten rett til å samtykke til helsehjelp.

Etter hvert som barnet utvikles og modnes, skal barnets foreldre, andre med foreldreansvaret eller barnevernet, jf. annet ledd, høre hva barnet har å si før samtykke gis. Når barnet er fylt 12 år, skal det få si sin mening i alle spørsmål som angår egen helse. Det skal legges økende vekt på hva barnet mener ut fra alder og modenhet."

Svar:

Hovedregelen er at begge foreldre med foreldreansvar skal samtykke til helsehjelp for barnet. Dette følger av pasient- og brukerrettighetsloven § 4-4 første ledd og barneloven § 30. Ved lovendring 9. april 2010, med ikrafttreden 1. mai 2010, ble det bestemt at

det likevel vil være tilstrekkelig at en av foreldrene eller andre med foreldreansvar samtykker til helsehjelp som "kvalifisert helsepersonell mener er nødvendig for at barnet ikke skal ta skade", jf. § 4-4 andre ledd bokstav b.

Om denne bestemmelsen er følgende skrevet i Ot.prp. nr. 104 (2008-2009) Om lov om endringer i barnelova mv., sidene 73-74:

"Bestemmelsen omhandler samtykkeregler der foreldrene er uenige om barnet skal ha helsehjelp eller ikke. Dette kan blant annet være aktuelt i forbindelse med familiekonflikter, vold, overgrep og lignende. Bestemmelsen omhandler også situasjoner hvor det ikke er mulig å få avklart begge foreldrenes synspunkt i forhold til ytelse av helsehjelp eller ikke. Dersom kvalifisert helsepersonell mener barnet kan ta skade av ikke å få helsehjelp, vil det i henhold til bestemmelsen være tilstrekkelig at en av foreldrene som innehar foreldreansvar samtykker. Med kvalifisert helsepersonell menes helsepersonell som har nødvendig faglig innsikt på området til å foreta en forsvarlig vurdering av risikobildet og behovet for helsehjelp. Det vil som oftest være den legen, psykologen eller tannlegen som er ansvarlig for helsehjelpen som bør foreta disse helsefaglige vurderingene.

Forutsetningen er at helsepersonell mener at barnet kan ta skade av ikke å få helsehjelpen. Hva som vil kunne være skadelig for barnet vil måtte vurderes konkret og vil til dels måtte bero på et helsefaglig skjønn hos helsepersonellet. Det må være risiko for noe mer enn en ubetydelig skade eller ubehag for barnet. Både skader av somatisk og psykisk art vil være omfattet. Skadebegrepet vil derfor også omfatte til/eller hvor det er viktig at barn får snakke med psykolog.

Barnet vil typisk kunne ta skade dersom livskvaliteten uten behandling merkbart reduseres som følge av smerte eller lidelse, problemer i forbindelse med vitale livsfunksjoner som for eksempel næringsinntak, eller nedsatt fysisk eller psykisk funksjonsnivå.

Barnet vil også kunne ta skade dersom manglende helsehjelp medfører at det på et senere tidspunkt ikke vil være mulig å yte fullt ut effektiv helsehjelp} for eksempel i til/eller hvor det er viktig å sette i gang behandling tidlig for å unngå mer risikofylt eller omfattende behandling senere. Muligheten for å forebygge helseproblemer bør tillegges stor vekt i vurderingen av hva en av foreldrene kan samtykke til av helsehjelp.

Hvorvidt helsehjelp skal gis og i så fall hva som kan gjøres etter kun en av foreldrenes samtykke, avhenger av helsepersonellens vurdering av hva som vil være forsvarlig helsehjelp i det konkrete tilfellet. Helsepersonellet vil måtte foreta en faglig vurdering av blant annet forholdets alvorlighet, tidsaspekt, konsekvenser av å utsette helsehjelpen og eventuell risiko ved å yte helsehjelpen. Foreldrenes innsigelser og begrunnelser for disse vil også være en del av vurderingen".

Det følger av dette at muligheten for å forebygge helseproblemer bør tillegges stor vekt i vurderingen av hva en av foreldrene kan samtykke til av helsehjelp.

SPØRSMÅL NR. 1196**Innlevert 10. april 2012 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide****Besvart 17. april 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Psykisk vold mot barn er ofte vanskelig å avsløre. Frykt for represalier hindrer mange barn og foreldre i å søke helsehjelp. Hvis et barn på 9, 12 eller 15 år søker helsehjelp i spesialisthelsetjenesten for psykiske vansker knyttet til relasjonen til den andre forelderen og ikke ønsker at denne skal vite om at hjelpen søkes:

Er regelen om informasjon til begge foreldre med foreldreansvar absolutt i tilfeller der det ikke er snakk om fysisk vold eller seksuelle overgrep?»

BEGRUNNELSE:

I lov om pasient- og brukerrettigheter, kapittel 4. Samtykke til helsehjelp, § 4-4 Samtykke på vegne av barn, står det følgende:

"Foreldrene eller andre med foreldreansvaret har rett til å samtykke til helsehjelp for pasienter under 16 år. Det er tilstrekkelig at én av foreldrene eller andre med foreldreansvaret samtykker til helsehjelp som

- a) regnes som ledd i den daglige og ordinære omsorgen for barnet, jf. barnelova §§ 37 og 42 andre ledd, eller
- b) kvalifisert helsepersonell mener er nødvendig for at barnet ikke skal ta skade.

Før helsehjelp som nevnt i bokstav b gis skal begge foreldrene eller andre med foreldreansvaret, så langt råd er, få si sin mening. Beslutning om helsehjelp som nevnt i bokstav b kan påklages til Fylkesmannen etter kapittel 7. Fylkesmannen kan vedta at helsehjelpen skal avsluttes inntil det er fattet vedtak på grunnlag av klage fra den andre forelderen eller andre med foreldreansvaret.

Dersom barneverntjenesten har overtatt omsorgen for barn under 16 år etter barnevernloven § 4-6 annet ledd, § 4-8 eller § 4-12, har barneverntjenesten rett til å samtykke til helsehjelp.

Etter hvert som barnet utvikles og modnes, skal barnets foreldre, andre med foreldreansvaret eller barnevernet, jf. annet ledd, høre hva barnet har å si før samtykke gis. Når barnet er fylt 12 år, skal det få si sin mening i alle spørsmål som angår egen helse. Det skal legges økende vekt på hva barnet mener ut fra alder og modenhet."

Svar:

Foreldrenes rett til informasjon når pasienten er mindreårig er regulert i pasient- og brukerrettighetsloven § 3-4. Det følger av denne bestemmelsen at plikten til å informere begge foreldre med foreldreansvar ikke er absolutt i tilfeller der det ikke er snakk

om fysisk vold eller seksuelle overgrep. Hvert enkelt tilfelle vil måtte vurderes konkret.

Utgangspunktet i første ledd er at dersom pasienten er under 16 år "skal både pasienten og foreldrene eller andre med foreldreansvaret informeres". Andre ledd oppstiller unntak når pasienten er mellom 12 og 16 år. Da skal opplysninger ikke gis til foreldrene eller andre med foreldreansvaret "når pasienten av grunner som bør respekteres, ikke ønsker dette", jf. andre ledd. Ifølge bestemmelsens tredje ledd skal "informasjon som er nødvendig for å oppfylle foreldreansvaret", likevel gis foreldre eller andre med foreldreansvaret når pasienten er under 18 år.

Helsedirektoratet har i rundskriv IS-12/2004 til lov om pasientrettigheter gitt følgende veiledning om de vurderingene som helsepersonellet står overfor:

"Det kan være flere årsaker til at foreldrene ikke bør informeres om barnets kontakt med helsetjenesten, både rent personlige (for eksempel mishandlingsaker) og ulike overbevisningsgrunner. Eksempler på grunner som bør respekteres kan være prevensjonsveiledning, råd om svangerskapsavbrudd eller lettere psykiske problemer på grunn av mobbing. Dette er et unntak fra hovedregelen om at foreldrene har full samtykkekompetanse på vegne av barn under 16 år.

Bestemmelsen må ses i sammenheng med § 4-3 første ledd bokstav b som åpner for at 16-års-grensen om rett til å samtykke til helsehjelp kan suspenderes dersom "tiltakets art" tilsier det. Det uttales i lovens forarbeider at "det kan tenkes personlige helseanliggender som bør ligge under en normalt utviklet ungdoms rådgivningssfære også før fylte 16 år". Dette innebærer at barnets selvbestemmelsesrett i visse tilfeller vil kunne gå foran foreldrenes rett til å samtykke på barnets vegne før fylte 16 år. Det kan også påpekes at begrunnelsen for foreldrenes bestemmelsesrett og informasjonsrett er å ivareta barnets interesser når barnet ikke selv er i stand til det. I den utstrekning barnet selv er i stand til å ivareta sine egne interesser på en fornuftig måte, og det kan stilles spørsmål ved om foreldrene opptrer til barnets beste, faller begrunnelsen for foreldrenes rettigheter bort.

Mer alvorlige psykiske lidelser kan ikke helsepersonell unnlate å informere foreldrene eller andre med foreldreansvaret. Dette gjelder særlig ved fare for selvskading eller redusert utvikling, omgang med ulovlige rusmidler eller større fysiske skader på grunn av kriminelle handlinger. Det kan være grunn til å journalføre at slik informasjon er gitt.

Etter hovedregelen har helsepersonell taushetsplikt overfor pårørende til pasienter som er over 16 år. For å unngå motstrid mellom denne regelen og foreldres omsorgs- og foreldreansvar etter barneloven, er det tatt inn et unntak i tredje ledd. Det er viktig å sikre at foreldrene eller andre med foreldreansvaret tilføres den nødvendige informasjon slik at de settes i stand til å oppfylle foreldreansvaret. Noe annet kan føre til at

foreldrene fratas omsorgsansvaret for barna sine. Forhold som kan omfattes av unntaket kan for eksempel være opplysninger om selvmordsfare, hvor pasienten befinner seg og innleggelse på sykehus på grunn av livstruende tilstander”.

Unntaksbestemmelsen i § 3-4 andre ledd gjelder uttrykkelig informasjon til begge foreldrene, men vil også gjelde for de tilfellene hvor det er aktuelt å vurdere om kun én av foreldrene skal informeres.

Imidlertid legger departementet til grunn at det i praksis vil være større anledning til å unnlate å informere den av foreldrene som barnet risikerer represalier fra enn å unnlate å informere begge foreldrene. Det skyldes at frykt for represalier fra den ene forelderen vil måtte veie tungt i vurderingen. Psykisk vold vil i så måte likestilles med fysisk vold. Som nevnt i Helsedirektoratets rundskriv, vil begrunnelsen for foreldrenes rett til informasjon falle bort når det kan stilles spørsmål ved om de vil handle til barnets beste. Sentralt i helsepersonellens vurdering vil i så fall være i hvilken grad barnet og den ene forelderen til sammen evner til å ivareta barnets interesser. Med støtte fra en av foreldrene, vil barnet nødvendigvis stå sterkere rustet.

Hovedregelen er at begge foreldre med foreldreansvar skal samtykke til helsehjelp for barnet. Dette

følger av pasient- og brukerrettighetsloven § 4-4 første ledd og barneloven § 30. Det vil likevel være tilstrekkelig at én av foreldrene eller andre med foreldreansvar samtykker til helsehjelp som ”kvalifisert helsepersonell mener er nødvendig for at barnet ikke skal ta skade”, jf. § 4-4 andre ledd bokstav b. For utdypende informasjon om slikt samtykke, se mitt svar på spørsmål nr. 1195 til skriftlig besvarelse.

Av § 4-4 andre ledd følger det at før barnet gis helsehjelp som er nødvendig for at barnet ikke skal ta skade ”skal begge foreldrene eller andre med foreldreansvaret, så langt råd er, få si sin mening”. Hensynene bak denne bestemmelsen om å innhente foreldrenes mening er i stor grad overlappende med de hensynene som ligger til grunn for reguleringen av informasjonsplikten overfor foreldrene. Det er derfor viktig at reglene om informasjon i § 3-4 og bestemmelsen i § 4-4 andre ledd praktiseres i sammenheng. Departementet legger derfor til grunn at i den grad helsepersonellet vurderer situasjonen slik at den ene forelderen ikke bør ha informasjon om helsehjelpen, jf. pasient- og brukerrettighetsloven § 3-4, vil det heller ikke være nødvendig å innhente vedkommendes mening om igangsetting av helsehjelp etter § 4-4 andre ledd.

SPØRSMÅL NR. 1197

Innlevert 10. april 2012 av stortingsrepresentant Laila Dávøy

Besvart 17. april 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Direktoratet for nødkommunikasjon hevder at saken i Vestskrenten borettslag er viktig og vil medføre presedens for videre utbygging og drifting av Nødnett.

Kan statsråden garantere at etablering av basestasjoner vil skje på mest mulig skånsom måte for hele befolkningen slik at man bygger ut og drifter Nødnett etter et føre-var-prinsipp der befolkningens helse både på et fysisk og personlig plan står i høysetet?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med samfunnets økende behov for trådløse nettverk blir det stadig bygd ut flere basestasjoner. Trådløse nettverk og basestasjoner er en forholdsvis ny teknologi. Ifølge Statens stråleverns nettsider er det ikke funnet sikre bevis for helsefare så

lenge strålingseksponeringen er under de fastsatte grenseverdiene og antennene er normalt montert. Langtidseffektene er vanskelige å forutsi, ifølge de samme nettsidene.

I Oslo har Vestskrenten borettslag opplevd at taket deres har blitt ekspropriert av Nødnett. Saken har blitt omtalt av Direktoratet for nødkommunikasjon, heretter kalt DNK, på deres hjemmesider som at saken ”skaper viktig presedens for videre utbygging og drift av Nødnett”. Det er bevist at det er økt stråling i boliger som har basestasjon på taket. I borettslaget Vestskrentens tilfelle er det et vesentlig poeng at antennen er montert i strid med Direktoratets øvrige retningslinjer for montering av antenner. I informasjonen som gis, understrekes det at antenner skal monteres høyt og fritt slik at strålingen går ut i luften. Advokaten til Vestskrenten borettslag anfører at de har dokumentert at antennene til borettslaget er montert

slik at strålingen fra antennene går rett inn i husveggen på nærliggende bygg siden terrenget har en naturlig skråning. Med andre ord er ikke antennene normalt montert slik som Statens strålevern forutsetter. Borettslaget viser til at det er flere ubebygde koller i nærheten der man etter deres vurdering kunne ha satt opp masten.

Flere beboere i borettslaget opplever nå helseplager som de mener har sammenheng med stråling fra basestasjonen. Direktoratets økonomiske argumenter er ensidig lagt til grunn tilsynelatende uten å ta hensyn til ulempene dette medfører for borettslagets beboere både av helsemessig og økonomisk art. I vedtaket til Tilsynet fremgår det at "en eventuell flytting av basestasjonen vil koste minimum én million kroner". Den relative betydningen av dette blir imidlertid svekket når man tar i betraktning at det dreier seg om et prosjekt der bare ferdigstillingen av trinn 2 har en kostnadsramme på 4,7 milliarder kroner, jf. Prop. 100 S (2010-2011) og Innst. 371 S (2010-2011). Den vektede betydning for Nødnett-prosjektet er med andre ord vesentlig mindre enn det er for den enkelte andelseier som ikke kan bruke, eller er nødt til å selge og flytte fra sin bolig, som er deres hjem og representerer deres største kapitalinvestering, på grunn av plager eller frykt for stråling.

Svar:

Jeg har forelagt spørsmålet for Statens strålevern. Ifølge strålevernforskriften skal all eksponering for stråling holdes så lav som praktisk mulig. Strålevernet opplyser at dette innebærer at det ved nyetablering av nye basestasjoner skal velges de antenneplasseringer som gir best mulig dekning for brukerne av nødnett, dvs. håndsettene. I tillegg skal antenneplasseringene gi lavest mulig eksponeringsnivå i områder der folk har langvarig opphold - forutsatt at det

ikke medfører vesentlige ulemper og kostnader. Det skal altså ikke være høyere eksponering enn nødvendig både for brukere av nødnett og for befolkningen for øvrig, samtidig som systemet skal fungere tilfredsstillende. Jeg har ingen grunn til å anta at Direktoratet for nødkommunikasjon ikke ivaretar dette forskriftskravet.

Statens strålevern har i samarbeid med de andre nordiske landenes strålevernmyndigheter vurdert om basestasjoner innebærer noen helserisiko. Konklusjonen er at det per i dag ikke finnes vitenskapelige holdepunkter for at eksponering fra basestasjoner forårsaker negative helseeffekter, så lenge anbefalte grenseverdier fra den internasjonale strålevernkomisjonen for ikke-ioniserende stråling, ICNIRP, ikke overskrides. Vurderingen er basert på kvalitetssikret forskning på mulige helseeffekter av slik eksponering.

Når det gjelder borettslaget Vestskrenten er jeg kjent med at Post- og teletilsynet har gjennomført målinger på tre punkter som ble utpekt i samråd med borettslaget. Målepunktene er der personer forventes å oppleve høyest eksponering og hvor personer oppholder seg over lengre tid. Målingene viste at nivåene var i underkant av 1 promille av grenseverdien. Strålevernet opplyser at det er ingen holdepunkter i dagens forskningsstatus for at eksponering for disse nivåene innebærer noen form for helserisiko.

Jeg vil avslutningsvis vise til at Nasjonalt folkehelseinstitutt leder en ekspertgruppe som er nedsatt for å utrede mulige helseskader ved stråling fra mobiltelefoner, basestasjoner og trådløse nettverk. Arbeidsgruppens mandat har vært å foreta en risikovurdering av høyfrekvente lavenergiske elektromagnetiske felt (EMF) og oppsummere kunnskap om mulige helseeffekter. Rapporten fra arbeidsgruppen vil foreligge i nær framtid.

SPØRSMÅL NR. 1198**Innlevert 11. april 2012 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 19. april 2012 av forsvarsminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Anser forsvarsministeren at standarden på Forsvarets boliger er i tråd med Forsvarets boligdirektiv og gjeldende lover og regler, og hvis så ikke er tilfelle i dag, hvordan vil forsvarsministeren sikre at Forsvarsbygg i tilstrekkelig grad tar sitt forvaltningsansvar for forsvarssektorens eiendom bygg og anlegg, og særlig ansattes boliger?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har ved flere anledninger blitt kontaktet av ansatte og tillitsvalgte i Forsvaret angående tilstanden ved Forsvarets boliger og store mangler knyttet til bomiljø og helse, miljø og sikkerhet.

I henhold til Forsvarets boligdirektiv har Forsvarsbygg ansvar for at "Forsvarets boliger og kvarter skal være tidsmessige, av alminnelig god boligkvalitet og i samsvar med gjeldende lover og regler."

Forsvarsbygg har fått streng kritikk fra Riksrevisjonen for manglende forvaltning av forsvarssektorens eiendom, bygg og anlegg, men viser til ressursmangel.

Svar:

Forsvarsdepartementet er kjent med at kvaliteten på deler av Forsvarets botilbud ikke på alle punkter er slik Forsvarets boligdirektiv legger opp til, og slik man skulle ønske. Som forvalter av forsvarssektorens

eiendommer skal Forsvarsbygg ikke leie ut boliger, eller bygg for øvrig, som er i en slik forfatning at det kan oppstå fare for liv og helse. Bygg skal i så fall stenges, utredes og tiltak iverksettes, før de igjen benyttes. Selv om boligstandarden tilfredsstillende lov- og forskriftsmessige krav, kan leietakere likevel oppleve at standarden ikke svarer til dagens forventninger.

Forsvarsdepartementet anser at både pågående og planlagt fornyelsesinnsats kombinert med utrangering og avhending av eiendom som sektoren ikke lenger har behov for, vil bidra til at tilstanden blir forbedret. For å heve boligstandarden er det gjennom de senere år gjort betydelige investeringer i boliger. Det er i perioden 2007-2011 investert for ca. 800 mill. kroner i 309 boenheter. Departementet planlegger ytterligere investeringer for ca. 400 mill. kroner fordelt på 175 boenheter i perioden 2012-2015. Disse investeringene omfatter i hovedsak modernisering av eksisterende og anskaffelse av nye boliger, noe som vil gi et bedre boligtilbud. Sammen med et systematisk og verdibevarende vedlikehold, ligger det godt til rette for en betydelig forbedring av boligstandarden frem mot 2015.

Departementet har stilt krav til Forsvarsbygg om å dokumentere at det gjennomføres tilstandsbasert vedlikehold for aktivt å kunne følge opp og styre vedlikeholdet etter årlige vedlikeholdsplaner, og på den måten sikre at vedlikeholdsressursene benyttes der behovet er størst og tilstanden dårligst.

SPØRSMÅL NR. 1199**Innlevert 11. april 2012 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 17. april 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Volden i Syria fortsetter, og situasjonen tok en alvorlig vending denne helgen, ettersom syriske soldater skal ha skutt mot flyktninger inne på tyrkisk territorium. Internasjonale kommentatorer peker nå på muligheten for at Tyrkia vil anse angrep ved eller over grensen som fiendtlige handlinger og be om konsultasjoner i NATO med henvisning til Atlanterhavspaktens artikkel 4.

Hvordan vurderer utenriksministeren denne nye utviklingen i Syria, og hvordan vil Norge forholde seg til eventuelle konsultasjoner i NATO?»

Svar:

Jeg deler representanten Eriksen Søreides bekymring over hendelsen 9. april 2012 da syriske soldater skal ha skutt mot flyktninger inne på tyrkisk territorium. Hendelsen kan bringe konflikten i Syria

over til Tyrkia, noe som vil være farlig da konflikten overføres til land i regionen. Det befinner seg om lag 24 000 registrerte syriske flyktninger i Tyrkia – og kanskje enda flere med de mange ikke-registrerte. Jordan er i en lignende situasjon.

Faren for at vold og ustabilitet i Syria kan spre seg til nabolandene understreker betydningen av at FNs Sikkerhetsråd 14. april enstemmig vedtok resolusjon 2042 som gir mandat til å sende et forparti på 30 ubevæpnede observatører og stabsoffiserer til Syria for å overvåke våpenhvilen mellom partene, samt gjennomføringen av øvrige deler av FNs spesialutsending Kofi Annans fredsplan. FNs generalsekretær vil i innværende uke rapportere om planer og ram-

meverk for en fullt utvidet styrke på omlag 250 observatører. Prosessen er imidlertid fortsatt meget skjør og om den lykkes er avhengig av fortsatt stans av all voldsbruk og at alle parter samarbeider med FN og etterlever sine forpliktelser. Jeg orienterte forøvrig Stortingets organer denne uken om utviklingen i Syria, om Sikkerhetsrådets resolusjon og om fredsplanen.

La meg legge til at konsultasjoner om sikkerhetspolitiske spørsmål som berører de enkelte medlemsland, er en naturlig del av NATO-samarbeidet. Hvis Tyrkia ber om konsultasjoner i NATO, hvilket de ikke har gjort pr dags dato, vil Norge ikke ha noen innsigelser mot det

SPØRSMÅL NR. 1200

Innlevert 11. april 2012 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 20. april 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvilke konkrete tiltak vil statsråden iverksette for at ansatte i barnehagene får nødvendig kunnskap og kompetanse til å kunne oppdage og varsle mulig vold og overgrep mot barn?»

BEGRUNNELSE:

Antall anmeldelser til politiet for vold i familien har de siste årene hatt en eksplosiv vekst, og steg fra 2006 til 2010 med 500 prosent fra 487 til 2474 anmeldte saker. Denne statistikken sier ingenting om hvor mange barn som har vært utsatt for vold, eller hvor grov volden har vært, noe politidistriktene etterlyser. Det finnes pr i dag ikke statistikk over antall anmeldelser eller saker knyttet til vold mot barn. Justisdepartementet har anslått at så mange som 100.000 barn er vitne til vold eller selv blir utsatt for vold hvert år, og en undersøkelse fra NOVA anslår at mer enn 22.000 barn har vært utsatt for grov vold mer enn ti ganger. Heller ikke her finnes det konkrete tall.

Selv om mye tyder på at det er flest små barn som blir slått hjemme, er likevel barnehagene blant de som leverer inn færrest bekymringsmeldinger til barnevernet. Av over 8000 (8443) voldsmeldinger til barnevernet i 2010 kom under 7 % (588) fra barnehagen.

Svar:

Regjeringen har stor oppmerksomhet rettet mot hva vi kan gjøre for at ansatte i barnehagen skal bli bedre til å oppdage og hjelpe barn som er utsatt for vold og overgrep. Utsatte barn som får hjelp på et tidlig tidspunkt, har bedre forutsetninger for å klare seg godt senere i livet. Barnehageansatte vil ofte være de voksenpersonene som barna treffer hyppigst utenfor hjemmet. Derfor er det sentralt at barnehageansatte har nødvendig kompetanse til å kunne vurdere når det er grunn til å melde fra om bekymring for et barn til barneverntjenesten. Av Rammeplan for barnehagens innhold og oppgaver fremgår det at det bør etableres et generelt og systematisk samarbeid mellom barnehage og barnevern, og at det er den enkelte kommune som må finne hensiktsmessige løsninger for hvordan barnehage og barnevern skal samarbeide.

Barnevernets hovedoppgave er å sikre at barn som lever under forhold som kan skade deres helse eller utvikling, får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid. For at barnevernet skal kunne ivareta denne oppgaven, vil det ofte være avhengig av å motta opplysninger. Av denne grunn er alle ansatte i barnehager etter nærmere regler pålagt opplysningsplikt til barnevernet. Gjennom sin daglige nære kontakt med barna er de ansatte i barnehagen i en sentral posisjon til å kunne observere og motta informasjon om barnas omsorgs- og livssituasjon. For at barna skal bli

sett av barnevernet og få den hjelpen de har behov for, er det derfor viktig at de ansatte i barnehagen oppfyller opplysningsplikten.

Statistisk Sentralbyrå viste at barnehagene kun var meldeinstans i 3 prosent av påbegynte undersøkelsessaker hos barnevernet i 2007. Dette gjaldt for hele aldersgruppen 0-18 år, mens andelen økte til om lag 15 prosent om kun barn i barnehagealder medregnes. Videre viser en kartlegging foretatt av NOVA i 2009 at det kan være grunn til å tro at barnehagene sender noe flere bekymringsmeldinger og har mer kontakt med barnevernet enn det som fremkommer av den offisielle barnevernstatistikken.

I St.meld. nr. 41 (2008-2009) Kvalitet i barnehagen omtalte vi både behovet for et godt samarbeid mellom barnehage og barnevern og de barnehageansattes behov for kompetanse til å oppdage barn som har behov for særskilt støtte og hjelp.

Følgende tiltak er gjennomført eller startet:

Økt kompetanse for pedagoger og assistenter

Kunnskapsdepartementet tildeler midler til pedagogisk utviklingsarbeid i barnehagen (PUB), dette er en type videreutdanning for førskolelærere som er nært knyttet til det direkte arbeidet med barn i barnehagen. Kunnskapsdepartementet har gitt føringer for PUB-studiene innenfor visse prioriterte områder, blant annet forebygging og tidlig innsats.

Kunnskapsdepartementet tildeler midler til kompetanseutviklingskurs for assistenter og fagarbeidere i barnehagene, og i kurset inngår temaet omsorg for barn.

Ny rammeplan for førskolelærerutdanningen

På grunnlag av NOKUTS evaluering av norsk førskolelærerutdanning i 2010, samt innføringen av Nasjonalt kvalifikasjonsrammeverk for høyere utdanning, oppnevnte Kunnskapsdepartementet i 2011 et utvalg som skulle utarbeide forslag til ny rammeplan for førskolelærerutdanningen. Utdanning etter ny rammeplan skal iverksettes fra og med studieåret 2013/2014. I utkastet til nasjonale retningslinjer for ny førskolelærerutdanning omtales blant annet barnehagens samfunnsmandat, barns rettigheter samt personalets oppgaver og ansvar i møte med barn i vanskelige livssituasjoner.

Veileder for å styrke samarbeidet mellom barnevern og barnehage

Barne-, likestillings-, og inkluderingsdepartementet og Kunnskapsdepartementet ga i 2009 ut en veileder for å styrke samarbeidet mellom barnevern og barnehage. Veilederen skal bidra til å heve kompetansen hos alle ansatte i barnehagene og i barnevernet, og slik også bidra til videreutvikling av samarbeid mellom barnevernstjenesten og barnehagesektoren.

Veilederen tar spesielt for seg følgende tema:

- Barnehagens plikt til å gi opplysninger ved alvorlig bekymring for et barn.
- Barneverntjenestens plikt til å gi tilbakemelding når barnehagen har meldt bekymring.
- Samarbeid og kommunikasjon mellom barneverntjeneste, barnehage, og foreldre.

Mer presise krav i barnehageloven

Barnehagelovutvalget har gjennomgått dagens barnehagelov, og jeg har merket meg at utvalget også har foretatt vurderinger av lovens bestemmelser om opplysningsplikt til barnevernet. Utvalget uttaler blant annet følgende i sin utredning (NOU 2012:1 Til barnas beste. Ny lovgivning for barnehagene, side 203):

”Det er derfor helt sentralt at barnehageansatte har nødvendig kompetanse til å kunne vurdere når det er grunn til å melde fra om bekymring for et barn til barneverntjenesten. Utvalget vurderer at det her vil være tale om både kunnskap om tegn på at barn er utsatt for blant annet omsorgsvikt og kunnskap om aktuelle fremgangsmåter for barnehagens samarbeid med foreldre og barnevern.”

Barnehagelovutvalget foreslår på denne bakgrunn blant annet at

- barnehagen bør ha skriftlige retningslinjer for hvilke rutiner som skal følges når ansatte er bekymret for et barn
- alle ansatte har et ansvar for å varsle barnevernet, ikke bare barnehagens styrer
- kommunen skal utarbeide rutiner for samarbeid og kunnskapsutveksling mellom barnehage, barnevern og andre instanser som er relevante for å bidra til barnehagens forebyggende og helsefremmende funksjon.

Utvalgets utredning er for tiden på høring. Jeg vil i lys av høringen vurdere utvalgets ulike forslag, og forelegge dette for Stortinget på egnet måte.

